

บทที่ 5

ทำความเข้าใจเจ้าของสวนและสวนสวยงามของพวกเขา

ในการศึกษาเรื่อง สวนในบ้าน : การบริโภคเชิงสัญลักษณ์และการสร้างความโดดเด่นทางสังคม ผู้ศึกษาได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์เจ้าของสวน รวมทั้งการสังเกตสิ่งที่ปรากฏในสวนเพื่อเข้าถึงข้อมูลที่น่าผู้ศึกษาไปสู่การตีความว่าสวนมีความหมายอย่างไรและเจ้าของสวนแต่ละคนสร้างความโดดเด่นทางสังคมผ่านสวนของตนเองได้อย่างไร

ในการเลือกกรณีศึกษา ผู้ศึกษาได้เจาะจงเลือกเจ้าของสวนที่มีสวนที่ตรงตามรสนิยมของตนเอง เจ้าของสวนเหล่านั้นจึงเป็นได้ทั้งเจ้าของสวนที่จัดสวนด้วยตัวเองและเจ้าของสวนที่จ้างนัดจัดสวนมาจัดให้แต่มีส่วนร่วมในการออกแบบสวนอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้กรณีศึกษายังต้องเป็นเจ้าของสวนที่ได้รับการเผยแพร่หรือได้รับความสนใจจากสื่อมวลชน เพื่อเป็นสิ่งที่ยืนยันว่าสวนเหล่านั้นเป็นสวนที่เป็นไปตามมาตรฐานของรสนิยมที่ดีตามสายตาของผู้เชี่ยวชาญ ไม่ใช่สวนที่มีรสนิยมที่ดีตามสายตาของผู้ศึกษาเท่านั้น กรณีศึกษาที่มีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดและยินดีให้ข้อมูลกับผู้ศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 10 คน

ในบทนี้ ผู้ศึกษาขอแนะนำกรณีศึกษาและนำผู้อ่านไปทำความเข้าใจกับกรณีศึกษาทั้ง 10 คน ด้วยการเริ่มต้นนำเสนอตารางสรุปข้อมูลเบื้องต้นของกรณีศึกษา จากนั้นจึงนำเสนอเรื่องราวของกรณีศึกษาแต่ละคนในรายละเอียดที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวและสวนที่กรณีศึกษาแต่ละคนเป็นเจ้าของ

ทั้งนี้ ชื่อที่ใช้ในการนำเสนอจะเป็นชื่อสมมุติที่ผู้ศึกษาตั้งขึ้นใหม่ ไม่ว่าจะ เป็น ชื่อกรณีศึกษาเอง ชื่อคนในครอบครัวของกรณีศึกษา และชื่อนักจัดสวนที่เกี่ยวข้องกับกรณีศึกษา เพื่อปกป้องกรณีศึกษาและบุคคลอื่นๆที่ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการศึกษาครั้งนี้

ตารางสรุปข้อมูลเบื้องต้นของกรณีศึกษา

ชื่อ สมมุติ	ครอบครัว		อายุ	การศึกษา	อาชีพ	สไตล์/ ขนาด ของบ้าน	สวน/ การแต่ง สวน
	เดิม	ปัจจุบัน					
พี่แจ้- พี่จ๊ีบ (ช-ญ)	พ่อทำงาน บริษัท/แม่ เป็นทันต แพทย์	แต่งงาน สองปี เพิ่งมีลูก 1 คน	30	ป.ตรี สถาปัตย์ ป.โท interior และ ป.ตรี รัฐศาสตร์	สถาปนิก อิสระและ เจ้าของ ธุรกิจ/ แอร์โฮสเตส	บ้านไม้ โบราณ ครึ่ง ไร่ ย่าน สุขุมวิท	บ้านเล็ก สวนใหญ่/ สวนตามใจ ฉัน
พี่เอื้อง (ญ)	พ่อแม่เป็น ข้าราชการที่ จังหวัด นครราชสีมา	แต่งงาน ไม่มีลูก	กลาง คน	ป.ตรี	คุมโรงงาน ทอผ้า	บ้านจัดสรร 120 ตาราง วา 16 ล้าน บาท	สวนโมเดิร์น อารมณ์หรู
พี่ปอ- พี่ออย (ช-ญ)	พ่อและแม่ เป็นทหาร	แต่งงาน ลูกสาว 2 คน	40+	ป.ตรี การตลาด	ธุรกิจ รับเหมา วิศวกรรม โรงงาน / ปตท.	บ้านหลังที่2 บ้านจัดสรร 70 ตาราง วา	สวนโมเดิร์น เพลาๆ ดิบๆ
พี่ชัย (ช)	พ่อทำธุรกิจ ส่วนตัว	แต่งงาน มีลูก 2 คน	40+	ป.ตรี วารสาร ศาสตร์	ผอ.ภาคบ. ประกันชีวิต/ ขายประกัน	โมเดิร์นคอน เทมโพรารี	สวนน้ำ ทropicall สวนป่าสวน น้ำ
พี่อร (ญ)	พ่อเป็น ทหารเรือและ ทำงานรปท. แม่ทำงาน รปท.	แต่งงาน มีลูก 1 คน	กลาง คน	ป.ตรี	เจ้าของ บริษัทรับทำ ผ้าปูที่นอน	บ้าน ออกแบบ เอง 183 ตรว. 10ล้านบาท	สวน ผสมผสาน/ สวนตามใจ ฉัน ราคา กว่า 5 แสน

ชื่อ สมมุติ	ครอบครัว		อายุ	การศึกษา	อาชีพ	สไตล์/ขนาด ของบ้าน	สวน/การ แต่งสวน
	เดิม	ปัจจุบัน					
พีนนท์ (ช)	พ่อแม่เป็น เจ้าของร้าน อุปกรณ์ การเกษตร	แต่งงาน กำลังจะมีลูก	30	ป.ตรี บริหาร ธุรกิจ	รับช่วงต่อ กิจการของ พ่อแม่	ทาวน์เฮ้าส์ ย่านราม อินทรา 3.9 ล้าน	สวน แนวตั้ง
พีภุษณ์ (ช)	พ่อและแม่ เป็นครู นครสวรรค์	โสด	30+	ป.ตรี สาธารณสุข สุโขทัย	สจ๊วต	บ้านจัดสรร 120 ตรว. ย่านบางใหญ่	สวนชนบท อังกฤษ
พีเมฆ(ช)	พ่อเป็นทหาร	โสด	30+	ป.ตรี- นิเทศ ศาสตร์	เจ้าของ บ.ออแกน ไนเซอร์	บ้านจัดสรร 200 ตรว. ย่านบางใหญ่	สวนป่าๆ ดงๆ ผสมบาหลี่ และ ล้านนา
พินท์ (ช)		แต่งงาน มีลูก 2 คน	30	ป.ตรี ศึกษา ศาสตร์	เจ้าของ บ.ออแกน ไนเซอร์	บ้านจัดสรร 68 ตรว. ย่านบาง ใหญ่	สวนหินโม เดิร์น
พินพ (ช)	พ่อเป็น ตำรวจ	แต่งงาน ไม่มีลูก	30+	ป.ตรี นิติศาสตร์	ทนาย ความ	บ้านจัดสรร ราคา 4 ล้าน กว่า ตกแต่ง เพิ่ม 2 ล้าน	สวน อังกฤษที่ น่ารัก แหวกๆ

จากตารางสรุปข้อมูลเบื้องต้นของกรณีศึกษาหรือเจ้าของสวนทั้ง 10 คน จะเห็นได้ว่าเจ้าของสวนสวยงามเหล่านั้นต่างทำงานในภาคเอกชนเหมือนกัน และมีลักษณะของอาชีพที่ค่อนข้างอิสระคล้ายคลึงกัน พื้นฐานการศึกษาของเจ้าของสวนทุกคนอยู่ในระดับที่ดีเพราะเจ้าของสวนทุกคนจบการศึกษาระดับปริญญาตรีเหมือนกัน นอกจากนี้ยังมีเจ้าของสวนคนหนึ่งที่จบการศึกษาในระดับปริญญาโทในสาขามัณฑนศิลป์ เช่นเดียวกับช่วงอายุของเจ้าของสวนที่มีอายุระหว่าง 30 – 40 กว่าปี ซึ่งถือว่าเป็นช่วงอายุที่ไม่ห่างกันมากนัก บ้านของเจ้าของสวนทุกคนเป็นบ้านที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง บ้านที่มีราคาน้อยที่สุดมีราคา 4,000,000 บาท ส่วนบ้านที่มีราคาแพงที่สุดมีราคา 16,000,000 บาท บ้านส่วนใหญ่เป็นบ้านเดี่ยวที่มีพื้นที่รอบบ้าน มีบ้านเพียงหลังเดียวเท่านั้นที่เป็นบ้านทาวน์เฮ้าส์

อย่างไรก็ตาม พวกเขาต่างมีรูปแบบหรือสไตล์ของสวนที่หลากหลาย ตั้งแต่สวนที่จัดในพื้นที่เล็กๆ อย่างสวนแนวตั้ง สวนแนวบาหลี่ สวนอังกฤษ และสวนตามใจเจ้าของสวน เมื่อหันกลับมาดูที่พื้นฐานทางครอบครัว ผู้ศึกษาพบว่ามีความแตกต่างกันในบรรดาเจ้าของสวนสวยงามเหล่านั้น เพราะเจ้าของสวนมีพื้นฐานทางครอบครัวที่หลากหลายซึ่งพอจัดเป็นกลุ่มได้ 2 กลุ่มคือกลุ่มที่เป็นเศรษฐีเก่า (old rich) อย่างพี่แจ๊ค และกลุ่มเศรษฐีใหม่ (new rich) อย่าง พี่อู พี่เอ็ง พี่ปอ และพี่ออย เป็นต้น

ถึงแม้ว่ากลุ่มเจ้าของสวนที่มีจุดร่วมในเรื่องของการเป็นเจ้าของสวนสวยงาม การทำงาน การศึกษา อายุ และการเป็นเจ้าของบ้านจะทำให้เราเห็นภาพของกลุ่มคนที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่กลุ่มคนที่ดูราวกับว่าเป็นกลุ่มเป็นก้อนเดียวกันนั้น กลับมีความชื่นชอบในสไตล์สวนที่หลากหลายและพื้นฐานทางครอบครัวที่แตกต่างกัน ผู้ศึกษาขอเสนอรายละเอียดของความคล้ายคลึงกันและความแตกต่างกัน โดยการเล่าเรื่องเกี่ยวกับเจ้าของสวนและสวนของพวกเขาทีละคนๆ เพื่อให้ผู้อ่านทำความเข้าใจกับเจ้าของสวนและสวนแต่ละแห่ง ดังต่อไปนี้

พี่แจ๊คและพี่จ๊ีบ

นักเรียนนอกและเจ้าของ Bed and Breakfast

พี่แจ๊คและพี่จ๊ีบเป็นสามีภรรยาที่เพิ่งแต่งงานกันเมื่อ 2 ปีที่ผ่านมา และเพิ่งมีลูกคนแรกเมื่อเดือนมกราคมที่ผ่านมา พี่แจ๊คเป็นสถาปนิกอิสระและกำลังจะเป็นเจ้าของธุรกิจ Bed and Breakfast (โรงแรมขนาดเล็กในบ้านของตนเอง) ส่วนพี่จ๊ีบเป็นนักการตลาดที่เพิ่งจะลาออกจากงานเพื่อเตรียมพร้อมที่จะมีลูกและทำงานให้กับกิจการร้านไอศกรีมและ Bed and Breakfast ที่บ้านของตัวเอง

พีแฉ็คเป็นผู้ชายอายุประมาณ 30 ปี บุคลิกคล่องแคล่ว อัจฉริยะดี พูดจาเสียงดังฟังชัด และมั่นใจตนเอง ส่วนพีจีบ ภรรยาพีแฉ็คเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ พูดจาอ่อนหวานแต่มั่นใจในตัวเอง ผู้ศึกษามีโอกาสไปชมสวนของพีแฉ็คและสัมภาษณ์พีแฉ็คจากการโทรศัพท์ไปตามรายชื่อเจ้าของสวนที่พีบรรณาธิการของนิตยสารแห่งหนึ่งได้ให้ไว้ เมื่อพีแฉ็คได้พูดคุยกับผู้ศึกษาผ่านโทรศัพท์ว่า ผู้ศึกษาเป็นใคร ต้องการความช่วยเหลือจากพีแฉ็คอย่างไร พีแฉ็คจึงตอบอย่างเต็มใจว่า “ยินดีครับ จะมาพุงนี้เลยมัย จะได้เสร็จไวๆ” ผู้ศึกษาจึงได้เข้าไปสัมผัสสวนที่เต็มไปด้วยตัวตนและความคิดสร้างสรรค์ของพีแฉ็ค รวมทั้งได้พูดคุยกับพีจีบภรรยาของพีแฉ็ค คนที่มีส่วนร่วมกับการใช้งานสวนและช่วยพีแฉ็คออกความคิดในการตกแต่งสวน

พีแฉ็คเกิดและใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ที่กรุงเทพฯ โดยอยู่กับคุณพ่อและคุณแม่ที่บ้านสุขุมวิท คุณพ่อของพีแฉ็คซึ่งทำงานเกี่ยวกับการปลูกป่าทดแทนในบริษัทสัมปทานป่าไม้และคุณแม่ที่ทำงานเป็นทันตแพทย์ได้ส่งพีแฉ็คเข้าโรงเรียนมัธยมที่ชื่อว่าสาธิต ประสานมิตร จากนั้นจึงให้พีแฉ็คเรียนปริญญาตรีในคณะที่พีแฉ็คสนใจอยากเรียนมากที่สุดนั่นก็คือ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยรังสิต เพราะพีแฉ็คเป็นคนที่มีความสามารถด้านการวาดรูปมาตั้งแต่เด็กๆ เหมือนที่พีแฉ็คเล่าให้ฟังว่า “พอวันเด็กที่หนึ่ง ก็เป็นตัวแทนโรงเรียนไปวาดรูป ได้รางวัลกลับมา” และ “พอมีงานจุฬาราชการ พ่อก็พาพีไปสถาปัตย์ จุฬา แล้วรู้สึกว๊าว สถาปัตย์นี้มันใช่เลย ใช้ตัวเราเลย”

หลังจากที่เรียนจบปริญญาตรี พีแฉ็คได้ทำงานเป็นสถาปนิกประจำบริษัทประมาณ 1 ปี กว่า จากนั้นจึงไปเรียนต่อที่รัฐซานฟรานซิสโก สหรัฐอเมริกา ในสาขาออกแบบตกแต่งภายใน (interior) ด้วยเงินทุนส่วนตัวของคุณแม่ ซึ่งเห็นว่า “เรา(พีแฉ็ค)อยากไป แคะ(พ่อแม่)ก็อะ อยากไปก็ไป” พีแฉ็คใช้เวลาเรียนปริญญาโท 3 ปี และทำงานเป็น Information Officer ที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยในรัฐลอสแอนเจลิสอีก 2 ปี จึงกลับมาอยู่ประเทศไทย

สิ่งที่พีแฉ็คทำเมื่อกลับมาอยู่ประเทศไทยไม่ใช่ว่าจะเป็นสถาปนิกตามที่ตนเองเรียนมาเพียงอย่างเดียว แต่พีแฉ็คกลับเลือกเรียนดำน้ำเพราะต้องการเป็นครูสอนดำน้ำ ด้วยเหตุผลที่ว่า “เป็นความฝันในวัยหนุ่มวัยสาว ที่เราอยากทำอะไรในสิ่งที่เราอยากทำ เราชักอิสระ เราชักธรรมชาติ เราชักการดำน้ำ” จากนั้นพีแฉ็คจึงเป็นครูสอนดำน้ำและเปิดร้านสอนดำน้ำในรีสอร์ตที่เกาะทางภาคใต้ พร้อมกับรับงานออกแบบที่ต้องใช้ความรู้ด้านสถาปัตยกรรมเป็นเวลาสองปี จนเกิดเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิที่ทำให้ร้านของพีแฉ็คถูกทำลายไป พีแฉ็คจึงกลับมาอยู่ที่กรุงเทพฯ และเลือกที่จะทำงานสถาปนิกอิสระจนกระทั่งปัจจุบัน แม้ว่าการเป็นสถาปนิกอิสระจะมีรายได้ที่ไม่แน่นอนและอาจได้รับน้อยกว่าการเป็นสถาปนิกประจำบริษัท แต่พีแฉ็คก็เลือกที่จะเป็นเช่นนั้นเพราะ“(พีแฉ็ค) เป็นศิลปินเดี่ยว เรา(พีแฉ็ค)ชอบที่จะมีอิสระทางความคิดมากกว่า”

ส่วนพี่จ๊อบพื้นเพเดิมอยู่ที่จังหวัดสมุทรปราการ ครอบครัวของพี่จ๊อบมีอาชีพเป็นเจ้าของนา กุ้ง ในตอนเด็ก พี่จ๊อบได้เข้าเรียนที่โรงเรียนลาซาล จากนั้นจึงไปเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนเตรียมอุดมพัฒนการ ก่อนที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยในคณะรัฐศาสตร์ สาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ที่ทำงานแห่งแรกของพี่จ๊อบคือสายการบินเจแปนแอร์ไลน์ โดยพี่จ๊อบทำงานเป็นแอร์โฮสเตส ที่สายการบินดังกล่าวนาน 5 ปี จากนั้นจึงลาออกมาทำงานด้านการตลาดและเริ่มต้นทำงานในสายงานการตลาด รายได้ที่พี่จ๊อบได้รับประมาณ 60,000 - 70,000 บาทต่อเดือนจึงลดลงมาที่ประมาณ 20,000 บาทต่อเดือน อย่างไรก็ตาม พี่จ๊อบก็เลือกที่จะเริ่มต้นทำงานในสายงานดังกล่าว เพราะพี่จ๊อบรู้สึกที่ “ยังเหลือความสามารถในตัวอีกเยอะที่เรายังไม่ได้ใช้” พี่จ๊อบเมื่อทำงานได้ในสายการตลาดหลายแห่งไม่ว่าจะเป็นธุรกิจโรงแรม ฟิตเนส เสื้อผ้า ซึ่งก็ถือว่าเป็นสายงานที่ประสบความสำเร็จทีเดียว เพราะหลังจากที่พี่จ๊อบทำงานได้ 2 ปี พี่จ๊อบก็ได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการฝ่ายการตลาดแล้ว ในสมัยที่พี่จ๊อบยังทำงานสายการตลาด พี่แจ๊คเลยให้ฟังว่าพี่จ๊อบต้องออกงานเปิดตัวสินค้าอยู่บ่อยๆทีเดียว เมื่อ “เปิด (นิตยสาร) ดิฉันเล่มเก่าๆ ก็ให้เห็นหน้าพี่จ๊อบ” ปัจจุบันพี่จ๊อบได้ลาออกจากงานประจำเพื่อเตรียมตัวเป็นคุณแม่ของสมาชิกใหม่ของครอบครัว รวมทั้งช่วยงาน Bed and Breakfast และเตรียมเปิดคาเฟ่ (ร้านไอศกรีมและเบอเกอรี่) ใน Bed and Breakfast

นั่งทำงานที่บ้าน ว่างก็ออกต่างจังหวัดและไปติ๊กอล์ฟ

เมื่อพี่แจ๊คไม่ใช่พนักงานประจำและพี่จ๊อบได้ลาออกจากงานประจำ พี่ๆทั้งสองคนจึงใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านเป็นหลัก ในทุกวันพี่แจ๊คจะทำงานนอกแบบให้แก่ลูกค้า พร้อมๆกับการดูแลการก่อสร้าง Bed and Breakfast ในบ้านของตนเอง การใช้ชีวิตการทำงานแบบนี้เป็นที่พี่แจ๊คชอบมาก เพราะ “จะนอนตื่นสาย ก็ตื่น จะนอนดึก ก็ได้ เป็นโฮมออฟฟิศอย่างแท้จริง ไม่ต้องฝ่ารถติดไปทำงาน” ซึ่งการใช้ชีวิตเช่นนี้เป็นรูปแบบการใช้ชีวิตที่ “พี่แจ๊คเลือกแล้วว่า พี่ไม่ต้องการเงินเยอะขนาดนั้น ถ้าอยู่ตามบริษัทได้เงินเยอะกว่าอยู่แล้ว แต่เหนื่อย เครียด อยู่อย่างนี้ดีกว่า สบายกว่า” เช่นเดียวกับพี่จ๊อบที่ออกจากที่ทำงาน ด้วยเหตุผลที่ว่า ชีวิตการทำงานที่เครียดทำให้พี่จ๊อบไม่สามารถมีลูกได้ เมื่อพี่จ๊อบลาออกจากงานและตั้งท้อง ชีวิตของพี่จ๊อบก็เปลี่ยนไป “จากที่ตื่นไปทำงานถึงบ้านก็มีดีแล้ว เพราะไปสังสรรค์กับเพื่อน ออกงาน event เปิดตัวสินค้าต่อ” เป็นชีวิตที่ใช้เวลาอยู่ที่บ้านเป็นส่วนใหญ่เพื่อเตรียมตัวเปิด Bed and Breakfast และ คาเฟ่ พร้อมๆกับการเรียนทำอาหาร ไอศกรีมและขนมไปด้วย

ในช่วงเวลาที่พีแฉ็คไม่ได้ทำงาน พีแฉ็คมักออกไปเที่ยวต่างจังหวัดกับพีจีบอยู่เสมอๆ โดยเน้นพักในที่พัก “สไตลิสซอร์ทที่ไม่หรูหรา แต่ฮิป” รวมทั้งเดินทางไปเยี่ยมคุณพ่อคุณแม่ที่บ้านพักตากอากาศที่จังหวัดเพชรบูรณ์ด้วย ในช่วงที่ไม่ได้ไปต่างจังหวัดพีแฉ็คก็มักออกไปเล่นกอล์ฟกับเพื่อนๆ ซึ่งมีทั้งกลุ่มเพื่อนเก่าที่เรียนที่สาธิตประสานมิตรและกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกันที่อเมริกา รวมทั้งดูแลสวนในบ้านด้วยตนเอง ซึ่งเป็นรูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่างกับช่วงที่พีแฉ็คหนุ่มๆ (ก่อนแต่งงาน) ที่พีแฉ็คมักออกไปสังสรรค์กับเพื่อนอยู่เสมอ เหมือนที่พีแฉ็คพูดให้ฟังว่า “วันไหนที่พีอยู่บ้านนี้ พ่อแม่จะงงเลย ผิดปกติ”

บ้านไม้โบราณ...มรดกของคุณปู่คุณย่า

บ้านของพีแฉ็คเป็นบ้านไม้โบราณที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ตั้งอยู่บนพื้นที่ครึ่งไร่ หลบตัวอยู่หลังตึกแถวย่านสุขุมวิท บ้านไม้ที่กลายเป็นสิ่งที่หาได้ยากในปัจจุบันและที่ดินที่มีขนาดกว้างขวางบนพื้นที่ใจกลางเมืองเป็นบ้านและที่ดินเป็นมรดกของคุณปู่คุณย่า ซึ่งเป็นผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่ดีเพราะคุณปู่ของพีแฉ็คมีตำแหน่งถึงประธานศาลฎีกา ส่วนคุณย่ามีตำแหน่งที่พีแฉ็คเรียกอย่างติดตลกว่า “คุณย่าเป็นคุณนายอยู่บ้าน” คุณพ่อคุณแม่ของพีแฉ็คได้อาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้เช่นกัน แต่เมื่อทั้งสองท่านเกษียณอายุแล้วจึงย้ายไปใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านอีกหลังหนึ่งที่จังหวัดเพชรบูรณ์

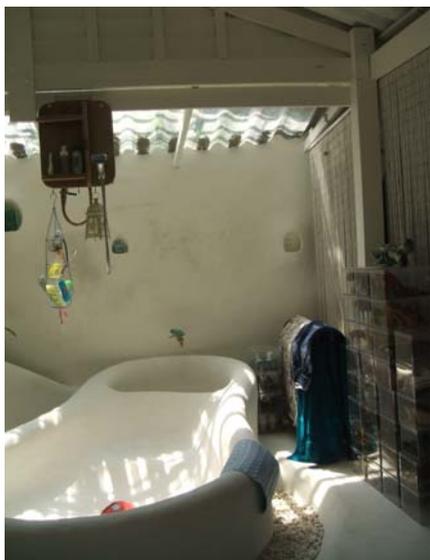
ในบริเวณบ้านมีบ้านไม้ 2 ชั้นหนึ่งหลังและเรือนหลังบ้าน (เรือนบริวาร) ขนาด 1 ชั้น 1 หลัง ปัจจุบันพีแฉ็คอาศัยอยู่กับ พีจีบ โดยปรับปรุงเรือนไม้ให้กลายเป็นเรือนหอที่ประกอบด้วยห้องนอน ห้องนั่งเล่น และห้องน้ำ ก่อนหน้านั้นพีแฉ็คใช้พื้นที่ในบ้านไม้เป็นห้องครัวและพื้นที่สำหรับเก็บของ แต่เมื่อพีแฉ็คมีโครงการสร้าง Bed and Breakfast จึงปรับปรุงบ้านไม้ให้กลายเป็นห้องพักของ Bed and Breakfast บริเวณที่พักอาศัยของพีแฉ็คจึงอยู่ในเรือนหอ ห้องครัวจึงย้ายมาศาลากลางสวนแทนบริเวณชั้นหนึ่งของบ้านไม้

“บ้านเล็กสวนใหญ่” ที่ “ไม่ perfect”

ด้วยเหตุที่พีแฉ็คคิดว่าสวนคือส่วนหนึ่งของบ้าน บ้านที่ไม่มีสวนคือบ้านที่ “แห้งและอยู่ไม่ได้” เพราะต้นไม้ทำให้คนเกิดความรู้สึกสงบสดชื่น พีแฉ็คจึงรู้สึกว่าการอยู่บ้านที่มีสวนทำให้รู้สึกใจเย็น โลงและปลอดภัยกว่าการอยู่บ้านคอนกรีต

บ้านของพีแฉ็คจึงมีลักษณะที่พีแฉ็คเรียกว่า “บ้านเล็กสวนใหญ่” เพราะพื้นที่ส่วนใหญ่ของบ้านเป็นพื้นที่สวนมากกว่าพื้นที่ที่สร้างตัวบ้าน พีแฉ็คออกแบบเพื่อปรับปรุงบ้านและสวนนี้ด้วยตนเอง ตั้งแต่การออกแบบเรือนหอโดยการนำรูปแบบของเรือนไม้เก่าผสมกับการก่อสร้างด้วย

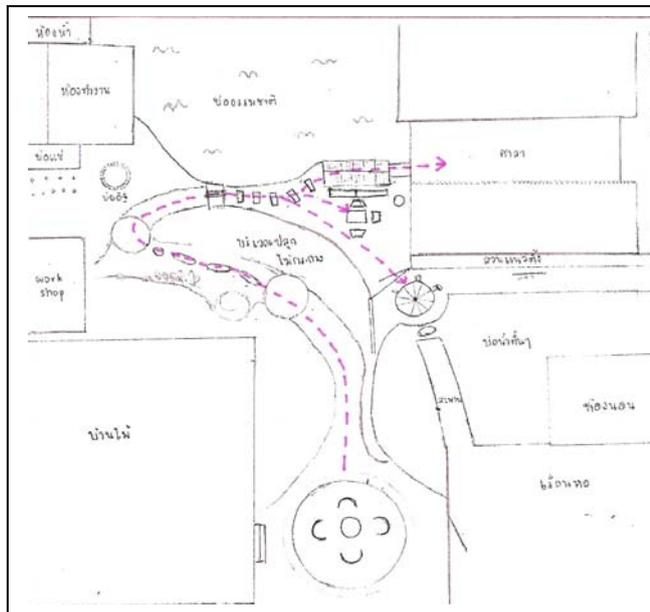
ปูนสีขาวทำให้เรือนหอเกิดความแปลกใหม่ ไม่เหมือนใคร อีกทั้งยังเข้ากันได้ดีกับสวนภายนอกที่ใช้การออกแบบสวนโดยใช้ฮาร์ดสเคปที่สร้างขึ้นมาจากปูนขาวเหมือนกัน

ห้องน้ำสีขาวในเรือนหอ และ ผนังน้ำตกสีขาวในสวนที่พีแฉ็คออกแบบเอง

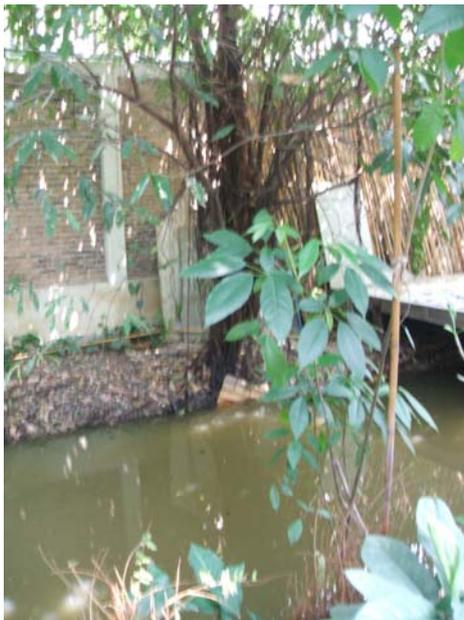
สวนของพีแฉ็คเป็นสวนเก่าแก่ที่พีแฉ็คปรับปรุงใหม่ จึงเป็นสวนที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างบ่อน้ำธรรมชาติ ต้นไม้เก่าแก่ กับ สระน้ำ น้ำตก ทางเดินที่สร้างขึ้นใหม่ และต้นไม้ที่ปลูกตามหลักการจัดสวนสมัยใหม่ที่เน้นการปลูกต้นไม้ชนิดเดียวกันไว้เป็นกลุ่มเป็นกอ สวนจึงออกมาในลักษณะที่เป็นสวนธรรมชาติที่ร่มรื่นและมีรายละเอียดของมุมสวน ‘ดีไซน์’ ใหม่ๆ ตามความต้องการของพีแฉ็ค เหมือนกับที่พีแฉ็คเรียกสวนแห่งนี้ว่า “สวนจัดเอง” หรือ “สวนตามใจฉัน”

พีแฉ็คได้ออกแบบสวนของพีแฉ็คโดยสร้างเรื่องราวในสวนและกำหนดทางเดินในสวนให้คนที่เดินอยู่ในสวนของพีแฉ็ครู้สึกเหมือนเดินอยู่ในป่า ด้วยการสร้างทางเดินที่แคบลง การสร้างทางเดินบนแผ่นปูนเพื่อข้ามบ่อน้ำ การสร้างทางเดินบนแผ่นไม้ที่พีแฉ็คเรียกว่าเป็นทางเดินเพื่อสร้างความตื่นเต้น จนกระทั่งถึงที่นั่งและศาลากลางสวนที่ร่มรื่น

เส้นทางเดินในสวนที่คิดค้น
ให้ความรู้สึกเหมือนเดินในป่า

ภายในเนื้อที่กว่าครึ่งไร่ สวนของพี่แจ๊คจึงมีหลายนุ่มและมืองค์ประกอบหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นบ่อน้ำตื้นๆที่สร้างขึ้นใหม่ จำนวน 2 บ่อ บ่อน้ำเก่าแก่ สะพานไม้ ทางเดินปูนที่พี่แจ๊คสร้าง ลวดลายด้วยตนเอง ที่นั่งใต้อุโมงค์เฮลิโคเนีย ชุดเก้าอี้ไม้ 'แฮนด์เมด' นั่งเล่นใต้ต้นไม้ และประตูที่ประดับประดาด้วยกระดาษต้นไม้

บ่อน้ำธรรมชาติตั้งแต่สมัยคุณปู่คุณย่า

บ่อน้ำใหม่ ทางเดิน และที่นั่งใต้ต้นไม้เฮลิโคเนีย

บ่อน้ำใหม่และสะพานไม้

ชุดเก้าอี้ไม้ นั่งเล่นใต้ต้นไม้

ประตูทางเข้าบ้านที่ประดับด้วยกระถางต้นไม้เรียงรายกัน

อีกมุมหนึ่งที่ถือว่าเป็นจุดเด่นของสวนพีแฉ็คและเป็นมุมสวนที่พีแฉ็ค “ชอบมาก ประคบประหงมทุกวัน” ก็คือ สวนแนวตั้งที่สร้างขึ้นจากไม้ที่เหลือจากการปรับปรุงเรือนหอมาสร้างเป็นผนังและชั้นสำหรับวางกระถางต้นไม้ และเอาหน้าต่างมาวางไว้เพื่อแขวนต้นไม้/ดอกไม้

สวนแนวตั้ง มุม 'highlight' ของสวนพีแฉ็ค

จะเห็นได้ว่าแต่ละมุมของสวนพีแฉ็คไม่ได้เกิดขึ้นจากการออกแบบสวนในรูปแบบที่เป็น 'เนียบ' ที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามควบคุมสวนในทุกๆมุม แต่เป็นการจัดสวนแบบไม่นิยมความสมบูรณ์แบบ ตามตัวตนที่ "ไม่ใช่คน perfectionist" ของพีแฉ็ค สวนของพีแฉ็คจึงไม่ใช่สวนที่มีแต่เพียงต้นไม้ต้นที่สมบูรณ์แบบพร้อมออกมาตั้งโชว์ในพื้นที่เฉพาะที่เจ้าของสวนต้องการให้จัดวางเท่านั้น พีแฉ็คจึงอนุญาตให้ต้นไม้ที่ยังไม่มีความสมบูรณ์และสวยงามอย่างเต็มที่ รวมทั้งต้นไม้ที่ "ยังไม่รู้ว่าจะเอาไว้มุมไหน" เข้ามาอยู่ในสวน โดยไม่คิดว่าต้นไม้เหล่านั้นจะทำให้สวนเสียความสวยงาม เช่นเดียวกับ อุปกรณ์ตกแต่งสวนจำพวกเครื่องปั้นดินเผารูปที่พีแฉ็คเลือกซื้อมาจากจังหวัดเชียงใหม่ ที่ส่วนใหญ่จะเลือกซื้อเพราะความสวยงาม ความน่ารักของเครื่องปั้นดินเผานั้น อาทิเช่น กระจาดต้นไม้รูปควาย รูปปั้นแม่เปิดลูกเปิด โดยไม่ได้คำนึงว่าเครื่องปั้นดินเผานั้นจะเข้ากันได้กับสไตล์ของสวนหรือไม่ เพราะพีแฉ็คคิดว่า "มัน(เครื่องปั้นดินเผา) ก็เข้า (กับสวน) หหมดแหละ" เป็นต้น

นอกจากนี้ 'ความไม่นิยมความสมบูรณ์แบบ' ของพีแฉ็คยังทำให้พีแฉ็คได้สร้างน้ำตกอย่างง่ายๆด้วยตัวเองโดยการใช้ปั้มน้ำและท่อน้ำประปาซึ่งแตกต่างจากสวยสวยงามอื่นๆที่ต้องประดับด้วยน้ำพุหรือน้ำตกที่เน้นการออกแบบที่เก็บรายละเอียดที่ไม่นำมาองเอาไว้อย่างแนบเนียน

น้ำตกอย่างง่าย ๆ ที่สะท้อน
รสนิยมที่ไม่นิยมความสมบูรณ์แบบ
แบบของพีแฉีค

“สะสมความรู้เรื่องสวน”

ในการออกแบบสวนให้สวยงามและมีเอกลักษณ์จนได้รับการนำเรื่องราวและรูปภาพไปเผยแพร่ในนิตยสารที่แนะนำเกี่ยวกับการจัดสวนหลายๆฉบับนั้น ส่วนหนึ่งเกิดจากความเป็นสถาปนิกและมัณฑนากรที่สะสมอยู่ในตัวของพีแฉีค ความรู้เฉพาะทางด้านสถาปัตยกรรมและการออกแบบตกแต่งภายในมีส่วนอย่างมากในการช่วยออกแบบสวนแห่งนี้ ยกตัวอย่างเช่น การเลือกวัสดุปูนขาวมาทำกระเบื้องต้นไม้ บ่อน้ำตก และผนังแบ่งสัดส่วนของสวน การทำให้ห้องนอนเย็นขึ้นด้วยการสร้างบ่อน้ำใต้ห้องนอน การทำอุปกรณ์ตกแต่งสวนด้วยลวดดัด เป็นต้น

นอกจากนี้ พีแฉีคยังสร้างแรงบันดาลใจในการออกแบบสวนและเพิ่มพูนความรู้เรื่องสวน ทั้งเรื่องของสไตล์ของสวน ต้นไม้ที่อยู่ในสวน และการดูแลสวน ด้วยการลองผิดลองถูกและการหาความรู้จากหนังสือและนิตยสาร แล้วนำแรงบันดาลใจจากนิตยสารมารวมกับตัวตนของตนเอง หนังสือและนิตยสารที่พีแฉีคอ่านนั้นมีอยู่หลายประเภท ไม่ว่าจะเป็น นิตยสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดสวนที่เป็นภาษาไทย อย่าง นิตยสารและหนังสือเล่มบ้านและสวน นิตยสาร room นิตยสาร home and décor นิตยสารที่แนะนำเกี่ยวกับพรรณไม้ซึ่งหาซื้อได้ที่จตุจักร และนิตยสารที่เป็นภาษาต่างประเทศ

ความรู้และประสบการณ์ที่สะสมอยู่ในตัวของพีแฉีคก็มีส่วนช่วยให้สวนมีรูปร่างหน้าตาเป็นแบบนี้ได้เช่นกัน ประสบการณ์อันหนึ่งที่ทำให้พีแฉีคจดจำอยู่เสมอและพีแฉีคก็เชื่อว่าประสบการณ์นั้นทำให้พีแฉีคอยากมีส่วนร่วมริเริ่มแบบในปากก็คือประสบการณ์ตอนเด็กๆในช่วงปิด

เทอมที่พี่แจ๊คไปหาคุณพ่อที่ทำงานอยู่ในป่า “ตั้งแต่สมัยยังใช้ช่างทำป่าไม้” ทำให้พี่แจ๊คก็ได้นั่งช่างไปปลูกต้นไม้และรู้สึกผูกพันกับป่ามาตั้งแต่เด็ก

พี่แจ๊คก็มีเรื่องเล่าที่เป็นความรู้/ความเชื่อเกี่ยวกับต้นไม้ในสวนหลายๆต้น อย่างเช่น เรื่องเล่าเกี่ยวกับต้นยางนา ต้นไม้ต้นโปรดกลางสวนของพี่แจ๊คที่ “เป็นต้นไม้ชนิดเดียวกับต้นไม้ที่ถนนสายเชียงใหม่-ลำพูนซึ่งปลูกขึ้นในสมัยรัชกาลที่ห้าและมีอายุเป็นร้อยปี เรื่องราวเกี่ยวกับต้นเศรษฐกิจเรือนในที่พี่แจ๊คปลูกใส่กระถางเล็กๆประดับไว้ที่พนักเก้าอี้ ‘แฮนด์เมด’ ว่า “ต้นเศรษฐกิจเรือนในนี้ น่าซ่าเอามาทดลองแล้ว เป็นพืชที่สร้างออกซิเจนได้สูงมาก ถ้าเอาไว้ในบ้าน ไม่ต้องใช้แอร์เพียวรีฟายเออร์ที่เครื่องเป็นหมื่น สองหมื่น สามารถดูดซับคาร์บอนไดร็อกไซด์และสร้างออกซิเจนได้มากกว่าต้นไม้อื่น 3 เท่า” และความรู้สึกเกี่ยวกับต้นกล้วยและต้นเฟิร์นที่ปลูกอยู่เต็มสวนของพี่แจ๊คที่ว่า “กล้วยและเฟิร์นมันเป็นสัญลักษณ์ของความชุ่มชื้นของป่า เวลาเดินเข้ามามันเห็นเฟิร์นมันเห็นกล้วยขึ้นๆ พี่ก็เลยชอบ”

นอกจากเรื่องเกี่ยวกับต้นไม้แล้ว ยังมีเรื่องของแนวคิดในการจัดสวนตามสไตล์ของพี่แจ๊ค ซึ่งเป็นแนวคิดที่ทำให้ผู้ศึกษานั่งฟังอย่างตั้งใจและ ‘ทิ้ง’ ในความคิดที่ดูเหมือนธรรมดาแต่ไม่ธรรมดาอยู่หลายครั้ง อย่างเช่น “การปลูกผักสวนครัวไม่จำเป็นที่เราต้องปลูกบนดินนี้ เราสามารถทำเป็นกระถางแขวน เป็นไม้แขวนก็ได้ สมมุติมีกระถางรูปแบบใหม่ พี่ก็ปลูกสระระแหงข้างในให้มันห้อยๆลงมา มันอยู่ที่เรา create เข้าไป อยู่ที่เราจัดองค์ประกอบ จัด shape จัด pattern เอาจริงๆประกอบทางศิลปะเข้ามาช่วยก็ทำได้หมด” และ “การปลูกผักไฮโดรโปนิคเนี่ย ไม่จำเป็นต้องอยู่ในหลุมและมีอะไรครอบอย่างเดี๋ยวนั้น เราอาจจะทำเป็นเรือนกระจกขนาดย่อมแล้วมีไฮโดรโปนิคข้างใน พอมองเข้าไปแล้วอาจจะรู้สึกได้ และก็นั่งในเรือนกระจก กลายเป็นห้องน้ำชา”

สวนตามใจฉัน แบบที่พี่แจ๊คเรียกจึงเป็นสิ่งที่ไม่ได้เกิดขึ้นมาอย่าง ‘ตามใจ’ โดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ เบื้องหลังคำว่า “ตามใจฉัน” กลับมีประสบการณ์ ทัศนียภาพ และความรู้จากหนังสือมากมายที่แอบซ่อนอยู่ข้างหลัง

‘ไอเดีย’ ในการออกแบบต่าง สวนจึงแตกต่าง

สวนของพี่แจ๊คเป็นสวนที่ได้รับความนิยมจาก ‘คนทำหนังสือ’ เกี่ยวกับสวนเป็นอย่างมาก สวนของพี่แจ๊คจึงได้รับการถ่ายรูปเพื่อนำไปโชว์ความสวยงามและความคิดสร้างสรรค์ของพี่แจ๊คที่มีอยู่แทบทุกมุมของสวนอยู่เสมอๆ รวมทั้งยังได้รับคำชมจากคนที่มาเยี่ยมบ้านว่าที่มักชมบรรยากาศโดยรวมของสวนแห่งนี้

ความสวยงามของสวนพีแฉ็คเป็นความสวยงามที่แตกต่างจากสวนสวยงามหลังอื่นๆที่มักให้ความสำคัญกับการเก็บรายละเอียดความสวยงามในทุกมุม ทุกตารางนิ้วในพื้นที่สวน แต่ความสวยงามในสวนของพีแฉ็คกลับเกิดขึ้นจากความคิดหรือ 'ไอเดีย' ที่ซ่อนอยู่

'ไอเดีย' ที่โดดเด่นที่สุดก็คือ คอนเซ็ปต์สวนป่า ที่พีแฉ็คต้องการให้ผู้ที่เข้ามาเดินในสวนรู้สึก ว่าเดินอยู่ในป่ามากกว่าเดินอยู่ในสวน พีแฉ็คจึงออกแบบทางเดินให้คดเคี้ยวขึ้น อ้อมขึ้น และแคบลง เพื่อสร้างบรรยากาศว่าเดินอยู่ในป่า พีแฉ็คเล่าความคิดที่ใช้ในการจัดสวนแห่งนี้ให้ฟังว่า "เริ่มสร้าง theme มากขึ้น เริ่มแคบ เดินได้แค่คนเดียว เหมือนเวลาเดินในป่า มันไม่สามารถเดินกอดคอกอดไหล่ได้สามคนกับเพื่อน" และ " (เริ่มจาก) ตรงโต๊ะสีขาวเป็นเหมือนห้องรับแขกอันแรก ค่อยๆ ซิดทางเดินให้เป็นทางเดินเดียว แบบเราเข้าป่า เหมือนเวลาเราผจญภัย เราก็ต้องเดินไปทางเดียวๆ คนเดียวระหว่างทางเราก็ต้องเจออะไรที่ discover เราก็จะมีน้ำตก ผ่านอุโมงค์เฮลิโคเนีย ทางเดินเริ่มเป็นทางก็ไม่ใช่ทางเดินเรียบๆ ต้องมีสมาธิ สติในการเดินระดับนี้ แล้วก็มีจุดหมุน (ตัวเดิน) มา แล้วแอบยังสร้างความตื่นเต้นด้วยทำหลอกมีสะพานไม้เล็กวางพาด แล้วยังมีแผ่นไม้ ประคองวางพาดเชื่อมไปที่ศาลา"

สิ่งที่น่าสนใจคือ ในขณะที่เจ้าของสวนสวนใหญ่มองว่า ต้นไม้ที่สร้างความโดดเด่นในสวนของตนเอง คือต้นไม้ที่อยู่ในกลุ่มไม้ประดับตกแต่งสวน ซึ่งเข้ามาอยู่ในสวนด้วยเหตุผลเรื่องความสวยงามของต้นไม้ ไม่ว่าจะเป็น ฟอรั่มของต้น ความสวยงามของดอก เป็นต้น แต่ต้นไม้ที่พีแฉ็คชี้ชวนให้ผู้ศึกษาว่าเป็นต้นไม้ที่ทำให้สวนของพีแฉ็คแตกต่างและโดดเด่นกว่าสวนสวยงามอื่นๆ คือ ต้นชมพู ต้นชมพูต้นนี้มีความพิเศษอยู่ที่ 'ความเก่าแก่' เพราะเป็นต้นไม้ที่ปลูกตั้งแต่สมัยคุณปู่คุณย่าของพีแฉ็ค พีแฉ็คจึงพยายามรักษาต้นชมพูต้นนี้ไว้เป็นอย่างดีที่สุด การออกแบบสวนโดยการคงต้นชมพูต้นเดิมเอาไว้ และปรับปรุงสวนให้กลมกลืนกับต้นชมพูต้นเดิม จึงเป็นสิ่งที่สร้างความแตกต่างและโดดเด่นซึ่งยากแก่การเลียนแบบ

อุปกรณ์ตกแต่งสวนที่พีแฉ็คออกแบบด้วยตนเองก็เป็นสิ่งที่ทำให้สวนของพีแฉ็คแตกต่างจากสวนอื่นๆเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น เก้าอี้นั่งและโต๊ะไม้เป็นสิ่งที่พีแฉ็คออกแบบและเลือกวัสดุเองทั้งหมด พีแฉ็คเล่าถึงชุดเก้าอี้และโต๊ะให้ฟังว่า "เก้าอี้นี้ก็ออกแบบทำเองหมด พีต้องการได้ texture ที่ขึ้นสนิม พีเลยไม่ทาเคลือบ เพราะสนิมก็เป็น texture หนึ่งของวัตถุ เป็นสัจจะของวัสดุ ไม่ต้องทาสีเพื่อตกแต่ง เหมือนจิตใจที่มีธรรมชาติ" ส่วนโต๊ะไม้นั้นพีแฉ็คได้ทำขึ้นจากโครงไม้ที่คนอื่นไม่ใช้แล้วกับเศษไม้ที่มีอยู่แล้วนำมาออกแบบใส่รายละเอียดคือโคมไฟและช่องสำหรับวางกระถาง นอกจากนี้ยังมีโคมไฟตกแต่งสวยด้วยตัวเองจากการนำวัสดุที่ใช้แล้วมาประกอบใหม่อย่างลงตัว

ซึ่งพี่แจ๊คเล่าอย่างภูมิใจว่า “กระถางสีชาวเซรามิค เขาคว่ำ ติดไฟ และยิงซิลิโคนกันน้ำ จบ ง่าย
ง่าย”

สวนของพี่แจ๊คจึงเป็นสวนที่แตกต่างด้วย ‘ไอเดีย’ ‘คอนเซ็ปต์’ และความคิดสร้างสรรค์ของ
พี่แจ๊คซึ่งไม่เหมือนกับสวนสวยงามของบ้านอื่นๆ

พี่เอื้อง

“พี่เป็นคนคุมโรงงาน(ทอผ้า)ทั้งหมด”

พี่เอื้องเป็นผู้หญิงวัยกลางคนที่มีบุคลิกดี ดูน่าภูมิฐาน ด้วยการแต่งตัวที่ดูมีรสนิยมและทรง
ผมชอยส์ันที่ได้รับการจัดแต่งอย่างเข้าทรง ในวันที่ผู้ศึกษาไปดูสวนและสัมภาษณ์พี่เอื้องนั้นเป็น
วันที่พี่เอื้องเพิ่งกลับมาจากการทำงานที่จังหวัดอยุธยา พี่เอื้องจึงอยู่ในชุดทำงานที่ดูเรียบง่ายซึ่ง
เป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดและกางเกงขายาวสีดำ พร้อมด้วยสร้อยคอที่ดูสวยงามและเรียบง่าย
เหมาะสมกับชุด

เมื่อผู้ศึกษาถามถึงงานที่พี่เอื้องทำ พี่เอื้องไม่ได้ตอบว่าตำแหน่งที่พี่เอื้องทำงานที่โรงงาน
ทอผ้าแห่งหนึ่งคือตำแหน่งใด แต่พี่เอื้องได้อธิบายว่า “พี่เป็นคนคุมโรงงาน(ทอผ้า)ทั้งหมด พี่ทำงาน
โดยมีเจ้านายคนเดียว มีคนที่อยู่เหนือพี่คนเดียว คือเจ้าของ” และเล่าให้ผู้ศึกษาฟังถึงการก้าวขึ้นสู่
ตำแหน่งดังกล่าวว่า พี่เอื้องเริ่มต้นจากการเป็นเลขานุการให้กับเจ้าของโรงงาน หลังจากที่จบ
การศึกษาในระดับปริญญาตรี เมื่อได้รับความไว้วางใจจากเจ้าของโรงงาน พี่เอื้องจึงได้ทำ
หน้าที่เกี่ยวกับการคุมบัญชีของบริษัท และก้าวสู่ตำแหน่งที่สูงที่สุดในองค์กร

ถึงแม้ว่าพี่เอื้องจะใช้ชีวิตการทำงานและอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ แต่ภูมิลำเนาของพี่เอื้องคือ จังหวัดนครศรีธรรมราช พี่เอื้องเกิดและใช้ชีวิตในวัยเด็กที่นครศรีธรรมราช เพราะคุณพ่อพี่เอื้องมีอาชีพรับราชการตำรวจและคุณแม่เป็นครูอยู่ที่จังหวัดดังกล่าว จากนั้นพี่เอื้องได้ย้ายมาอยู่ที่กรุงเทพฯกับคุณพ่อคุณแม่ ก่อนที่จะซื้อบ้านทาวน์เฮ้าส์เป็นเรือนหอ และซื้อบ้านเดี่ยวที่ตั้งอยู่ในหมู่บ้านเศรษฐีศรีซึ่งเป็นบ้านหลังปัจจุบันที่ผู้ศึกษาได้มีโอกาสไปดูสวนและพูดคุยเรื่องสวนกับพี่เอื้อง

พี่เอื้องเป็นกรณีศึกษาคนแรกๆที่ผู้ศึกษาได้มีโอกาสเข้าไปพูดคุยด้วย การได้นั่งอยู่ในสวนของพี่เอื้องและได้พูดคุยเรื่องสวนเป็นเวลากว่าสองชั่วโมงทำให้ผู้ศึกษารู้จักพี่เอื้องและเข้าไปอยู่ในโลกของคนรักต้นไม้ที่เรียกต้นไม้ว่า ‘เค้า’ โลกที่ผู้ศึกษาเพิ่งจะรู้จักและเข้าถึงเป็นครั้งแรก สวนของพี่เอื้องจึงเป็นอีกโลกหนึ่งที่เต็มไปด้วยความที่น่าสนใจ

“ซื้อบ้าน 16 ล้านเพราะต้องการสวนสวย”

บ้านของพี่เอื้องเป็นบ้านจัดสรรในโครงการเศรษฐีศรี ซึ่งถือว่าเป็นโครงการในระดับ ‘ท็อป’ ของโครงการบ้านจัดสรรที่ดำเนินงานโดยบริษัทแสนสิริ จำกัด เพราะเป็นหมู่บ้านที่ประกอบด้วยบ้านที่มีราคาต่ำกว่าโครงการเศรษฐีศรีแกรนด์ที่ประกอบด้วยบ้านราคา 20,000,000 บาทเพียงโครงการเดียวจากโครงการทั้งหมดของบริษัท แสนสิริ จำกัด โครงการดังกล่าวเป็นหมู่บ้านที่มีผู้ชายอยู่ที่บ้านที่มีพื้นที่สำหรับการจัดสวน รวมทั้งภูมิทัศน์รอบๆหมู่บ้านที่เต็มไปด้วยต้นไม้ตัดแต่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งรั้วของบ้านทุกหลังที่สร้างขึ้นจากเหล็กโปร่งตากับและต้นไม้ที่ตัดแต่งเป็นรูปทรงของรั้ว

บ้านหลังนี้สร้างเสร็จพร้อมกันกับสวนเมื่อเดือนเมษายนปีพ.ศ. 2550 โดยปกติแล้วทางโครงการจะขายบ้านพร้อมสวนสำเร็จรูป แต่พี่เอื้องเลือกที่จะไม่เอาสวนที่โครงการจัดให้และจ้างนักจัดสวนมืออาชีพที่พี่เอื้องเลือกสรรเป็นอย่างดีเข้ามาออกแบบและจัดสวนนี้ให้ตั้งแต่บ้านยังสร้างไม่เสร็จสมบูรณ์

พี่เอื้องอธิบายเหตุผลในการซื้อบ้านหลังนี้ว่า “ซื้อบ้านเพราะต้องการสวนสวย หิวสวนอยากมีอย่างคนอื่นเค้าบ้าง” พร้อมกับเล่าถึงเหตุการณ์วันที่มาดูบ้านที่โครงการเศรษฐีศรีว่าพี่เอื้องเลือกบ้านขนาด 120 ตารางวาซึ่งมีเนื้อที่ใหญ่ที่สุดในบรรดาบ้านอื่นๆในหมู่บ้าน เพราะต้องการพื้นที่สวน เมื่อพี่เอื้องเห็นบ้านหลังนี้ก็รู้สึกทันทีว่า “เป็นบ้านที่ใช่” จึงตัดสินใจซื้ออย่างไม่ลังเลใจพร้อมกับโทรบอกสามีว่า “สิ่งที่ฉันฝัน ได้แล้วนะ”

พี่เอื้องซื้อบ้านหลังนี้จากโครงการในราคา 11,500,000 บาท จากนั้นจึงทำการแปลงโฉมบ้านจัดสรรที่มีแบบแปลนเหมือนกันทั้งหมู่บ้าน ให้กลายเป็นบ้านของตนเองด้วยการทาสีใหม่ ทុบ

ผนังออกให้แต่ละห้องเชื่อมต่อกันโดยใช้งบประมาณ 4,500,000 บาท และใช้งบประมาณในการจัดสวน 2,000,000 บาท บ้านหลังนี้จึงมีมูลค่าสูงถึง 16,000,000 บาท

พี่เอื้องเห็นว่าถ้าซื้อที่ดินเปล่าและสร้างบ้านด้วยตัวเองทั้งหมด พี่เอื้องจะได้บ้านที่มีราคาถูกลงกว่าบ้านหลังนี้ เพราะไม่ต้องเสียเงินในการปรับปรุงต่อเติมบ้านเพิ่มเติม แต่พี่เอื้องต้องการสิ่งแวดล้อมรอบๆบ้าน สักมรรอบๆบ้านที่ดี พี่เอื้องจึงยอมจ่ายแพงกว่าการต้องไปอยู่ในบ้านเดี่ยวที่ไม่ปลอดภัย

พี่เอื้องเห็นว่าบ้านหลังนี้ไม่ใช่สิ่งที่ฟุ่มเฟือย เพราะการสร้างบ้านหลังนี้เป็นไปตาม “กำลัง” (ฐานะทางการเงิน) ของเรา” และ “ถ้ากำลังเราไม่ถึง แล้วทำ เราก็จะเหนื่อย ถ้างบไม่ถึง ก็ทำอะไรเล็กๆน้อยๆ” แต่เมื่อพี่เอื้องมีงบประมาณเพียงพอพี่เอื้องจึง “ทำ(บ้านและสวน)ขนาดใหญ่ เพราะบังเอิญเรา(พี่เอื้อง)ทำได้” บ้านที่ตรงตามความฝันของพี่เอื้องในปัจจุบันมีพี่เอื้องและแม่บ้านที่ทำหน้าดูแลทำความสะอาดบ้านของพี่เอื้องอาศัยอยู่ เนื่องจากสามีของพี่เอื้องทำงานที่ต่างจังหวัด พี่เอื้องจึงมีส่วนร่วมในการจัดแต่งบ้านและสวนมากกว่าสามี แต่เมื่อสามีของพี่เอื้องกลับมาเห็นสวนที่พี่เอื้องชอบ สามีของพี่เอื้อง “ก็หัวเราะ” และรู้สึก “รัก(สวน)เหมือนกัน” กับพี่เอื้อง

เข้าก็สวน เย็นก็สวน

ด้วยความที่พี่เอื้องทำงานในระดับบริหารของโรงงานทอผ้า งานของพี่เอื้องจึงไม่ใช่งานประจำที่ต้องออกไปทำงานทุกวัน การทำงานของพี่เอื้องเป็นการ “ใช้โทรศัพท์และอีเมลล์สั่งงาน” และไปตรวจโรงงานบ้างเป็นครั้งคราว เมื่อเป็นเช่นนั้น พี่เอื้องจึงใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านมากกว่าการไปทำงาน

ทุกๆเช้าที่พี่เอื้องตื่นขึ้นมาจนถึงกระทั่งถึงเวลา 8.00 น. พี่เอื้องจะใช้เวลาอยู่ในสวนเพื่อเดินไปไม้แห่งหนึ่ง กวาดใบไม้ที่ร่วงหล่นบนพื้นไปพร้อมกับคนรับใช้ที่ช่วยดูแลสวน หลังจากนั้นพี่เอื้องจะทำงานในบ้านหรือไม่ก็ออกมานั่งทำงานที่ศาลากลางสวน หลังจากนั้นในช่วงเวลาประมาณ 16.00 -16.30 น. พี่เอื้องก็จะออกมาพักผ่อนในสวนพร้อมกับเดินดูความเรียบร้อยของสวน รวมทั้งทำงานดูแลสวนเล็กๆน้อยๆ พี่เอื้องมองว่าการดูแลสวนที่ทำอยู่ทั้งเช้าและเย็นไม่ใช่สิ่งที่เป็นภาระหรือทำให้พี่เอื้องเหนื่อยแต่อย่างใด ดังจะเห็นได้จากคำตอบพร้อมรอยยิ้มในขณะที่เอื้องมือไปเดินไปไม้สีเหลืองทิ้งไว้ว่า “ทำ(ดูแลสวน)แล้วมีความสุข เห็นแล้วอดไม่ได้”

ในวันหยุด พี่เอื้องมักใช้เวลาว่างด้วยการชักชวนญาติ พี่น้อง และหลานๆมาสังสรรค์ที่บ้าน เพราะพี่เอื้องรู้สึกว่ “เราเห็นพี่ๆ น้องๆ หลานๆ มาปาร์ตี้ มาคุยสนุกลานที่บ้านเรา เราก็มีความสุข” บ้านของพี่เอื้องจึงกลายเป็น “บ้านปาร์ตี้” ไปโดยปริยาย กิจกรรมที่พี่เอื้องมักจัดขึ้นใน

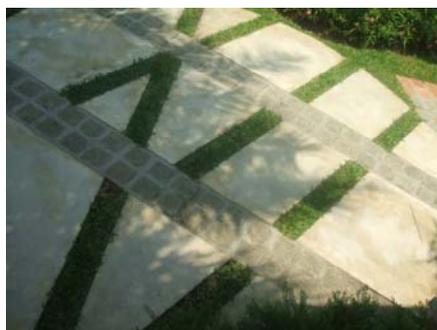
งานปาร์ตีก็คือ การปิ้งบาร์บีคิวและรับประทานอาหารร่วมกันที่ศาลากลางสวน และการร้องคาราโอเกะกับญาติพี่น้องที่ห้องคาราโอเกะที่ชั้นสองของบ้าน

ชีวิตประจำวันทั้งในวันทำงานและวันหยุดของพี่เอื้องจึงเกี่ยวข้องกับสวนและบ้านที่พี่เอื้องตั้งใจสร้างขึ้นให้สอดคล้องกับรูปแบบการใช้ชีวิตของพี่เอื้อง

สวนโมเดิร์นอารมณ์หรูของพี่เอื้อง

สวนของพี่เอื้องเป็นสวนที่อยู่รอบๆพื้นที่สี่เหลี่ยมของบ้านรูปตัวแอลที่มีที่จอดรถรูปสี่เหลี่ยมอยู่ด้านหน้า สวนแห่งนี้จึงมีรูปแบบเป็นสวนที่อยู่รอบตัวบ้าน แต่ไม่ได้มีพื้นที่ติดกันทั้งหมด เพราะมีพื้นที่เป็นลานจอดรถด้านหน้าบ้านและพื้นที่ที่เป็นห้องครัวและลานซักล้างกั้นไว้ พื้นที่สวนจึงแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนใหญ่ที่สุดคือด้านขวามือของตัวบ้านและหลังบ้าน ส่วนที่สองคือพื้นที่สี่เหลี่ยมผืนผ้าเล็กๆข้างๆโรงจอดรถ

พื้นที่ส่วนแรกนั้น เป็นสวนที่มีสนามหญ้าสลับกับทางเดินที่มีการออกแบบที่สวยงามแปลกตา มีศาลาไม้สีน้ำตาลที่มีชุดโต๊ะและเก้าอี้รับแขก และน้ำตกที่ทำจากหินแกรนิตที่มีตกแต่งด้วยหินวงกลมและนกเซรามิค กระบะต้นไม้ขนาดใหญ่รูปโค้งรับกับแนวกำแพง ระแนงไม้ที่มีขอบโค้งหน้าประตูด้านข้างบ้าน รวมทั้งพื้นที่สวนดอกไม้และสับปะรดสีที่ทำหน้าที่เป็นฉากหลังบ้านที่สวยงาม

ทางเดินที่ได้รับการออกแบบอย่างสวยงามและแปลกตา

ศาลาไม้และ
น้ำตกหินแกรนิต

ระแนงไม้รูปคลื่น

สวนที่เป็นเสมือนฉากหลังบ้าน

พื้นที่ส่วนที่สอง เป็นพื้นที่ด้านข้างบ้านที่เป็นแนวยาว ส่วนส่วนนี้ไม่มีสนามหญ้า แต่มีการออกแบบพื้นด้วยลานหินสลับกับทางเดินรูปร่างเก๋ไก๋

สวนสีเขียวที่ตกแต่งด้วยลานหินและทางเดินสลับกับต้นไม้

สวนทั้งสองส่วนมีต้นไม้หลักคือต้นปาล์มและอินทผาลัม รวมทั้งต้นไม้ยืนต้น ต้นไม้พุ่ม และไม้คลุมดินปลูกอย่างเป็นกลุ่มก้อน ต้นไม้ทุกต้นจึงถูกจัดวางไว้อย่างลงตัวทั่วพื้นที่สวน ต้นไม้เหล่านั้น มีทั้งต้นหนวดปลาชุกคราะ เอื้องหมายนา พลุต่าง คำมอกหลวง เป็นต้น

พี่เอื้องมองว่า “การมีสวนอยู่ที่บ้านคือ ความสุขจริงๆ สวนเป็นเหมือนห้องรับแขก ทำให้บ้านสมบูรณ์ขึ้น” สวนของพี่เอื้องจึงลงทุนกับการจัดสวนและลงแรงดูแลเอาใจใส่สวนเป็นอย่างมาก สวนของพี่เอื้องจึงเป็นหนึ่งในสวนที่สวนสวยงามที่ถูกนำเสนอผ่านนิตยสารเกี่ยวกับสวนอยู่หลายครั้ง

สวนบ้านพี่เอื้องเป็นสวนที่พี่เอื้องจ้างนักจัดสวนที่เป็นน้องเขยมาจัดให้ แม้ว่าพี่เอื้องจะไม่ได้จัดสวนแห่งนี้ด้วยตนเอง แต่พี่เอื้องก็พิถีพิถันในการเลือกนักจัดสวนที่ “พี่มั่นใจว่าเค้าเข้าใจที่จัดสวนออกมาตามความต้องการของพี่ได้” สวนที่ออกมาอย่าง ‘ถูกใจ’ พี่เอื้องจึงเป็นสวนที่พี่เอื้อง “รักมาก” พี่เอื้องเรียกสวนของตนเองว่า “สวนโมเดิร์นและสวนอารมณ์หรู” สวนแห่งนี้ถูกออกแบบให้เป็นสวนแบบโมเดิร์นเพราะสวนโมเดิร์นเป็นสวนที่ดูเรียบร้อย โปร่ง สะอาดตา และดูแลรักษาง่ายซึ่งเหมาะกับพี่เอื้องที่เป็นคนรักสะอาดและรักความเป็นระเบียบ

อย่างไรก็ตาม สวนโมเดิร์นของพี่เอื้องไม่ใช่สวนโมเดิร์นทั่วไป แต่เป็นสวนโมเดิร์นที่มีความหรูอยู่ด้วย พี่เอื้องอธิบายว่าพี่เอื้องคิดว่าสวนของพี่เอื้องเป็นสวนที่ควรเรียกว่า “สวนอารมณ์หรู” ด้วยเพราะ สวนของพี่เอื้องมีองค์ประกอบหลายอย่างที่หรูหรา ยกตัวอย่างเช่น ศาลาในสวนที่สร้างขึ้นอย่างประณีตสวยงาม เริ่มตั้งแต่การเลือกไม้เก่าที่มีอายุ 20-30 ปี มาเป็นวัสดุในการสร้าง การ

ออกแบบลวดลายที่ละเอียดของमुख ตะเข็บ และเพดานของศาลา รวมทั้งต้นไม้ตระกูลปาล์มซึ่งเป็นต้นไม้ที่มีราคาแพงเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสวน โดยเฉพาะต้นอินทผาลัมที่พี่เอ็งเน้นว่าเป็นต้นไม้ที่หายากและราคาแพงมาก

นอกจากนี้ สวนของพี่เอ็งยังมีองค์ประกอบของสวนที่เป็นรูปแบบเดียวกันและผสมกลมกลืนกันเป็นอย่างดี แม้กระทั่งรายละเอียดเล็กๆน้อยๆ อย่างเช่น หีบไม้เก่าที่เข้ากับรูปแบบของศาลาไม้สีน้ำตาล ที่พี่เอ็งเลือกอุปกรณ์ประดับสวนชิ้นนี้เพื่อปกปิดของที่ไม่สวยงามแต่จำเป็นต้องเก็บไว้ในบริเวณสวน ไม่ว่าจะเป็น ผ้าเช็ดพื้น ผ้าเช็ดมือ ยากันยุง การนำเอานกที่ทำขึ้นจากเซรามิกที่ให้ความรู้สึกทันสมัยมาวางคู่กับหินทรงกลมที่ใช้ตกแต่งน้ำตกสไตล์โมเดิร์น การนำเก้าอี้ไม้ทาสีน้ำตาลเข้มมาวางไว้ในศาลาไม้ เป็นต้น

นกเซรามิกที่นำมาตกแต่งควบคู่กับหินทรงกลมที่มีรูปแบบที่เข้ากัน

ลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่งของสวนบ้านพี่เอ็งก็คือ สวนแห่งนี้เป็นสวนที่มีความสะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อยมาก เพราะแม่บ้านและพี่เอ็งเองจะดูแลสวนทุกวันด้วยการเก็บใบไม้ที่ร่วงลงบนทางเดิน และเด็ดใบไม้ที่มีสีเหลืองออกทุกครั้งพี่เอ็งเห็น นอกจากการดูแลเป็นอย่างดีแล้ว การออกแบบสวนโดยการเลือกต้นไม้ตระกูลปาล์มมาเป็นต้นไม้หลักในสวนเพราะต้นไม้ตระกูลต้นปาล์มเป็นต้นไม้ที่ดูแลรักษาง่าย ไม่ผลัดใบจึงแทบจะไม่มีใบร่วงหล่นสร้างความสกปรกให้แก่สวน และการสร้างบ่อน้ำตกต้นๆแทนการสร้างบ่อเลี้ยงปลา เพราะการเลี้ยงปลาจะทำให้บ่อน้ำตกสกปรกจะเป็นภาระในการทำความสะอาด ยังมีสวนสำคัญที่ช่วยทำให้สวนของพี่เอ็งเป็นสวนที่มีความสะอาดอีกด้วย

ความสะอาดเรียบร้อย การออกแบบที่แปลกตาแต่กลมกลืนกัน การเลือกใช้วัสดุและต้นไม้ราคาแพงมาตกแต่งสวนจึงทำให้สวนของพี่เอ็งเป็นสวนโมเดิร์นและสวนอารมณ์หรู สมกับที่พี่เอ็งเรียกว่า “สวนโมเดิร์นและสวนอารมณ์หรู”

“รัก(สวน)อย่างเดียวไม่ได้ ต้องคิดด้วย”

ถึงแม้ว่าสวนที่สวยงามและมีความกลมกลืนกันจะเป็นผลงานการออกแบบของนักจัดสวน แต่เจ้าของสวนอย่างพี่เอ็งก็เป็นเจ้าของสวนที่มีความรู้เรื่องความสวยงามของสวน โดยเฉพาะเรื่องการสร้างความกลมกลืนและเข้ากันได้ให้กับองค์ประกอบที่อยู่ในสวน พี่เอ็งอธิบายอย่างผู้รู้ให้ฟังว่า สวนที่สวยงามนั้นเกิดจากการใช้ ‘ความคิด’ ไม่ใช่ ‘ความชอบ’ เพียงอย่างเดียว เพราะ “บางที่เราชอบอย่างเดียวไม่ได้ เราต้องชั่งใจด้วย” สวนจึงไม่ควร “มีทุกอย่างที่คุณชอบ ชอบอะไรก็เอามาใส่ แต่จัดวางไม่เป็น ใช้แต่ความชอบ แต่ไม่คิดว่าใช้ร่วมกันได้มั๊ย เข้ากันหรือเปล่า” ดังนั้น “การจะจัดสวน ต้องจัดความคิดในหัว เราอาจจะคิดเยอะว่าอยากทำอะไรบ้าง ชอบเต็มไปหมด แต่มันต้องจับสิ่งที่เข้ากันมารวมกัน สมมุติมี 10 อย่าง แต่มันไม่เข้ากันทั้งหมด เราก็ต้องตัดเหลือซัก 7 อย่าง”

สวนที่สวยงามในความคิดของพี่เอ็งก็คือ “สวนที่เอาของที่เข้ากันมาไว้ด้วยกัน” ไม่ใช่ “สวนที่ผสมทุกอย่างมากเกินไป” เพราะถ้าเอาของที่ไมเข้ากันมาไว้ด้วยกันอย่างเช่น การนำอ่างบัวสีฟ้าเข้าไปตกแต่ง “สวนคนแก่ที่มีไม้พายุเก่าๆ เรือเก่าๆ กาละมัง ราวตากผ้าไม้” ก็จะกลายเป็นสวนที่พี่เอ็งเปรียบเทียบให้ฟังว่า “เหมือนกองขยะ”

เมื่อสวนได้รับการจัดเรียบร้อยแล้ว พี่เอ็งจึงใช้ความคิดเหล่านั้นมาใช้ในการเลือกของเข้ามาอยู่ในสวนเพิ่มเติม อย่างเช่น การนำอ่างน้ำเข้ามาวางหน้าบ้าน รวมทั้งยังรู้สึกกังวลใจเมื่อเห็น ว่า แก้วอีวังเท้าที่ทำจากหนังสีเนื้อมาวางคู่กับม้านั่งไม้ที่มีสีโทนน้ำตาลเข้มในศาลากลางสวนไม่เข้ากันเท่าไรหรอก แต่พี่เอ็งก็จำเป็นต้องวางเอาไว้เพราะพี่เอ็งยังไม่สามารถหาแก้วอีวังเท้าที่เข้ากันมาวางได้

แก้วอีสีเนื้อที่พี่เอ็งมองว่าไม่เข้ากับแก้วอีไม้และศาลาไม้

การตามหาแนวทางของตนเอง

ก่อนที่ภาพของสวนในฝันจะปรากฏขึ้นจนออกมาเป็นสวนที่อยู่ในบ้านหลังปัจจุบันของพี่เอื้อง ก่อนที่พี่เอื้องเริ่มรู้ว่าพี่เอื้องชอบสวนโมเดิร์นและชอบศาลาไม้ พี่เอื้องได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับการจัดสวนมากและอ่านมาเป็นเวลานาน หนังสือที่พี่เอื้องยกตัวอย่างให้ฟัง มีตั้งแต่หนังสือบ้านและสวน บ้านในฝัน room home and decor จนถึงนิตยสารจากต่างประเทศ พี่เอื้องเล่าว่าหนังสือเหล่านั้นช่วยพี่เอื้อง “หาแนวทางของตนเอง” เจอ จากการที่พี่เอื้อง “ดู(ภาพสวนในหนังสือ)แล้วสะดุดบ่อยๆ เห็นก็ใช่ เมื่อครั้งที่แล้ว ดูก็สะดุดแบบนี้ คราวนี้ก็สะดุดแบบนี้เอง ดูมาเป็น 10 ปีก็สไตลิ่งอีก” เมื่อพี่เอื้องเจอรูปแบบสวนที่ชอบ พี่เอื้องจะจดจำรูปแบบสวนนั้นไว้ บางครั้งก็ตัดรูปนั้นเก็บไว้ รวมทั้งนำรูปเหล่านั้นมาอธิบายให้นักจัดสวนฟัง

นอกจากหนังสือจะช่วยพี่เอื้องค้นพบแนวทางของตนเองแล้ว ‘วัย’ ที่เปลี่ยนแปลงไปมีส่วนช่วยให้พี่เอื้องพบแนวทางใหม่เช่นกัน จากพี่เอื้องในวัยสาวที่ชอบสวนที่ดู “กุ๊กกิ๊ก” จึงเลือกตกแต่งสวนด้วยดอกแพงพวย เพราะชอบสีส้มและความน่ารักของดอก เริ่มเปลี่ยนเป็นพี่เอื้องในปัจจุบันที่ชอบสวน “มีดีไซน์มากขึ้น” ต้นไม้ที่พี่เอื้องเลือกเข้ามาปลูกในสวนจึงเป็นไม้ใบที่สื่อถึงความหรูหราและเป็นต้นไม้ที่มีราคาแพง พี่เอื้องเปรียบเทียบให้ฟังว่าแนวทางการจัดสวนก็เหมือนการแต่งตัว เมื่ออายุมากขึ้นก็เริ่มแต่งตัวภูมิฐานขึ้น เริ่มมองหาเครื่องประดับที่เป็นจิวเวลรี่ที่ดูหรูหรามากขึ้นไม่ใช่เครื่องประดับ “กุ๊กกิ๊ก” ที่เคยใช้ตอนที่อายุน้อยๆ

เมื่อพี่เอื้องรู้ว่าสวนที่ตนเอง ‘สะดุด’ อยู่เสมอมักเป็นสวดยแบบโมเดิร์นและเริ่มเข้าสู่วัยที่แต่งตัวด้วยจิวเวลรี่ สวนโมเดิร์นอารมณ์หรูจึงเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของบ้านที่เป็นไปตามแนวทางที่พี่เอื้องฝันเอาไว้

จากสวนธรรมชาติสู่สวนโมเดิร์นอารมณ์หรู

ชีวิตของพี่เอื้องเป็นชีวิตที่ผูกพันกับบ้านที่มีสวนมาโดยตลอด บ้านที่พี่เอื้องอยู่ทุกหลังจะมีสวนอยู่ด้วยทุกครั้ง บ้านหลังแรกของพี่เอื้องอยู่ในตัวเมืองจังหวัดนครศรีธรรมราช บ้านหลังนี้เป็นบ้านที่พ่อของพี่เอื้องอาศัยอยู่ร่วมกับคุณย่า ถึงแม้บ้านหลังนี้จะไม่มีการจัดสวนสวยงามเหมือนบ้านพี่เอื้องในปัจจุบัน แต่บ้านดังกล่าวก็เป็นจุดเริ่มต้นของการใช้พื้นที่รอบๆตัวบ้านเพื่อปลูกต้นไม้ ต้นไม้ที่มาปลูกสวนใหญ่จะเป็นไม้ผลที่คุณย่าปลูกไว้เพื่อให้ลูกๆและหลานๆได้รู้จักผลไม้ของไทย ไม่ว่าจะเป็น กลุ่มต้นน้อยหน่าริมน้ำ ชมพู่มะเหมี่ยว ชนุนโบราณ ฝรั่ง ชมพู่ กระทั่งส้มโอทั้งเนื้อสีขาวและเนื้อสีแดง กล้วยน้ำว่า มะพร้าวน้ำหอม นอกจากนี้ยังมีพันธุ์ไม้อื่นๆ เช่น กล้วยไม้ ต้นไม้ป่าที่มีใบเขียวๆ

พี่เอื้องเล่าสวนที่บ้านคุณย่าเป็น “สวนธรรมชาติ” ต้นไม้ส่วนใหญ่เป็นต้นไม้ที่โตจากเมล็ด ไม่ใช่ต้นไม้ที่ซื้อเป็นต้นมาปลูกเช่นต้นไม้ในสวนที่บ้านหลังปัจจุบัน ในพื้นที่สวนธรรมชาติยังมีศาลาเล็ก ซึ่งพี่เอื้องและน้องๆมัก” เข้าไปเล่นหม้อข้าวหม้อแกง ไปเก็บผักเก็บหญ้ามาหั่นไปเรื่อย”

บ้านหลังต่อมาคือบ้านที่เป็นเรือนหอของพี่เอื้องและสามี บ้านหลังนี้เป็นบ้านทาวน์เฮ้าส์ ขนาด 60 ตารางวา สวนบ้านหลังแรกของพี่เอื้องถือว่าเป็นสวนที่พี่เอื้อง “ใช้ลองผิดลองถูก” ตอนแรกนั้นพี่เอื้องเลือกที่จะปลูกสนามหญ้า เมื่อสนามหญ้าโทรมลงพี่เอื้องก็เปลี่ยนหญ้าชุดใหม่อยู่ตลอดเวลา ดังที่พี่เอื้องเล่าให้ฟังว่า “พี่ก็รู้(หญ้า) รื้อทีหนึ่งก็เสียทีละหมื่นแปด หมื่นแปด พี่ก็เลยไม่เอาดีกว่า” พี่เอื้องจึงเลือกที่จะเทศอนกริตทับสนามหญ้าและก่ออิฐเป็นกระบะปลูกต้นไม้รอบๆรั้วบ้าน และนำกระถางต้นไม้เข้ามาตกแต่ง โดยเฉพาะการนำกระถางเหล่านั้นไปวางไว้ที่ระเบียงบ้านทั้งสามแห่ง พี่เอื้องอธิบายภาพของสวนที่บ้านหลังดังกล่าวว่าเป็น “สวนรอบรั้ว” “สวนระเบียง” และ “สวนไม้กระถาง”

ต่อมาพี่เอื้องจึงมาซื้อบ้านอีกหลังหนึ่งที่มีพื้นที่ในการปลูกหญ้าและปลูกต้นไม้อย่างต้นโมก ต้นเข็มที่พี่เอื้องเรียกว่า “ไม่ถึงกับสวน” พี่เอื้องจัดสวนแห่งนี้ด้วยตนเองโดยการซื้อต้นไม้มาจากสวนจตุจักร “มาปลูกเอง” ซึ่งเมื่อต้นไม้ตายลงพี่เอื้องก็ต้อง “ปลูกแล้วปลูกอีก”

เมื่อบ้านหลังเดิมทำให้พี่เอื้องรู้สึก “เบื่อแล้ว อยู่มา 10 ปีแล้ว” และสวนพี่เอื้องรู้สึก “สุดท้ายอารมณ์เรามันไม่ใช่ จัดสวนไม่ได้ ขยับไม่ได้” พี่เอื้องจึงหาซื้อบ้านหลังใหม่และ “ให้มืออาชีพมาดูแล(สวน)ให้” จนออกมาเป็นสวนโมเดิร์นและสวนอารมณ์หญ้าที่มีสนามหญ้าที่สมบูรณ์ สวยงาม มีฮาร์ดสเคปเป็นศาลาไม้ ระแนงไม้ บ่อน้ำ กระบะต้นไม้ โตไม้ อ่างล้างมือในสวน โคมไฟไม้ รวมทั้งมีการปลูกต้นไม้ลงดินจึงทำให้ต้นไม้ของพี่เอื้อง “ไม่โทรม” เหมือนกับการการปลูกต้นไม้ในกระถางในสวนบ้านหลังเก่า

สวนที่แฝงไว้ด้วยความ “สวย เป็นเอกลักษณ์ดี ไม่เหมือนใคร”

ดูเหมือนว่าการตัดสินใจให้ “ให้มืออาชีพมาดูแล” สวนแทนการจัดสวนแบบ “ลองผิดลองถูก” จะประสบความสำเร็จมากที่สุดทีเดียว เพราะความสวยงามของสวนแห่งนี้ไม่เพียงแต่สร้างความสุขให้กับพี่เอื้องในทุกๆวัน แต่ยังทำให้สวนของพี่เอื้องเป็นสวนที่ได้รับการตีพิมพ์เรื่องราวเกี่ยวกับสวนลงนิตยสารถึง 3 ครั้ง และยังได้รับการหยิบยกรายละเอียดบางส่วนมาลงในคอลัมน์ที่นำเสนอ ‘ไอเดีย’ ที่หลากหลายของสวนแต่ละแห่งอยู่เสมอๆ

ในสายตาของพี่เอื้องนั้น สวนของพี่เอื้องเป็นสวนที่มีความพิเศษมากที่สุดทีเดียว ในช่วงเวลาที่ผู้ศึกษาได้คุยกับพี่เอื้อง พี่เอื้องมักยิ้มไปเล่าไปว่า ‘พี่เอื้องชอบอะไรในสวนของพี่เอื้องบ้าง’ และ

‘ชอบเพราะอะไร’ องค์ประกอบที่สวนอย่างแรกๆที่พี่เอื้องชี้ชวนให้ผู้ศึกษาดูก็คือ น้ำตกแบบโมเดิร์นที่ถูกรออกแบบขึ้นตามโจทย์ที่พี่เอื้องให้กับนักจัดสวนที่ว่า “อยากได้บ่อน้ำแต่ไม่อยากเลี้ยงปลาเพราะบ่อจะสกปรก” และ “อยากได้หินทำครกจากแองโกลามาแต่งสวน” นักจัดสวนจึงออกแบบเป็นน้ำตกขนาดใหญ่ที่เน้นการปล่อยน้ำที่ใสสะอาดให้ไหลลงมาในบ่อน้ำตื้นๆแต่กว้างขวางตามพื้นหินแกรนิตสีเทา ผ่านงานประติมากรรมจากหินทำครก และนกเซรามิค ซึ่งก็ทำให้พี่เอื้อง ‘ชอบใจมาก’ เพราะเป็นน้ำตกที่ “สวย เป็นเอกลักษณ์ดี ไม่เหมือนใคร”

น้ำตกแบบโมเดิร์น
ที่มีเอกลักษณ์ไม่
เหมือนใคร

ต้นไม้แต่ละต้นก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้พี่เอื้องรู้สึกชื่นชอบสวนของพี่เอื้องและรู้สึกว่าสวนแห่งนี้เป็นส่วนที่มีความพิเศษเป็นอย่างมาก เพราะต้นไม้แต่ละต้นที่เข้ามาอยู่ที่บ้านของพี่เอื้องต่างก็เป็นต้นไม้ที่เติบโตเต็มที่แล้ว จึงเป็นต้นไม้ที่มีราคาแพง ซึ่งพี่เอื้องก็เต็มใจ ‘จ่าย’ เพราะ “พี่ก็อายุเท่านี้แล้ว เอาต้นเล็กๆมา เมื่อไหร่จะได้ดูมันสวยล่ะ” ต้นไม้เหล่านั้นก็คือต้นโมก ต้นปาล์ม ต้นอินทผาลัม รวมทั้งต้นคำมอกหลวง ต้นไม้ต้นโปรดของพี่เอื้องซึ่ง “ดอกเค้าสวย เค้าเป็นนางเอก เป็นราชินีในสวนเลย”

ไฟในสวนก็เป็นองค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งที่เข้ามาทำหน้าที่ช่วยให้พี่เอื้องสามารถชื่นชมความสวยงามของสวนตอนกลางคืน รวมทั้งทำให้สวยที่ดูสวยงามในตอนกลางวัน กลับดูสวยงามมากขึ้น เหมือนกับที่พี่เอื้องอยากให้ผู้ศึกษาได้เห็นความสวยงามของสวนในตอนกลางคืนและได้ออกปากเชิดชูด้วยคำพูดที่ว่า “นี่ถ้ากลางคืน ดูสวนพี่ตอนกลางคืนนี้จะสวยมากเลย ตอนที่เปิดไฟ” ไฟยังสร้างความพิเศษให้กับสวนของพี่เอื้อง เพราะ การเปิดไฟในสวนสามารถทำให้พื้นที่สวน

ที่เจ้าของใช้สำหรับการพักผ่อนกลายเป็นพื้นที่ในการจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ของแขกที่มาเยี่ยมบ้านของพี่เอ็งได้อีกด้วย

ด้วยองค์ประกอบของสวนที่มีความเป็นเอกลักษณ์ซึ่งหาได้ยากในสวนบ้านหลังอื่นๆ พี่เอ็งจึงรู้สึกชื่นชมและภูมิใจที่เป็นเจ้าของสวนโมเดิร์นและสวนอารมณ์หรูแห่งนี้

พี่ปอและพี่ออย

พี่ปอและพี่ออย...เจ้าของบริษัทรับเหมาวิศวกรรมโรงงาน

พี่ปอเป็นผู้ชายอายุประมาณ 40 กว่าปีอารมณ์ดีและคุยเก่ง ส่วนพี่ออยเป็นผู้หญิงอายุน้อยกว่าพี่ปอเพียงเล็กน้อย พี่ออยเป็นผู้หญิงดูเรียบร้อย แต่สง่างามด้วยวิธีการพูดจาและบุคลิกภาพที่ดี พี่ทั้งสองคนเป็นสามีและภรรยากัน ผู้ศึกษารู้จักกับพี่ปอและพี่ออยเพราะพี่ทั้งสองคนเป็นเพื่อนบ้านของเพื่อนของผู้ศึกษา เมื่อเพื่อนของผู้ศึกษาเชื่อเชิญให้ผู้ศึกษา ‘แอบ’ มองบ้านข้างๆ บ้านที่ตกแต่งด้วยสวนอย่างสวยงาม ผู้ศึกษาจึงไม่รีรอที่จะขอให้เพื่อนคนดังกล่าวแนะนำให้ผู้ศึกษาทำความรู้จักและขอสัมภาษณ์พี่ปอ แต่เมื่อผู้ศึกษาสัมภาษณ์พี่ปอบริเวณม้านั่งในสวน พี่ปอก็ชวนพี่ออยเข้ามาร่วมพูดคุยและช่วยตอบคำถาม ผู้ศึกษาจึงรู้จักสวนแห่งนี้ดีขึ้นจากคำบอกเล่าของพี่ๆทั้งสองคน

คุณพ่อของพี่ปอเป็นทหารอยู่ที่จังหวัดอยุธยาเพราะพื้นที่เพของคุณพ่อเป็นคนอยุธยา ในขณะที่คุณแม่ก็เป็นทหารเช่นเดียวกันแต่ทำงานอยู่ที่กรมทหารในกรุงเทพฯ พี่ปออยู่กับคุณแม่ที่บ้านเดี่ยวย่านบางซื่อ เติบโตและเรียนที่โรงเรียนในกรุงเทพฯ โดยตลอด (โรงเรียนอำนวยการศิลป์และโรงเรียนโยธินบูรณะ) ก่อนที่พี่ปอจะเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเดียวกับพี่ของพี่ปอทั้งสองคน

ปัจจุบันทั้งพี่ปอและพี่ออยทำงานที่บริษัทรับเหมาวิศวกรรมโรงงานซึ่งเป็นธุรกิจส่วนตัวของพี่ปอ ก่อนหน้านี้พี่ปอทำงานเป็น Sale Engineer ในแผนกเครื่องจักรญี่ปุ่นมาเป็นเวลามากกว่า 10 ปี หลังจากที่ยุติการปฏิบัติหน้าที่ทางการตลาด ส่วนพี่ออย (ภรรยาของพี่ปอ) ที่จบมาจากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยเช่นเดียวกับพี่ปอได้ทำงานในบริษัทเครือข่าย ปรตท. มาตลอด จนกระทั่งพี่ปอแนะนำให้ลาออกมาเพื่อมาดูแลธุรกิจของบริษัทด้วยกัน

ครอบครัวของพี่ออยและพี่ปอประกอบด้วย พี่ปอ พี่ออย และลูกสาวอีกสองคน โรงเรียนที่พี่ออยและพี่ปอต่างเลือกให้ลูกๆทั้งสองคนเข้าเรียนในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงซึ่งก็คือ โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์นั่นเอง

วันวุ่นวายที่บ้านตึก วันผ่อนคลายที่บ้านกลางสวน

ดูเหมือนว่ารูปแบบการใช้ชีวิตของพี่ปอ พี่ออย และลูกๆ ทั้งสองคน จะแบ่งออกจากกันด้วยจำนวนวันทั้งเจ็ดวันในหนึ่งสัปดาห์ เข้าวันจันทร์ถึงเย็นวันศุกร์ช่วงเวลาที่คุณพ่อคุณแม่ใช้ชีวิตเพื่อทำงานในบริษัทของตนเอง ลูกสาวทั้งสองคนใช้ชีวิตเพื่อเรียนหนังสือ ช่วงเวลานี้สมาชิกของครอบครัวจะพักอาศัยที่บ้านที่ต่อเติมเป็นสำนักงานย่านประชาชื่น บ้านที่ทำให้พี่ปอรู้สึกว่าคุณเป็นส่วนตัวหายไปจากความวุ่นวายและจอแจที่รูกล้ำเข้ามาอยู่เสมอๆ ส่วนเย็นวันศุกร์ถึงเย็นวันอาทิตย์จะเป็นเวลาที่พี่ปอและพี่ออยไม่ต้องทำงาน ลูกๆ ไม่ต้องไปโรงเรียน สมาชิกในครอบครัวจะมาใช้ชีวิตอยู่ในบ้านที่หอมล้อมด้วยสวนในหมู่บ้านบวรสาทร หมู่บ้านที่ห่างไกลออกมาจากศูนย์กลางความเจริญมากกว่าบ้านทาวน์เฮ้าส์ที่อยู่ในช่วงวันธรรมดา

ชีวิตที่บ้านบวรสาทรคือชีวิตที่พี่ปอและพี่ออยเรียกว่า “การพักผ่อน” เหมือนที่พี่ปอเล่าให้ฟังว่า “ตอนนั้นนะ พุดเหมือนตลก ไม่ได้ไปเที่ยวไหนไกลเลย พอดูบ้านโน้นเสร็จ มันวุ่นวาย มันจอแจ ใช่มั้ยครับ อาทิตย์นึงมาอยู่บ้านนี้ เหมือนมารีสอร์ท (หัวเราะ) เหมือนมาพักผ่อน” ด้วยเหตุนี้ พี่ออยและพี่ปอจึงไม่ค่อยออกไปใช้เวลาว่างในช่วงวันหยุดที่ต่างจังหวัด

ก่อนหน้าที่พี่ออยและพี่ปอจะซื้อบ้านที่มีสวนในหมู่บ้านบวรสาทร พี่ๆ ทั้งสองคนก็มีความพยายามหาสถานที่พักผ่อนในวันหยุดใกล้ๆ กรุงเทพฯ อย่างพัทยา เช่นกัน แต่เนื่องจาก “การเดินทางไปพักผ่อนที่ต่างจังหวัดมักเสียเวลาไปกับการเดินทาง ลูกๆ มักจะอึดอัดและบ่นเรื่องการเดินทางอยู่เสมอ” พี่ปอและพี่ออยจึงไม่ได้ไปเที่ยวต่างจังหวัดบ่อยนัก

เช่นเดียวกับเรื่องการท่องเที่ยวต่างประเทศที่พี่ปอ พี่ออยและครอบครัวแทบจะไม่ได้ไปถึงแม้ว่าจะมีแผนการจะไปเที่ยวฮ่องกงซึ่งเป็นประเทศที่ไม่ค่อยยากนัก เพราะพี่ปอและพี่ออยต่างรู้สึก “ไม่ค่อยดีน่ะ(ในการไปเที่ยวต่างประเทศ)เท่าไร” และ “งานยังไม่แมทช์กันกับเวลา”

ชีวิตที่ว่างจากการทำงานจึงเป็นช่วงที่พี่ปอและพี่ออยใช้ชีวิต ‘พักผ่อน’ ด้วยการทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัว ไม่ว่าจะเป็น การนั่งดูภาพยนตร์และฟังเพลงจากโฮมเธียเตอร์ในห้อง “โฮมเธียเตอร์” ที่พี่ปอต่อเติมออกมาจากส่วนของบ้าน การว่ายน้ำที่สระน้ำส่วนกลางของหมู่บ้าน รวมทั้งการนั่งเล่นในอ่างจากุซซี่ที่พี่ปอชื่นชอบเพราะ “บางครั้งก็ซึ่เกียจไปสระใหญ่ นั่งแช่ที่นี่ก็สบายดี (มีความเป็น)ส่วนตัวด้วย”

บ้านและสวน...ตัวแทนความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ

แน่นอนว่าสิ่งที่ผู้ศึกษาสนใจคือสวน หรือ พื้นที่นอกบ้านที่ประกอบด้วยต้นไม้ หิน และระแนงไม้ แล้วมองว่าพื้นที่นั้นบอกถึงความร่ำรวยของพี่ๆ ทั้งสองคนอย่างไรบ้าง แต่พื้นที่ของบ้านที่ถูกโอบล้อมด้วยสวนก็ทำหน้าที่บอกถึงสถานะทางเศรษฐกิจได้เช่นกัน โดยเฉพาะการพิจารณา

พื้นที่บ้านและพื้นที่สวนไปพร้อมๆกัน พี่ออยและพี่ปอมีบ้านจำนวน 2 หลัง บ้านหลังแรกคือ บ้านทาวนเฮ้าส์ที่ตั้งอยู่ใกล้ๆกับมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตซึ่งเป็นทั้งที่พักอาศัยของครอบครัวพี่ออยและพี่ปอและเป็นที่ตั้งของสำนักงานบริษัทรับเหมาวิศวกรรมโรงงานของพี่ปอในหลังเดียวกัน ส่วนบ้านหลังที่สองเป็นบ้านหลังใหม่อายุเพียงสองปี อยู่ที่ถนนสนามบินน้ำ จังหวัดนนทบุรี บริเวณรอบๆบ้านเดี่ยวหลังนี้ล้อมรอบด้วยสวนที่ 'ถูกใจ' พี่ออยและพี่ปอ บ้านหลังนี้เป็นบ้านขนาดกลางเมื่อเทียบกับขนาดบ้านทั้งหมดในหมู่บ้านบุราศิริ ราคาของบ้านหลังนี้จึงอยู่ตรงกลางระหว่างบ้านขนาดเล็กราคา 5 ล้านบาทและบ้านขนาดใหญ่ราคา 7 ล้านบาท ดังนั้น ราคาของบ้านขนาดกลางของพี่ปอและพี่ออย (พื้นที่ใช้สอยในบ้าน 180 ตารางวา) จึงอยู่ที่ 6 ล้านบาท เมื่อดูจากขนาดของบ้านพี่ออยและพี่ปอจึงไม่ใช่คนที่รวยน้อยที่สุดและรวยมากที่สุดของหมู่บ้านชนชั้นกลางระดับสูงอย่างหมู่บ้านบุราศิริ แต่เป็นคนที่กำลังซื้อในระดับกลางที่พอดีกับระดับของหมู่บ้านแห่งนี้

แบบบ้านสำเร็จรูป ไม่มีต่างจากบ้านข้างเคียงราคา 6 ล้านบาทดูเหมือนจะไม่ถูกใจและสอดคล้องกับความต้องการของเจ้าของบ้านทั้งสองคน พี่ออยและพี่ปอจึงลงทุนตกแต่งเพิ่มเติมทั้งตัวบ้านและสวนรอบๆบ้านด้วยงบประมาณอีก 4 ล้านบาท ราคาก่อนของพี่ออยพี่ปอจึงมีราคาถึง

10 ล้านบาท

บ้านหลังที่สองของพี่ออยและพี่ปอที่มีมูลค่าถึง 10 ล้านบาท

การที่พี่ปอและพี่ออยสามารถซื้อและต่อเติมบ้านราคาสูงถึงสิบล้านบาทนี้อาจเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลย หากพี่ปอยังทำงานเป็นลูกจ้างของบริษัท เมื่อพี่ปอเริ่มออกมาทำของธุรกิจ

ส่วนตัว พี่ปอจึงมีรายได้สูงเพียงพอที่จะซื้อบ้านหลังที่สองในราคา 10 ล้านบาท คำพูดของพี่ปอที่ว่า “ยังดีกว่ากินเงินเดือน” “ถ้ายังกินเงินเดือนอยู่ จะเอา(เงิน)ที่ไหนผ่อน(บ้าน)ละ เดือน 4-5 หมื่น” ทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจว่า สถานะทางการเงินในปัจจุบันที่อยู่ในระดับที่ดีทีเดียว เพราะพี่ปอและพี่ออยมีทุนทางเศรษฐกิจที่สูงพอที่จะเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ได้โดยไม่มีปัญหา รวมทั้งทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจว่าบ้านและสวนของพี่ปอและพี่ออยได้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจของพี่ๆเจ้าของบ้านทั้งสองคนได้อย่างไร

สวน ‘เพลนๆ’ แบบ ‘ดิบๆ’

พี่ปอและพี่ออยมีรสนิยมในการตกแต่งบ้านอย่างชัดเจน บ้านที่พี่ออยและพี่ปอชื่นชอบคือบ้านที่ “ไม่ต้องโมเดิร์นมาก” เพราะ “ไม่อยากจะให้บ้านดูเป็นโชว์รูม” ‘บ้านแบบโมเดิร์นที่ให้ความรู้สึกเป็นบ้าน’ จึงเป็นโจทย์ที่มัณฑนากรใช้ในการออกแบบตกแต่งสวนและบ้านของพี่ๆทั้งสอง

สวนโมเดิร์นของพี่ปอและพี่ออยเป็นสวนที่ทำหน้าที่ห้อมล้อมตัวบ้านสีเหลี่ยมไว้ทั้งสี่ด้าน สวนแห่งนี้เป็นสวนที่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่มากทีเดียว เพราะเป็นสวนที่ได้รับการออกแบบให้ต้นไม้อยู่ในขอบเขตที่เจ้าของบ้านกำหนด ต้นไม้ที่อยู่ในสวนส่วนใหญ่จึงถูกปลูกไว้ในกระถางที่เข้าชุดกัน ปลูกไว้ในกรอบระแนงไม้หรือกระบะต้นไม้ พื้นที่สวนที่ไม่ได้ปลูกต้นไม้ถูกสร้างให้เป็นฮาร์ดสเคปของสวน เช่น ระแนงไม้ ทางเดินหมอนรถไฟ พื้นทรายล้างรอบตัวบ้าน เพื่อสร้างขอบเขตที่ชัดเจนให้แก่พื้นที่ปลูกต้นไม้และทางเดิน รวมทั้งเพื่อให้เจ้าของสวนสามารถดูแลสวนแห่งนี้ได้ไม่ยากนัก

สวนโมเดิร์นที่เป็นระเบียบและง่ายต่อการดูแล

นอกจากการกำหนดขอบเขตต้นไม้แล้ว สวนของพี่ปอและพี่ออยยังดูเป็นระเบียบเรียบร้อยเนื่องจากความเข้ากันและกลมกลืนกันของการออกแบบต้นไม้และฮาร์ดสเคปให้เป็นไป

ในทิศทางเดียวกัน ความเข้ากันนี้เองเป็นสิ่งที่พีปอและพีออยชื่นชอบและเป็นเหตุผลในการอธิบายให้ผู้ศึกษาเข้าใจว่าสวนโมเดิร์นแห่งนี้สวยงามเพราะอะไร

ด้วยความชื่นชอบความโมเดิร์นที่ไม่มากจนเกินไป พีปอและพีออยจึงชอบสไตล์การตกแต่งบ้านที่เรียกว่า ‘ลอฟท์’ และนำสไตล์ลอฟท์มาสร้างห้องโฮมเธียเตอร์และห้องสปา (ห้องจกกุชชี) ในสวน พีปออธิบายความหมายของ‘ลอฟท์’ อย่างผู้รู้ว่า “สไตล์อย่างตึกนี้ ห้องนี้ (ห้องโฮมเธียเตอร์ในบริเวณสวน) คำเรียก ลอฟท์ ลอฟท์เหมือนโกดัง คืออะไรที่มันดิบๆหน่อย ไม่ใช่ทาสี” ห้องสไตล์ลอฟท์แบบดิบๆจึงเป็นสไตล์ที่กลมกลืนกับสวนที่ดูเรียบง่าย

ห้องโฮมเธียเตอร์ ในตึกแบบลอฟท์

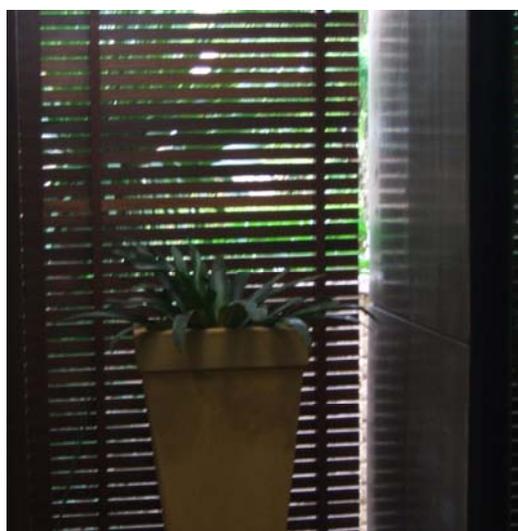
อ่างจากุชชีในตึกแบบลอฟท์

พีปอและพีออยอธิบายเพิ่มเติมว่า สวนเรียบง่ายที่บ้านก็คือ “สวนที่ไม่วิจิตรสมหรา เพลินๆ เป็นไม้หาง่าย” สวนของพีปอและพีออยจึงเต็มไปด้วยต้นไม้พันธุ์ที่เป็นที่รู้จักและพบเห็นได้ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็น ต้นขนุน ต้นพญาสัตบรรณ ต้นจันทน์ ต้นไทรคอมแพ็ค ต้นช่อย ต้นหนวดปลาตุ๊ก เป็นต้น

ต้นไม้ “หาง่าย” ในสวนแบบ “เพลินๆ”

นอกจากฟิปอและฟืออยจะอธิบายสวนของตนเองโดยอ้างอิงกับประเภทของต้นไม้แล้ว ฟือทั้งยังสองพูดถึงสไตล์สวนของตนเองว่าเป็นสวนโมเดิร์น ซึ่งแตกต่างจากสวนโมเดิร์นแบบอื่นๆ เพราะสวนของฟิปอและฟืออยเป็นสวนโมเดิร์น “แบบดิบๆ” ฟิปอและฟืออยจึงให้ความใส่ใจต่อการเลือกวัสดุที่ก่อให้เกิดอารมณ์ ‘ดิบ’ ให้กับสวนเป็นอย่างมาก สิ่งที่ฟิปอและฟืออยเลือกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสวนก็คือ กระจกต้นไม้ที่ทำขึ้นมาในลักษณะของงานประติมากรรมไม้และสร้างลวดลายโดยการใช้นาฬิกาทราย (ลายอิงลิช ออเรนจ์) ซึ่งเป็นเทคนิคใหม่ที่นำเข้ามาจากอเมริกา กระจกใบนี้ได้สร้างความรู้สึกที่ “ดูเหมือนไม่ได้ตั้งใจทำ มาดี” ให้แก่ฟิปอซึ่ง “ไม่ชอบอะไรเนี้ยบๆ” ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังมีผนังภายนอกห้องโฮมเธียเตอร์และห้องสปาที่เป็นส่วนหนึ่งของสวน ฟิปอได้เลือกวิวว่าบอร์ตซึ่งเป็นแผ่นไม้สังเคราะห์ที่เกิดจากการผสมระหว่างเนื้อซีเมนต์และเนื้อไม้ด้วยตัวเอง เพราะวิวว่าบอร์ตสามารถปกป้องรอยร้าวบนผนังส่วนที่ติดกับสวน รวมทั้งยังทำให้เกิดความรู้สึกที่เรียกว่า “ไม่เนี้ยบ แต่ก็เก๋ไปอีกอย่าง” เช่นเดียวกันกับความรู้สึกที่ได้รับจากการนำไม้หมอนรถไฟทั้งท่อนที่ยังคงรูปเดิม (เต็มฟอร์ม) มาตกแต่งสวน เนื่องจากฟิปอและฟืออยรู้สึกว่ามีหมอนเต็มฟอร์มที่มีรอยหมุดและเป็นรอยวางรถไฟอยู่ทำให้เกิดความรู้สึก “ขลัง” ต่างจากไม้หมอนรถไฟที่ถูกตัดเป็นชิ้นเล็กและเห็นเนื้อไม้ใหม่บริเวณรอยตัดซึ่ง “ไม่สวยและดูไม่ขลัง”

ผนังวิวว่าบอร์ต
แบบ “ดิบๆ” ที่เป็น
ส่วนหนึ่งของสวน

ฟืออยฟิปอเป็นอย่างไร สวนก็เป็นแบบนั้น

เมื่อผู้ศึกษาได้สัมผัสถึงตัวตนของฟิปอและฟืออย จากการสัมภาษณ์ การพูดคุย คำบอกเล่าถึงเงินเดือนในระดับที่ดี ความมีชื่อเสียงของบริษัทที่ฟืออยและฟิปอเคยทำงาน การสังเกตบุคลิกท่าทาง/วิธีการพูดและสำเนียงของฟิปอและฟืออย สิ่งที่ผู้ศึกษารับรู้ก็คือ พื้นฐานทางสังคมที่ดีของฟือทั้งสองคน

พื้นฐานทางสังคมที่ดีได้สร้างชุดความคิดหลายๆชุดที่สะสมอยู่ในตัวตนของพี่ปอและพี่ออย ซึ่งพี่ปอและพี่ออยก็นำเอาความคิดเหล่านั้นเข้ามาเป็นโจทย์ที่ทำทนายฆนทกร ให้ออกแบบสวนที่ตอบสนองต่อความคิดและความเชื่อเหล่านั้น สวนบ้านหลังนี้จึงไม่ใช่สวนที่สวยงาม แต่จิตใจเจ้าของบ้าน แต่เป็นสวนที่ทั้ง ‘ถูกตา’ และ ‘ถูกใจ’

พื้นที่สวนที่จัดขึ้นตามความคิดและความเชื่อของพี่ๆทั้งสองคนจึงกระจายอยู่ทั่วสวนบ้านแห่งนี้ ยกตัวอย่างเช่น มุมสวนกระถางระหว่างทางเข้า/ออกบ้านและพื้นที่ระแนงไม้หน้าห้องโฮมเธียเตอร์ ที่เกิดขึ้นจากความรู้สึกของพี่ออยว่าทางเข้า/ออกแต่ละห้องไม่ควรปะปนกันและสามารถข้ามไปมาได้ เพราะการเดินข้ามไปมาเป็นการกระทำที่ไม่สวยงามและเป็นอันตราย

กระถางปูนเปลือยเล่นระดับและต้นไม้ที่เหมาะสมกับพื้นที่ขนาดเล็ก ทำหน้าที่เป็นตัวกั้นไม่ให้คนเดินข้ามระหว่างทางเข้าบ้านและพื้นที่ไม้

มุมมองมาคือ ลานหินที่ปูสลับกับไม้หมอนรถไฟซึ่งเกิดขึ้นจากความเชื่อเรื่องดวงชะตาราศีของพี่ปอที่ว่า “ไปดูหมอมาน่าไม่ค่อยเหมาะกับพวกนี้ เราเลยเปลี่ยนคอนเซ็ปต์ให้หน้าบ้านเป็นหิน” รวมทั้งมุมสวนรอบๆบ้านที่มีลักษณะเป็นต้นไม้รูปทรงแข็งแรงตั้งเรียงรายไปตามแนวรั้วซึ่งเกิดขึ้นจากความคิดเรื่องความต้องการ ‘ความเป็นส่วนตัว’ ระหว่างคนที่อาศัยในบ้าน บุคคลภายนอก และเพื่อนบ้าน ของทั้งพี่ปอและพี่ออย

ต้นไทรคอมแพ็คที่นำมาปลูกเรียง
เป็นแนวรั้วบริเวณหน้าบ้าน

ต้นชอยที่นำมาปลูกเป็นแนวรั้วบริเวณหลังบ้าน
เพื่อทำหน้าที่บังสายตาเพื่อนบ้าน

การเลือกต้นไม้ว่าควรเอาต้นใดมาปลูกในสวนก็เกิดขึ้นจากความคิดของพี่ออยและพี่ปอเช่นกัน ไม้ผลที่อยู่หลังบ้านจึงกลายเป็นต้นขนุน แทนไม้ผลชนิดอื่นๆ อย่างชมพูหรือมะม่วง ต้นขนุนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสวนได้เพราะพี่ออยรู้สึก “จำคาญมด” จึงต้องการไม้ผลที่มดไม่สามารถใช้เป็นที่อยู่อาศัยได้ และ พี่ปอที่ทำตามคำแนะนำของคุณแม่ที่เชื่อว่าปลูกขนุนหลังบ้านจะมีแต่คนสนับสนุน

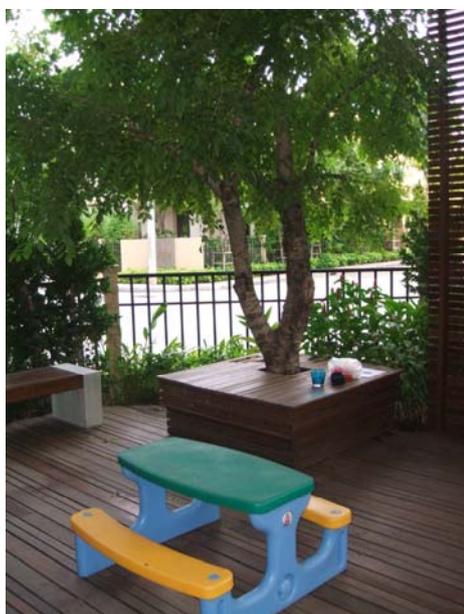
นอกจากมุมสวนและต้นไม้แล้ว ภาพรวมของสวนที่เรียกว่า สไตลส์ของสวน ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากมณฑลนาก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากตัวตนของพี่ปอและพี่ออยด้วย เพราะสวนที่ดู ‘ทันสมัย’ แห่งนี้ จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากพี่ปอและพี่ออยไม่ติดตามข้อมูลเกี่ยวกับการจัดตกแต่งบ้านอยู่เสมอๆ แล้วนำมาพูดคุยกับมณฑลนากว่าความทันสมัยแบบใดสามารถหยิบมาวางไว้บนสวนได้อย่างตรงใจเจ้าของสวน การติดตามข้อมูลเหล่านั้นจึงเป็นสิ่งที่พี่ปอและพี่ออยทำอย่างเสมอๆ ไม่ว่าจะเป็น การอ่านจากนิตยสารที่ผลิตขึ้นในประเทศไทย อย่าง บ้านและสวน room การอ่านนิตยสารของต่างประเทศ รวมทั้งการเดินทางมาบ้านและสวน

“เค้าคงหยุดชม(ความงามของ)สวนบ้านเรา”

ด้วยความพิเศษของสถานที่ตั้งที่อยู่บริเวณหัวมุมติดกับถนนสายหลักของหมู่บ้านและรูปร่างหน้าตาของสวนก็แตกต่างจากสวนของบ้านอื่นๆ ในบริเวณใกล้เคียงกัน สวนของพี่ออยและพี่ปอจึงมีคนมา ‘วนเวียน’ ‘แอบมอง’ ‘สอบถาม’ และ ‘ชมเชย’ อยู่บ่อยๆ ไม่ว่าจะเป็น เพื่อนบ้านที่เข้ามาขอถ่ายรูปและชื่นชม คนที่มาชมโครงการเพื่อการตัดสินใจซื้อบ้านที่มักชี้ชวนกันดูสวนด้วย

ความสนใจ พนักงานขายบ้านที่เคยขออนุญาตให้พี่ปอเปิดรั้วบ้านให้ลูกค้าที่มาชมโครงการได้เห็นสวนของพี่ออยและพี่ปออย่างชัดเจน

โดยปกติแล้ว บ้านหลังอื่นๆในหมู่บ้านบุรีศรีจะใช้สวนมาตรฐานที่ได้จากโครงการหรือมีการปรับเปลี่ยนบ้างเล็กน้อย แต่สำหรับสวนบ้านพี่ออยและพี่ปอแล้ว สิ่งที่เหลือออกจากสวนของโครงการคือ ต้นไม้ยืนต้นหน้าบ้านจำนวน 1 ต้น ไม่มีพื้นที่สนามหญ้าและแนวต้นเฮลิโคเนียเหมือนบ้านหลังอื่นๆ สวนที่ธรรมดาและเหมือนกันทุกบ้านจึงเปลี่ยนไปเป็นสวนที่มีรูปแบบที่แตกต่างตามความต้องการของพี่ออยและพี่ปอ และเป็นสวนที่มีความโดดเด่นและน่าสนใจในสายตาคนภายนอก

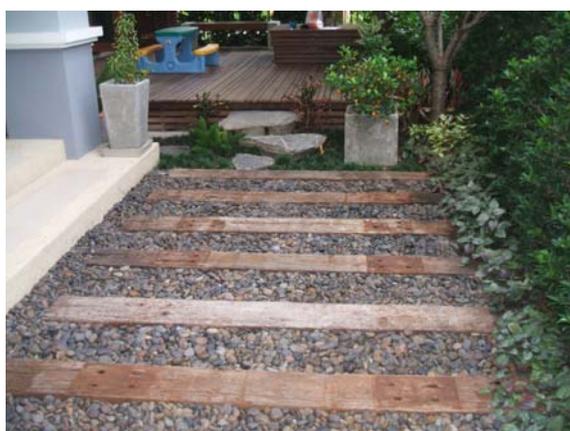

ต้นไม้ต้นเดิมของโครงการ
ในบรรยากาศรอบข้างที่
เปลี่ยนไป หลังพี่ปอและ
พี่ออยจัดสวนใหม่

สวนบ้านของพี่ปอและพี่ออยแตกต่างจากสวนของโครงการในบ้านของเพื่อนบ้านอยู่หลายอย่าง เริ่มตั้งแต่ส่วนที่เห็นง่ายที่สุด นั่นคือ พรรณไม้ที่เป็นฉากกั้นกำแพงอย่างต้นไทรคอมแพ็คและชิงแดง/ชิงชมพู่ที่เลือกมาปลูกเป็นแถวแทนต้นไม้กและต้นเฮลิโคเนีย ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้แนวรั้วของบ้าน “ไม่โหด” เหมือนบ้านหลังอื่นๆ ต่อมาที่ส่วนรั้วแขกหน้าบ้านที่ใช้พื้นระแนงไม้เข้ามาทำหน้าที่แทนสนามหญ้าที่มีเหมือนกันทุกบ้าน

รวมทั้ง ต้นไม้ใหญ่ที่ถูกคัดเลือกนำมาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสวนบ้านพี่ออยและพี่ปอ ต้นไม้เหล่านั้นจะต้องเป็นต้นไม้ที่มีคุณสมบัติที่ดี นั่นคือ ต้องมีรูปทรง (ฟอร์ม) ที่สวยงามและขนาดที่โตเต็มที่แล้ว อย่างเช่น ต้นพญาสัตบรรณต้นใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่หน้าบ้าน ต้นตีนเป็ดขนาดกำลังพอดีสำหรับการให้ร่มเงาและเป็นส่วนประกอบของสวนหน้าบ้าน ต้นขนุนลำต้นสูงชะลูดบริเวณสวนหลังบ้าน

นอกจากนี้ยังมีจุดต่างที่ลานหินที่วางสลับกับไม้หมอนบริเวณทางเข้าบ้านซึ่งเป็นพื้นที่ของสนามหญ้าเดิมของโครงการ ซึ่งเป็นความแตกต่างและโดดเด่นจนเพื่อนที่มาเยี่ยมบ้านรู้สึก “ตื่นตาตื่นใจ” และอุทานด้วยความประหลาดใจว่า “เอา (ไม้หมอนรถไฟ) มาได้ไงวะ”

ลานหินที่ประดับด้วยไม้หมอนรถไฟที่หน้าบ้านของพี่ออยและพี่ปอ

สวนที่แตกต่างจากสวนบ้านอื่นๆจนได้รับความสนใจมากมายจากคนที่พี่ปอและพี่ออยรู้จัก และไม่รู้จัก ได้สร้างความรู้สึกปลื้มใจจากการได้เป็นเจ้าของสวนแห่งนี้ เหมือนที่พี่ปอพูดให้ฟังว่า “เราก็ปลื้มๆ พวดในเชิงดีหรือไม่ดีไม่รู้ เราก็ไม่สนใจ แค่ว่าคงหยุดชม(ความสวยของสวน) นะแหละ”

พี่ชัย

ผู้อำนวยการภาคและที่ปรึกษาบริษัทประกันชีวิต

พี่ชัยเป็นผู้ชายอายุ 40 กว่าปีที่มีบุคลิกมั่นใจในตนเองด้วยน้ำเสียงที่พูดอย่างชัดถ้อยชัดคำและท่าทาง ‘นิ่งๆ’ จนทำให้ผู้ศึกษารู้สึก “กลัวๆกลัวๆ” เมื่อก้าวเข้าไปบ้านและพบพี่ชัยยืนรออยู่บนสนามหญ้ากลางสวน แต่เมื่อผู้ศึกษาชวนพี่ชัยคุยเรื่องสวน บุคลิก ‘นิ่งๆ’ ของพี่ชัยจึงกลายเป็นบุคลิก ‘ช่างคุย’ ผ่านคำตอบที่เข้าใจง่ายและมีรายละเอียดครบถ้วน พี่ชัยชอบพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องสวนของพี่ชัยเป็นอย่างมาก เพราะพี่ชัยใช้เวลา นั่งคุยเรื่องสวนกับผู้ศึกษาทั้งวัน รวมทั้งยังใจดีพาผู้ศึกษาไปเดินซื้อต้นไม้กับพี่ชัยที่ตลาดสนามหลวง 2 อีกด้วย

ในวันที่ผู้ศึกษาเข้าไปดูสวนและบ้านของพี่ชัยนั้นเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ ผู้ศึกษาจึงได้ทำความรู้จักกับภรรยาของพี่ชัยที่ยิ้มรับผู้ศึกษาอย่างใจดีและลูกสาวคนเล็กที่รู้สึก ‘ชินๆ’ เมื่อผู้ศึกษาชวนพูดคุยและร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกลางวันด้วย ปัจจุบันนี้พี่ชัยและภรรยาของพี่ชัยทำงาน

ที่บริษัทขายประกันแห่งหนึ่ง โดยที่พีชย์ผู้อำนวยการภาค และที่ปรึกษาอาวุโสฝ่ายขาย ซึ่งทำให้พีชย์มีรายได้เฉลี่ย 40,000 บาทต่อเดือน ส่วนภรรยาของพีชย์เป็นตัวแทนขายประกันในบริษัทเดียวกัน โดยมีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 17,000 บาทต่อเดือน ซึ่งเป็นอาชีพที่พีชย์ภูมิใจเสนอว่าเป็นอาชีพที่ทำให้พีชย์มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีดังเช่นทุกวันนี้

เมื่อจบปริญญาตรี พีชย์เริ่มต้นจากการทำงานในบริษัทโฆษณา แล้วจึงทำงานเป็นตัวแทนขายประกัน จากนั้นจึงขึ้นสู่เลื่อนตำแหน่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ส่วนภรรยาของพีชย์ได้เริ่มทำงานในฝ่ายประชาสัมพันธ์ของบริษัทโฆษณา และทำงานประจำในบริษัทเอกชนที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ แล้วมาทำงานเป็นตัวแทนขายประกันที่บริษัทเดียวกับพีชย์

พ่อของพีชย์ทำธุรกิจส่วนตัวซึ่ง “เป็นธุรกิจที่ไม่ได้ประสบความสำเร็จมากนัก แต่ก็สามารถเลี้ยงดูพีชย์และพี่น้องอีกหลายคนให้ได้ดี” พ่อของพีชย์จึงส่งพีชย์เข้าโรงเรียนวัดสุทธิวาราม “ที่เป็นโรงเรียนชายที่ดีที่สุดในขณะนั้น” ต่อจากนั้นพีชย์ก็มุ่งมั่นจะจน ‘เอ็นทรานซ์’ ดีดที่คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พีชย์เล่าว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา พีชย์ต่อสู้ด้วยการทำงานมาโดยตลอด พีชย์จึงเริ่มจาก ‘คนที่ยังไม่มีฐานะ’ กลายเป็น ‘คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดี’ พร้อมทั้งยกตัวอย่างความสำเร็จที่มาจากการต่อสู้ว่า “เมื่อก่อนที่พีชย์ขมอเตอร์ไซค์ พีชย์ก็เลยตัดสินใจมาทำอาชีพขายประกัน ชักพิกกีที่ซื้อรถของตัวเองได้” และยังสามารถเป็นเจ้าของบ้านและสวนที่ได้รับการเสนอผ่านนิตยสารเกี่ยวกับบ้านและสวน “ที่ดีที่สุดในประเทศ”

ไม่ ‘work hard’ แต่ ‘work smart’

“พีชย์ชอบชีวิตแบบนี้มากเลย” เป็นคำตอบที่หนักแน่น หลังจากที่ถูกศึกษาถึงการใช้ชีวิตในแต่ละวันของพีชย์ เพราะในปัจจุบันใช้ชีวิตโดยการทำงานให้น้อยลงและทำงานอดิเรกมากขึ้น พีชย์อธิบายว่าสิ่งที่ทำให้พีชย์สามารถใช้ชีวิตเช่นนั้นได้เพราะ “(พีชย์)มีรายได้มั่นคงแล้ว” “พีชย์ไม่ต้องขายประกันแล้ว เพราะพีชย์สร้างคนมาขายแทนพีชย์” และ “(พีชย์) จะทำแต่งงานราคาแพง บนพื้นฐานความคิดที่ว่า พีชย์ต้อง work smart แล้ว ไม่ work hard แล้ว” งานที่พีชย์รับผิดชอบในแต่ละวันก็คือ การติดต่อกับลูกค้าและคัดเลือกคนที่จะมาเป็นตัวแทนขายประกันผ่านการใช้โทรศัพท์ การประชุมกับทีมขายของตนเองโดยใช้บ้านเป็นสถานที่ในการนัดประชุม และการทำงานฝึกอบรมด้านการขายให้กับตัวแทนขายประกันที่บริษัท

เมื่อพีชย์ได้ทำงานในระดับสูงขึ้นไปแล้ว พีชย์จึงเกิดความคิดที่ว่า “เราจะมานั่งทำงานอย่างเดียวไม่ได้แล้วนะ เราจะต้องมานั่งดูธรรมชาติ มันมีความสุข” การใช้ชีวิตอยู่ในสวน ด้วยการ

มานั่งเล่นและนั่งชมสวน ไม่ว่าจะเป็นการ ‘นั่งหย่อนใจ’ บนชิงช้า การนั่งกินกาแฟที่มุมโต๊ะ รับแขกบนระเบียงไม้ การพักผ่อนด้วยการ ‘take view’ หรือการชมทัศนียภาพของสวน จึงเป็นงานอดิเรกที่พี่ชัยเริ่มทำมากขึ้นเรื่อยๆ

นอกจากการพักผ่อนในสวนแล้ว พี่ชัยยังใช้เวลาเพื่อการจัดตกแต่งสวนละดูแลสวนอย่างต่อเนื่องอีกด้วย พี่ชัยจะเดินดูรอบๆสวนเพื่อดูสภาพของต้นไม้ทุกวัน ออกไปเดินซื้อต้นไม้ทุกๆ สัปดาห์ และเติมต้นไม้ลงไปในพื้นที่สวนอย่างสม่ำเสมอ

นอกจากพี่ชัยจะเป็น ‘คนรักสวน’ แล้ว พี่ชัยยัง “เป็นคนรักสุขภาพ” พี่ชัยจึงเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอ กีฬาที่พี่ชัยเล่นคือ บาสเก็ตบอล และเทนนิส พี่ชัยเลือกที่จะไม่เล่นกอล์ฟหลังจากที่พี่ชัยเคยทดลองเล่น ด้วยเหตุผลที่ว่า “เล่นแล้วไม่ได้ดี เสียเวลา” สำหรับการเล่นกีฬาเทนนิสนั้น พี่ชัยได้เล่นที่สนามเทนนิสในหมู่บ้าน ส่วนการเล่นกีฬาบาสเก็ตบอลนั้น พี่ชัยจะไปเล่นร่วมกับกลุ่มเพื่อนที่เล่นด้วยกันประจำ ที่สนามบาสเกตบอลย่านรามอินทราซึ่งถือว่าเป็นสถานที่ที่ไกลบ้านของพี่ชัยเป็นอย่างมาก แต่ “ไกลขนาดนั้น(พี่ชัย)ยังไปเลย เพราะมันเป็นนิสัย”

บ้านของคน “ชอบปรุง”

พี่ชัยและครอบครัวอาศัยบ้านเดี่ยวสองชั้นในหมู่บ้านจัดสรรย่านพุทธมณฑลของ บริษัท แลนด์แอนด์เฮาส์ จำกัด บ้านหลังนี้มีมูลค่ารวมทั้งสิ้น 12,000,000 บาท จากการที่พี่ชัยซื้อบ้านหลังนี้มาในราคา 6,000,000 บาท และเสียค่าใช้จ่ายในการตกแต่งเพิ่มเติม 6,000,000 บาท ค่าใช้จ่ายในการตกแต่งเพิ่มเติมนั้นเป็นค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงตัวบ้าน (building) 1,000,000 บาท ค่าใช้จ่ายเพื่อการตกแต่งภายในประมาณ 3,000,000-4,000,000 บาท และค่าจัดตกแต่งสวน 1,000,000 บาท

บ้านหลังนี้เป็น ‘บ้านมือสอง’ ที่นำมาตกแต่งใหม่ แบบบ้านจัดสรรที่พี่ชัยรู้สึกว่าเป็นบ้านแบบ “มาฆ่า instant” จึงถูกแปลงแปลงโฉมจากคนที่ “ชอบปรุง” อย่างพี่ชัยที่เปลี่ยน “บ้านที่เป็นสี่เหลี่ยม” ซึ่งทำให้พี่ชัยรู้สึก “เหมือนถูกขัง” เป็นบ้านรูปตัวแอลที่มี “ห้องกินข้าว ที่ดูวิวได้” แทน

บ้าน “มามา instant” ที่ได้รับการ “ปรุง” เรียบร้อยแล้ว

บ้านรูปตัวแอลที่ถูกแปลงโฉมใหม่จึงเป็นบ้านที่มีห้องนอนเพิ่มขึ้น 1 ห้อง มีห้องดูภาพยนตร์ 1 ห้อง และมีห้องทำงานในสวนที่พืชขึ้นชชอบ รวมทั้งยังมีการตกแต่งภายในที่ได้รับการออกแบบอย่างพิถีพิถันเรียกว่า “เป็นโมเดิร์น คอนเทมโพรารีที่ดึงความเป็นธรรมชาติเข้ามาด้วย” กำแพงสีสันสดใสในห้องรับแขกจึงถูก ‘เบรค’ ด้วยผนังห้องน้ำพื้นผิวทรายลายหอย/ปลาตาและกระถางต้นไม้ รวมทั้งยังมีการตกแต่งบ้านด้วยรูปวาดบนผนังไม่ว่าจะเป็นลวดลายต้นไม้ ลายใบไม้ ลวดลายสถาปัตยกรรมของอเมริกา

ผนังลายธรรมชาติใน
บ้านโมเดิร์นคอนเทมโพรารี

รวมทั้ง ‘บ้านที่ทึบเป็นกล่อง’ ก็ได้รับการปรับให้สามารถมองเห็นได้จากทุกมุมของบ้าน ไม่ว่าจะเป็นวิวสวนหน้าบ้าน วิวสวนหลังบ้าน วิวสวนข้างบ้าน

วิวของสวนเมื่อมองผ่าน
ประตูหน้าบ้าน

วิวของสวนเมื่อมองจาก
ห้องทำงานกลางสวน

บ้านที่ถูก “ปรุง” เพิ่มด้วยเงินที่มีมูลค่าเท่ากับราคาบ้านที่ซื้อมาจากโครงการ จึงแตกต่างจากบ้านหลังอื่นๆในโครงการ และเป็นบ้านที่ “ใช่เรา” ของคนชอบ “ปรุง” อย่างพี่ชัย

สวน “Beauty Strong and Long life”

สวน “Beauty Strong and Long life” ของพี่ชัยเป็นสวนที่มีพื้นที่ติดกันทั้งหมด ครอบคลุมไปด้วยสนามหญ้าสีเขียวที่เห็นได้อย่างชัดเจนเมื่อเดินเข้ามาในบริเวณบ้าน พื้นที่มานั่งไม้สำหรับนั่งเล่นในสวน สวนแนวตั้งที่เป็นเสมือนฉากของสนามหญ้าและพุ่มไม้ ด้านข้างบ้านหรือพื้นที่ด้านหน้าของห้องทานข้าวในสวนเป็นบ่อน้ำก่อกินเลียนแบบธรรมชาติและระแนงไม้กว้างขวางด้านหลังบ้านที่เป็นสวนแบบกำแพงอิฐเพื่อสร้างความเป็นส่วนตัวระหว่างพี่ชัยกับเพื่อนบ้าน

สนามหญ้า ไม้ประดับ
และสวนแนวตั้ง
ด้านหน้าบ้าน

บ่อน้ำตกและพื้นที่ระแนง
ไม้ตั้งด้านข้างบ้าน

มุมน้ำตกกำแพงอิฐหลังบ้าน

สวนแห่งนี้จึงเป็นสวนที่มีหลากหลายมุมมอง พี่ชัยจึงสามารถชมทัศนียภาพหลายๆแบบ ทั้งสนามหญ้า น้ำตก ผังต้นไม้ในขณะที่มองดูสวนที่บ้านของตนเอง ภายใต้อคอนเซ็ปต์ “Beauty Strong and Long life” พี่ชัยได้วางแผนรูปแบบสวนที่เป็นไปตามคอนเซ็ปต์ว่าสวนที่บ้านจะออกมาเป็น “สวนป่าสวนน้ำ” พี่ชัยเล่าวิธีคิดในการออกแบบให้ฟังว่า “คอนเซ็ปต์สวนคือ สวนป่าสวนน้ำ สวนเขตร้อนจะต้องมีองค์ประกอบคือ พวงกกล้วย พวงชิงแดง กล้วยและชิงแดงคือไม้หลัก (แล้วก็มี) ตระกูลเฮลิโคเนีย ลั่นทม ดาหลา โมก เฟิร์น” และ “เมื่อมีคอนเซ็ปต์สวนป่าสวนน้ำ เราก็เริ่มคิดถึงระเบียงไม้ ปลูกม่านบาหลี่” รวมทั้งหลีกเลี่ยงต้นจันทรีผา ต้นบอนไซที่เหมาะสมกับสวน โมเดิร์นมากกว่าสวนป่าเพราะ “ไม่เป็นธรรมชาติ ป่าคือธรรมชาติ” และหลีกเลี่ยง “ต้นที่มันกราฟพิคๆ” อย่างเข็มสามสีและต้นสน

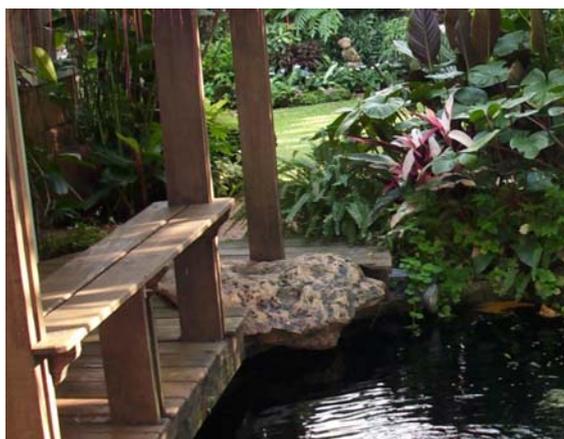
สวนป่าสวนน้ำที่ประกอบไปด้วย ระเบียงไม้ ต้นม่านบาหลี่ และต้นไม้เขตร้อน

ไม่ช้า ‘ต้นไม้ตระกูลสวนป่าสวนน้ำ’ และระเบียงไม้ก็เกิดขึ้นในสวนของพี่ชัย ต่อมาพี่ชัยได้มองหาต้นไม้ที่แข็งแรงและทนทาน เพื่อให้สวนดูเป็นสวนที่แข็งแรงและสวยตลอดไป ดังที่พี่ชัยเล่าให้ฟังว่า “เรารู้เลยว่าไม้ดอกเป็นไม้ที่ไม่ค่อยทน เราก็พยายามจะปลูกไม้ดอกที่เป็นชิงแดง” และ “พี่

ไม่เคยซื้อเลย ต้นคริสต์มาสสีต่างๆ (มันมีชีวิต) ได้สองเดือน ปลูกมากผู้หามากเมีย สีต่างๆ เหมือนกัน ไม่ดีกว่าหรอ”

สวนของพี่ชัยจึงเต็มไปด้วยต้นไม้ที่มีความคงทนแข็งแรง ไม่ใช่ต้นไม้ล้มลุกที่มีแต่ความสวยงามชั่วคราว ต้นไม้ที่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสวน “Beauty Strong and Long life” มีอยู่มากมาย ไม่ว่าจะเป็นชิงแดง ชิงชมพู ตาหยา เอื้องหมายนา พรมญี่ปุ่น ชันโตไซมา ไก่แดง เฟิร์นหูช้าง หางสิงห์ ช้องนางคลี่ นางพญาคล้าทอง กัลยพัศ เป็นต้น

ก้อนหินที่นำไปสร้างน้ำตกและประดับสวนก็เช่นกัน การวางก้อนหินก้อนใหญ่ นั้นนอกจากจะเป็นองค์ประกอบที่ทำให้สวนคงทนแข็งแรงแล้ว ยังเน้นความสวยงามด้วยการวางสลับซับซ้อนแบบน้ำตกธรรมชาติ และเพิ่มลูกเล่นการวางก้อนหินแทรกลงไปบนพื้นไม้ และทำไม้หลบก้อนหินนั้น เพื่อให้ดูราวกับว่ามีก้อนหินและน้ำตกอยู่ก่อนที่จะสร้างพื้นระแนงไม้

ก้อนหินที่แทรกตัวบนระแนงไม้ ให้ความรู้สึกเป็นธรรมชาติ เช่นเดียวกับน้ำตกในป่า

องค์ประกอบที่พี่ชัยคัดเลือกเข้ามาจัดสวนแต่ละชิ้นจึงเป็นองค์ประกอบที่มีความหมายต่อการสร้างสวน “Beauty Strong and Long life” ที่มีทั้งความสวยงาม ความแข็งแรง และความคงทน สวยของพี่ชัยจึงมีหน้าตาที่ค่อนข้างนิ่ง ไม่จำเป็นต้นหรือสวนซ้ำแล้วซ้ำเล่าเหมือนสวนที่มีแต่ความสวยงามแต่ไม่คงทนแข็งแรง

ความรู้เรื่องสวนเริ่มต้นจาก “empty box”

จุดเริ่มต้นของการออกแบบสวนเริ่มต้นขึ้นหลังจากที่พี่ชัยซื้อบ้านเดี่ยว (บ้านหลังเก่าของพี่ชัย) มาเป็นเวลา 2-3 ปี และรู้สึกว่าการปลูกต้นไม้ในบ้าน พี่ชัยจึงปลูกต้นไม้แบบที่พี่ชัยเรียกว่า “ปลูกแบบกึ่งแก๊ง” และ “ปลูกแบบพินๆ” ด้วยพื้นฐานของคนที่ไม่มีความรู้ต้นไม้เกี่ยวกับต้นไม้ ซึ่งพี่ชัยเรียกว่า “empty box” ต้นไม้ที่นำมาปลูกคือ ต้นหญ้า ต้นปาล์ม และ ‘ไม้พวกแข็งๆ’ โดย

เน้นที่การปลูกต้นไม้เป็นหลัก พี่ชัยจึงไม่เรียกว่าตนเองได้จัดสวนลงในพื้นที่บ้านหลังนั้น ดังคำพูดที่ว่า “ก็ยังเรียกว่าสวนไม่ได้ มันเรียบๆ แต่ก็มีสีเขียว”

สวนที่พี่ชัยเรียกว่า ‘เติมปาก’ ว่า ‘สวน’ นั้น เกิดขึ้นจากการได้เห็นสวนที่บ้านเพื่อน ซึ่งเป็นบ้านทาวน์เฮ้าส์ที่เจาะกำแพงแล้วใช้กระจกมาวางแทนตำแหน่งของกำแพง พี่ชัยจึงเกิดความคิดว่า “บ้านเพื่อนเป็นทาวน์เฮ้าส์ยังทำได้ บ้านเราเป็นบ้านเดี่ยว ทำไมจะทำได้” ประกอบกับการได้เห็นตัวอย่างสวนจากบ้านทาวน์เฮ้าส์ของคุณพ่อ² ซึ่ง “เป็นทาวน์เฮ้าส์ แคบๆ เป็นสวนเล็กๆ แต่ได้ลงปลูกบ้านและสวน” เมื่อพี่ชัยเจาะกำแพงบ้านของตนเอง จึงทำให้เริ่มคิดถึงการจัดสวนในบริเวณที่เจาะกำแพงเพิ่มเติมและคิดต่อว่า “ถ้าเจาะกำแพง แล้วไม่มีอะไรให้ดูแล้วจะเจาะทำไม ก็เลยเริ่มคิดถึงสวน”

สวนแห่งแรกที่บ้านของพี่ชัยจึงเกิดขึ้น ด้วยรูปแบบสวน “เป็นสวนน้ำ tropical” โดยมีคอนเซ็ปต์เป็นสวนบาฮาลิและมืองค์ประกอบเป็นระเปียงไม้และสิงโตพ่นน้ำ

เมื่อพี่ชัยต้องการขยายบ้านและสวน พี่ชัยจึงซื้อบ้านหลังใหม่ (บ้านหลังปัจจุบัน) ที่มีพื้นที่มากขึ้น พี่ชัยเริ่มต้นจัดสวนในบ้านหลังใหม่ร่วมกับพี่ชายที่เป็นนักจัดสวน และเปลี่ยนรสนิยมและความชื่นชอบในสวนแบบบาฮาลิ เป็นสวนเขตร้อน (สวนป่าสวนน้ำ) ดังที่พี่ชัยเล่าให้ฟังว่า “ตอนนั้นเริ่มมีประสบการณ์เรื่องต้นไม้แล้ว สวนบาฮาลิก็ไม่ใช่แล้ว เคยทำไปแล้ว เบื่อแล้วไง” โดยพี่ชัยได้เสนอความคิด “เราก็คิดว่าบ้านเราจะเป็นสวนล้อมบ้าน ถ้าสวนโอบบ้านมันน่าจะเย็นนะ มองไปทางไหนก็มีแต่สวน” พี่ชัยจึงคิดที่จะสร้างน้ำตกเพื่งสร้างความชุ่มชื้นในสวน โดยใช้พื้นที่ระแนงไม้แบบเดียวกับบ้านเดิมปูไว้ข้างๆ น้ำตก แต่เปลี่ยนจากสิงห์โตพ่นน้ำแบบบาฮาลิเป็นน้ำตกธรรมชาติแบบสวนป่าแทน และซ่อนไฟไว้ข้างใต้ระแนงไม้นั้น จากนั้นจึงเริ่มคิดองค์ประกอบสวนเข้าไป โดยให้พี่ชายช่วยออกแบบให้ “พี่(ชัย)บอกเค้า(พี่ชาย)ว่าอยากได้ชิงช้า เค้าก็ออกแบบเป็นชิงช้าภารดี เป็นชิงช้าเปลือย เบบๆ”

รวมทั้งยังนำสวนแนวตั้งเข้ามาเป็นฉากของสวน โดยให้ร้านที่ตลาดต้นไม้ซึ่งพี่ชัยเคยเห็นผลงานสวนแนวตั้งที่ต้งโชว์ไว้หน้าร้านมาก่อนมาสร้างให้ซึ่งสวนแนวตั้งก็เข้ามาเป็นส่วนเติมเต็มให้สวยสวยงามยิ่งขึ้นเหมือนกับที่พี่ชัยจินตนาการไว้

² สวนที่บ้านคุณพ่อพี่ชัยคือ สวนที่เกิดขึ้นจากการออกแบบของน้องชายพี่ชัยซึ่งมีอาชีพเป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน

สวนแนวตั้งองค์ประกอบสวน
ชั้นล่างสุดของสวนป่าสวนน้ำ
ของพีชัย

พีชัยเล่าว่าการเปลี่ยนแปลงจาก “empty box” มาสู่ “คนที่รักสวนเข้าสายเลือด” “จากคนที่ไม่รู้เรื่องต้นไม้ แล้วได้ลงแมกกาซีนที่ดีที่สุด” เกิดจากแรงบันดาลใจของบุคคลิกหลายๆตัว ไม่ว่าจะเป็น พ่อ น้องชาย พี่ชาย เพื่อน โดยเฉพาะพี่ชายที่เป็นนักจัดสวนที่เข้ามาช่วยพีชัยจัดสวนป่าสวนน้ำ แต่การ “จัดสวนแล้วได้ดีนั้น” เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการขวนขวายหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องต้นไม้ และการออกแบบสวนอย่างเอาจริงเอาจังของพีชัย เพราะพีชัยคิดว่า “เราไม่มีประสบการณ์ เราก็ต้องดูหนังสือ” การอ่านจากหนังสือคู่มือการจัดสวนช่วยให้พีชัยสามารถเขียนแบบสวน “แบบ rough rough ได้ด้วยตัวเอง” และ “เห็นเองว่า(จะวางต้นไม้อย่างไร)ยังไงมันจะสวย”

นอกจากการอ่านหนังสือแล้ว พีชัยยังเก็บเกี่ยวความรู้เรื่องต้นไม้จากคนขายต้นไม้ การที่พีชัยเริ่มเดินตลาดต้นไม้ตั้งแต่เริ่มมีสวนที่บ้านหลังเดิมและเดินซื้อต้นไม้ที่ตลาดต้นไม้อย่างน้อยสัปดาห์ละหนึ่งครั้งเพื่อนำต้นไม้มาเติมในสวนป่าสวนน้ำทำให้พีชัยได้มีโอกาสเห็นพันธุ์ไม้ใหม่ๆ จากคำถามที่แม่ค้ามักถามอยู่เสมอว่า “พื้มีต้นนี้ยัง” รวมทั้งยังเรียนรู้นิสัยของต้นไม้แต่ละต้น เมื่อพีชัยซักถามแม่ค้าว่า “ชื่ออะไร นิสัยเป็นยังไง อยู่ได้ นานเท่าไร อยู่ร่มหรือแดด หรือรำไร”

ด้วยประสบการณ์ที่สะสมตั้งแต่ซื้อบ้านหลังแรกๆ การได้รับแรงบันดาลใจจากคนรอบข้าง และความสนใจใฝ่รู้ของพีชัย พีชัยจึงเปลี่ยนจากคนที่ไม่มีความรู้เรื่องสวนเป็นคนที่ได้มาด้วยความรู้ในการออกแบบและดูแลสวนซึ่งช่วยให้พีชัยสามารถสวนในบ้านแห่งนี้เป็นสวนที่สวยงามแข็งแรง และคงอยู่ตลอดไปได้ตามที่พีชัยตั้งใจ

“ไม่ต้องมาบอกข้าหรือก ข้ารู้แกใจอยู่แล้ว”

สวนที่สวยงามของพีชัยเป็นสวนที่ได้รับคำชมเป็นอย่างมาก คนที่ได้มีโอกาสเห็นบ้านของพีชัยทุกคนไม่ว่าจะเป็นญาติพี่น้อง เพื่อน ลูกน้องในทีม เหมือนที่พีชัยเล่าว่า “มีคนมาเที่ยวบ้าน

เรา คำก็บอกสวยมาก” และ “ทุกคนชม เพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง” แต่สำหรับพี่ชัยที่สร้างสวนและมองดูความสวยงามของสวนของตนเองอยู่เสมอ กลับรู้สึกที่ “เอ็งไม่ต้องมาบอกข้าหรือ ข้ารู้แก่ใจอยู่แล้ว” ตลอดระยะเวลาที่ผู้ศึกษาได้อยู่ในสวนของพี่ชัย พี่ชัยที่ ‘รู้แก่ใจ’ ถึงความสวยงามของสวนตนเองจึงเต็มไปด้วยคำชี้ชวนให้ผู้ศึกษามองดูความสวยงามและความพิเศษที่แทรกตัวอยู่ทุกมุมสวน

ไม่ว่าจะเป็นการ ชี้ชวนให้ดูปลาคาร์พในบ่อปลาโดยใช้อาหารปลาล่อให้ปลารวยขึ้นมาบนผิวน้ำเพื่อให้ผู้ศึกษาเห็นขนาดของตัวปลาคาร์พพร้อมกับพูดว่า “ดูตัวสีน้ำตาลนี้สี ใหญ่มั๊ย” และพูดถึงราคาของปลาคาร์พว่า “ซื้อมาตอนเป็นลูกปลา ราคา 3-5 พัน แต่ตอนนี้มันใหญ่แล้ว ถ้าดูจากราคาแล้ว ตอนนี้น่าจะชักเกือบหมื่นแล้วนะ ทั้งบ่อก็เป็นแสน”

ต้นไม้ในสวนของพี่ชัยก็มีราคาแพงไม่แพ้กันกับปลาคาร์พในบ่อ เพราะพี่ชัยมักจะเลือกต้นไม้ที่มีความพิเศษและหายากมาปลูกในสวน ตัวอย่างต้นไม้เหล่านั้น ได้แก่ ต้นกระพ้อซึ่งพี่ชัยชี้ให้ผู้ศึกษาดูความสวยงามและพูดว่า “เห็นกระพ้อยัง ไบสวยกว่าจิ้งมั๊ย รู้ยังทำไมถึงซื้อ” ต้นจันทร์กระพ้อที่หายากและราคาแพงกว่าต้นจิ้งซึ่งเป็นต้นไม้ที่หาได้ทั่วไปจึงถูกเลือกเข้ามาปลูกในสวนแทน เช่นเดียวกับ ต้นโก่แดง ที่พี่ชัยพูดถึงความแตกต่างที่ไม่เหมือนต้นลิปติกที่เขวนอยู่เต็มตลาด ต้นไม้ในขณะที่ยังศึกษากำลังเดินตามพี่ชัยเลือกซื้อต้นไม้ว่า “ลิปติกกับโก่แดงนี้จะดูคล้ายๆกัน แต่โก่แดงจะหายากกว่า มีclassกว่า แพงกว่า อันนี้คือตัวที่บ้านพี่มี” ต้นโมกที่ไม่เหมือนกับต้นโมกของสวนบ้านอื่นเพราะ “โมกพี่จะเป็นโมกป่า ขึ้นเป็นลำๆ ดูสวยกว่า” ต้นหมากผู้หมากเมียที่พี่ชัยมองว่าเป็นต้นที่ “ไม่เหมือนชาวบ้าน” ด้วยเหตุผลที่ว่า “ดูกิ่งมันลึมน้อยและโค้งไปโค้งมา มันจะสวยกว่าแนวตั้ง ถ้าตั้งมันจะแข็งๆ” รวมถึงต้นดาหลาที่พี่ชัยตัดสินใจซื้อกลับบ้านเพราะ “ดาหลาทั่วไปเค้าดอกแดง แต่พี่เลือกสีชมพู สีมันหวานกว่า สวยกว่า หายากกว่า”

ต้นไม้ในสวนของพี่ชัยจึงเป็นต้นไม้ที่ ‘แตกต่าง’ กับต้นไม้ที่อื่นๆและสร้างความสวยงามให้สวนอยู่เสมอเพราะ “ต้นไม้นี้ turn over ตลอดเวลา ต้นไหนโทรมปุ๊บ พี่เปลี่ยน” เหมือนกับที่พี่ชัยยืนยันถึงความแตกต่างโดยเปรียบเทียบกับต้นไม้ในสวนของริสอร์ทว่า “ต้นไม้ที่ริสอร์ทสู้ของเราไม่ได้ เราลงต้นไม้ที่แพงกว่า เราลงทุนเพื่อบ้านเรา”

นอกจากต้นไม้แล้ว พี่ชัยยังพูดถึงองค์ประกอบของสวนที่เป็นฮาร์ดสเคปที่ทำให้พี่ชัยรับรู้ ว่าสวนแห่งนี้เป็นสวนที่สวยงาม โดยพูดถึงพื้นที่ภูมิสถาปัตย์แดงตัดกับท่อนไม้สีน้ำตาล ซึ่งเข้าภาวตีรวมทั้งระเบียงไม้และกำแพงสวนว่า “มีคนทำไม่กี่คนหรอก ที่จะทำระเบียงไม้ และเจาะกำแพง” และ “เรารู้เลยว่าระเบียงไม้แบบนี้ใครๆก็อยากจะทำ มันดูเหมือนบ้านมันไม่ใช่ว่าบ้าน”

มุมนที่ตกแต่งพื้นสวนด้วยอิฐมอญและท่อนไม้

ชิงช้าการดีและระเบียงไม้

นอกจากนี้ สวนของพีชียังพูดถึงความแตกต่างและโดดเด่นของภูมิทัศน์และภาพรวมของสวน ซึ่งพีชียอมรับถึงความสวยงามและเล่าให้ฟังว่า “เรามี landscape มีทุ่งหญ้าเป็นสวนโล่ง กับสวนป่า มันก็มีสองบรรยากาศ มองยังไงก็สวย” “ดูความละเอียด ความเรียบร้อย คุณภาพของต้นไม้เทียบกับสวนอื่นๆสิ” “ดู detail สิว่าต่างจากบ้านพี่มัย ดูประเภทต้นไม้ ดูจังหวะการลง ดูความเนียน ดูต้นไม้สิว่าซ้อนกันกี่ชั้น ดูจังหวะ ดูชิงช้า ดูม่านบาหลี่ ดูระเบียงไม้ แล้วมันไม่ได้มีมุมเดียว เห็นมัย มีสวนแนวตั้ง มันมีความหลากหลาย มีอะไรดีใจ” และ “อย่างนี้บางคนเรียกสวรรค์นะ สวรรค์ที่อยู่บนดิน”

ภูมิทัศน์และภาพรวมที่สวยงามโดดเด่นนั้น ทำให้พีชียเพลิดเพลินกับการชมทัศนียภาพที่สวยงามของสวนผ่านหน้าต่างของห้องนอนที่อยู่ชั้นสองของบ้าน พีชียได้อธิบายความรู้สึกพิเศษนั้น พร้อมๆกับเปิดหน้าต่างให้ผู้ศึกษาเข้าใจถึงความรู้สึกของพีชีย ด้วยคำพูดที่ว่า “ตอนเช้าจะเปิดม่านนี้ ดู(สวน)เต็มๆเลย เป็นพาโนรามา นี่มองไปเห็นมัย สวยมัย ”

มุมมองของสวนแบบพาโนรามา
จากหน้าต่างห้องนอน

เมื่อพีชัชรู้ว่าสวนของตนเองสวยและพิเศษเพียงใด และรับรู้ว่ “เออ สวนบ้านเรานี้ก็ไม่เลวนะ” พีชัชจึงไม่เก็บความสวยงามนั้นไว้แต่เพียงในบ้าน แต่กลับทำให้ความสวยงามของสวนถูกถ่ายทอดจากนิตยสารสู่ผู้ชมคนอื่นๆ โดย “โทรไปที่แม็กกาซีนบ้านและสวน เราก็คิดว่านี่คือแม็กกาซีนที่ดีที่สุด” เพื่อชักชวนให้บรรณาธิการเข้ามาดูสวนที่บ้าน ด้วย “(ความ)มั่นใจว่าต้นไม้เราสวยคุณถ่ายแน่นอน” ซึ่งพีชัชได้เล่าให้ผู้ศึกษาฟังอย่างภูมิใจว่า เมื่อบรรณาธิการมาที่พูดว่า “น่ารักดี” และถ่ายรูปสวนของพีชัชทันที

ความสวยงามของสวนบ้านที่พีชัช ‘รู้อยู่แก่ใจ’ จึงแพร่กระจายออกไป ซึ่งก็ทำให้สวนบ้านของพีชัชได้รับการติดต่อเพื่อนำเรื่องราวมาถ่ายทอดลงหนังสืออีกหลายฉบับ อย่างน้อยๆสวนแห่งนี้ก็ปรากฏอยู่ในนิตยสารสามฉบับที่พีชัชนำออกมา ‘โห้ว’ ผู้ศึกษาในวันนี้ได้ไปเยี่ยมบ้านพีชัชด้วยความ ‘ภูมิใจ’

พีอ

พีอ...เจ้าของบริษัทรับทำผ้า幔

พีอเป็นผู้หญิงวัยกลางคน ผมตรงยาว ผิวขาว รูปร่างดี ทัศนศึกษาได้พบกับพีอจากการติดตามที่บรรณาธิการนิตยสารฉบับหนึ่งไปสัมภาษณ์และถ่ายรูปสวนของพีอ หลังจากนั้นในช่วงบ่าย ผู้สัมภาษณ์จึงได้สัมภาษณ์พีอทั้งเรื่องสวนและเรื่องส่วนตัว การสนทนาเป็นไปอย่างสนุกสนาน หลายคำตอบจากพีอทำให้ผู้ศึกษายิ้มและหัวเราะ หลายคำถามจากพีอทำให้ผู้

ศึกษาสนิทกับพี่อรมากขึ้น หลายบทสนทนาทำให้ผู้ศึกษารู้จักถึงตัวตนที่ ร่าเริง มองโลกในแง่ดี และ 'อัมมะอัมโม' ของพี่อร

พี่อรเป็นเจ้าของบริษัทรับทำผ้ามาคนที่ตั้งขึ้นตั้งแต่ปี 2534 ส่วนสามีของพี่อรเป็นเจ้าของบริษัทรับทำเฟอร์นิเจอร์บิวอินที่กิจการกำลังรุ่งเรื่องเพราะ “เค้า(สามี)มีงานเยอะ สวนกระแส” ก่อนหน้านี้พี่อรจะเข้ามาทำเป็นเจ้าของกิจการ พี่อรเริ่มต้นชีวิตการทำงานที่ต้อง ‘ลุยงานหนัก’ เพื่อ ‘สร้างเนื้อสร้างตัว’ ด้วยการเป็น “เซลล์” ขายฉนวนกันความร้อนสำหรับอาคารซึ่ง “อาชีพนี้ทำให้เรากว้าง ทำให้เรามีวันนี้ได้ ทำให้เรารู้จักคนเยอะ ทำให้เรามาเริ่มต้นธุรกิจของเราได้ เนื่องจากเรามีกลุ่มลูกค้าอยู่ในมือแล้ว” และเป็นอาชีพที่ให้ประสบการณ์ในการทำงานที่จำเป็นต่อการทำธุรกิจส่วนตัวของพี่อร

จริงๆแล้วพี่อรเป็นคนชอบศิลปะและมีความสามารถทางศิลปะมากจนอาจารย์ที่โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย “ส่งจดหมายมาหาพ่อ เพื่อสนับสนุนให้พี่เรียนทางนี้ แต่พ่อพี่ไม่ยอม” เพราะ “คนสมัยก่อนนะ อยากให้พี่ทำงานแบงค์ อยากให้ทำงานมั่นคง” พี่อรจึงได้ทำงานในสายการตลาดและไม่ได้เรียนต่อในสาขาทางด้านศิลปะแบบที่พี่อรชอบ แต่พี่ออร์ก็นำความรักศิลปะและ ‘ฝีมือ’ การวาดรูปมาใช้กับการงานอดิเรกในสวนแทน

ครอบครัวของพี่อรอาศัยอยู่กรุงเทพ คุณพ่อของพี่อรเป็นทหารเรือมาก่อนที่จะลาออกเพื่อทำงานที่ธนาคารแห่งประเทศไทย ส่วนคุณแม่ทำงานอยู่ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยเช่นเดียวกับคุณพ่อ ปัจจุบันคุณแม่ของพี่อรที่มีอายุกว่า 70 ปีได้ไปบวชเป็นแม่ชีอยู่ที่วัดทางภาคเหนือเพื่อสอนธรรมะให้ ‘คนบนดอย’

“อะไรที่ทำแล้ว happy สบายใจก็ทำ”

พี่อรมีวิธีการใช้ชีวิตในแบบที่พี่อรเรียกว่า “เป็นชีวิตที่มีความสุข” ทุกวันนี้พี่อรเลือกที่จะทำงานออร์ลง เพราะ “ไม่ได้วิ่งหางานแล้ว ทำแต่งงานของลูกค้าประจำ” เวลาทำงานของพี่อรจึง “ไม่แน่นอน ไม่กำหนดเวลา แล้วแต่ลูกค้านัด” สำหรับพี่อรแล้ว “ชีวิตที่มีความสุข” เกิดขึ้นได้เพราะ พี่อวยึดหลักว่า “อะไรที่ทำแล้ว happy สบายใจก็ทำ” และอะไรที่พี่อรทำแล้วไม่มีความสุขพี่อรจะไม่ “ฝืนตนเอง” โดยเฉพาะเรื่องการนัดพบกับลูกค้าเพื่อรับงาน เหมือนที่พี่อรเล่าว่า “ถ้าคุยกับลูกค้าดูแล้วเรื่องมาก พี่ก็ไม่รับนะ รับมาแล้วปวดหัว อยู่บ้านเลี้ยงแมว ปลูกต้นไม้ดีกว่า” และ “อย่างลูกค้าพินัดพี่สุภูมิพี่ไม่เอานะ พี่ให้เพื่อนทำแทน ไม่ไป เครียดไม่ไหวขับรถแก่แล้วรักษาไม่คุ้ม”

ในหนึ่งสัปดาห์พี่อรจึงทำงานเพียง 2-3 วัน เวลาที่นอกเหนือจากนั้น พี่อรจะอยู่ที่บ้านเพื่อการพักผ่อนและทำกิจกรรมที่ตนเอง ยกตัวอย่างเช่น การเลี้ยงแมว การปลูกต้นไม้ซึ่ง “เป็นสิ่งมีชีวิต

ก็ต้องดูแลกันไป” การดูแลสวน การ“เสาะแสวงหาไป” ซื้อมันไม้ การจับจ่ายซื้อของใช้ภายในบ้าน เป็นต้น

ฟ็อร์มองว่า “การอยู่กับต้นไม้มีความสุขจริงๆ” ฟ็อร์จึง “ไม่ใช่ชอบต้นไม้ นะ ถือว่าเป็นคนบ้าต้นไม้เลยแหละ” การจัดสวนของฟ็อร์จึงมีกิจกรรมการเลือกซื้อต้นไม้เข้ามาในสวนอยู่ตลอดเวลาซึ่งฟ็อร์บอกว่าการเอาเงินไปซื้อมันไม้มาประดับสวน “ดีกว่าเอาเงินไปทำอย่างอื่น ฟ็อร์ไม่ได้เอาเงินไปเล่นการพนัน เข้าบ่อน มันเป็นความสุขของอย่างหนึ่งและเราใช้เงินที่เราหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเราเอง”

นอกจากการจัดสวนแล้วในบ้านแล้ว ฟ็อร์ยังชอบที่จะออกกำลังกายในห้อง ‘ฟิตเนส’ ที่ฟ็อร์สร้างขึ้นในบ้านของตนเอง พร้อมกับกิจกรรมผ่านกระจกในห้องนั้น รวมทั้งนั่งดูภาพยนตร์จากทีวีที่ฟ็อร์เช่ามา

อีกกิจกรรมหนึ่งที่ฟ็อร์ชอบทำในวันว่างก็คือ การออกไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า อย่าง เดอะมอลล์บางแค ตั้งฮั่วเส็ง เทสโก้ โลตัส พาหุรัด การไปดูภาพยนตร์โดยจะเลือกดู “หนังฝรั่งส่วนใหญ่ เพราะหนังไทยไม่ค่อยมีสาระ มีแต่ตลก ขำขำ ฟ็อร์ชอบดูหนังแอคชั่น ยิ่งๆ กัน อย่าง เจมส์บอนด์, x-men ไม่ชอบดูหนังดราม่า ดูแล้วมันเศร้าสร้อย”

เมื่อฟ็อร์รู้สึกว่ายากทำในสิ่งที่ทำให้ตนเอง “happy” ฟ็อร์ให้เวลากับกิจกรรมที่สร้างความสุขให้กับฟ็อร์แทนการทำงานหนักแบบที่คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแบบฟ็อร์เลือกที่จะทำ

บ้านและสวนราคาสิบล้านบาท

บ้านของฟ็อร์เป็นบ้านเดี่ยวหลังใหญ่ ขนาด 183 ตารางวา ตั้งอยู่ในซอยที่แยกมาจากถนนกาญจนาภิเษก ฟ็อร์และสามีมีส่วนร่วมในการปลูกบ้านหลังนี้ตั้งแต่การซื้อที่ดิน การออกแบบบ้าน การออกแบบเฟอร์นิเจอร์ภายในบ้าน และการออกแบบสวน

บ้านของฟ็อร์เป็นบ้านเดี่ยวที่สร้างขึ้นบนที่ดินเปล่าที่ฟ็อร์และสามีสามารถประมูลมาจากธนาคาร บ้านของฟ็อร์จึงอยู่ท่ามกลางพื้นที่ว่างเปล่าที่ยังไม่มีใครมาสร้างบ้าน ซึ่งฟ็อร์ก็ชอบบ้านที่สร้างแยกตัวออกมาเช่นนี้ เพราะ “ฟ็อร์ชอบอยู่เงียบๆ เบื่อเพื่อนบ้าน ฟ็อร์เบื่อ เสียงดังโวยวาย ชุมชนแออัด”

บ้านที่ปลูกสร้างใน
ที่ดินที่พื้นที่น้อยประมุข

เมื่อซื้อที่ดินเรียบร้อยแล้วสามีของพี่อจึงรับหน้าที่ออกแบบแปลนบ้านและตกแต่งภายใน ส่วนพี่อรับหน้าที่ออกแบบสวน พี่อกะประมาณคร่าวๆว่า ค่าที่ดิน ค่าสร้างบ้านและค่าจัดสวน ค่าสร้างสระว่ายน้ำ ทั้งหมดมีราคา 10,000,000 บาท

เมื่อถามถึงราคาของสวน พี่อไม่สามารถตอบได้อย่างชัดเจนว่าราคาเท่าใด เพราะพี่อได้ปรับปรุงและปรับเปลี่ยนสวนของพี่ออยู่เสมอๆ ทำให้พี่อไม่สามารถคำนวณค่าใช้จ่ายดังกล่าวได้ทั้งหมด ราคาของสวนในบ้านที่พี่อสามารถบอกได้ก็คือ ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการสร้างในครั้งแรก ที่สร้างสวนขึ้นพร้อมๆกับการสร้างบ้านซึ่งมีราคาประมาณ 500,000 บาท ค่าใช้จ่ายจำนวน 500,000 บาทนี้ เป็นค่าใช้จ่ายในการซื้อต้นไม้ที่สั่งซื้อมาจากจังหวัดลพบุรีราคาประมาณ 165,000 บาท ค่าออกแบบโครงสร้างสวน (hardscape) ราคา 30,000 บาท ค่าก่อสร้างโครงสร้างสวนเช่น ทางเดินหินกาบ กระถางเฟิร์น แผงน้ำตก จำนวน 200,000 บาท และค่าใช้จ่ายในการซื้อต้นไม้ต้นเล็กๆ เช่น มะเฟือง (ราคาประมาณ 10,000 บาท) ต้นโมกหน้าบ้าน (ราคาประมาณ 10,000 บาท) ต้นจันผา ดังนั้น ค่าใช้จ่ายในการจัดสวนของพี่อจึงมีราคามากกว่า 500,000 บาทและเพิ่มขึ้นเรื่อยๆตลอดเวลา

ผสมผสานสวนให้เป็นที่ตามใจฉัน

พี่อเรียกสวนของพี่อว่า “สวนผสมผสาน” และ “สวนตามใจฉัน” ถึงแม้ว่า “คนเค้บอกว่าสวนที่เป็นสไตล์บาหลี” พี่อคิดว่าพี่อจะเรียกสวนด้วยคำทั้งสองคำนั้นเพราะสวนของพี่อเกิดขึ้นจากการเอาของหลายๆอย่างมาจัดรวมกัน ตามความพอใจของพี่อ สวนของพี่อจึงไม่ใช่สวนที่มีสไตล์

ชัดเจน ในขณะที่มีประติมากรรมพระพิฆเนศ นางอัปสร และต้นลีลาวดีชวนให้นึกถึงสวนบาหลี สวนพืชรักบี้เต็มไปด้วยต้นกล้วยไม้ ต้นโมก ต้นสับปะรดสี ต้นมะเฟืองที่ไม่ใช่องค์ประกอบของสวนแบบบาหลี

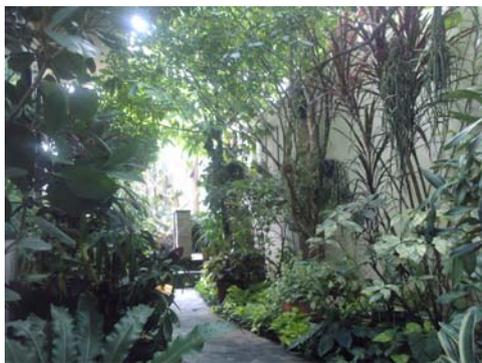
สวนที่ 'ผสมผสาน' และ 'ตามใจพืชร' นั้นเป็นสวนที่กระจายอยู่รอบๆบ้านและสระว่ายน้ำที่เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าตามแนวนอนของที่ดิน ซึ่งทำให้สวนของพืชรไม่ใช่สวนที่เชื่อมต่อกันและไม่มีสนามหญ้าแบบสวนทั่วไป สวนที่กระจายอยู่รอบบ้านนั้นมีอยู่หลายมุม ไม่ว่าจะเป็น มุมสวนหินที่แทรกด้วยต้นลีลาวดีด้านซ้ายของประตูบ้าน มุมสนามหญ้าที่มีน้ำพุหน้าบ้าน มุมสวนป่าข้างบ้าน มุมประดิษฐานพระพิฆเนศ มุมสวนที่อยู่รายรอบสระว่ายน้ำ มุมผนังน้ำตกที่อยู่ร่วมกับต้นไม้หลังบ้าน

ลานหินหน้าแทรกด้วยต้นลีลาวดี

มุมน้ำพุหน้าประตูบ้าน

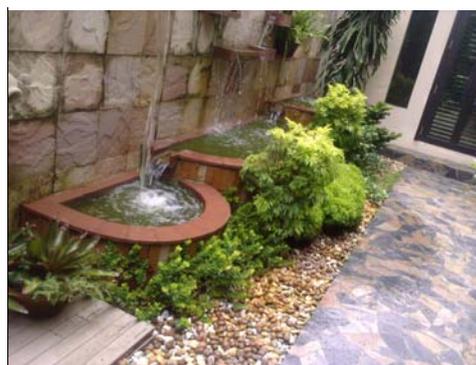
สวนป่าริมรั้วข้างบ้าน

มุมประดิษฐานพระพิฆเนศ

สวนรอบสระว่ายน้ำ

สวนน้ำตกหลังบ้าน

แต่ละมุมของสวนก็จะมีรูปแบบการจัดสวนที่ไม่เหมือนกันทีเดียวนัก ขึ้นอยู่กับความพอใจของพี่อที่อยากจะตกแต่งสวนให้ออกมาในรูปแบบใด องค์ประกอบที่มีอยู่ในสวนของพี่อนั้นมีด้วยกันหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็น ต้นไม้ ของตกแต่ง รวมทั้งโครงสร้างสวน สวนแห่งนี้สร้างขึ้นจากต้นไม้ที่พี่อเลือกเองทั้งหมด โดยการวางโครงต้นไม้หลักที่มีขนาดใหญ่ซึ่ง ‘ชน’ มาจากจังหวัดลพบุรีก่อน พี่อจะเน้นต้นไม้ไทยอย่างเช่น บุญผาค จำปี ลีลาวดี มาลงให้เป็นพุ่มแน่นเพื่อช่วยบังความร้อนจากแสงแดด แล้วจึงลงต้นไม้คลุมดินอย่างต้นเฟิร์น และประดับด้วยก้อนหินซึ่งเป็นสิ่งที่พี่อชอบมาก โดยเฉพาะก้อนหินที่เป็น “สีไสๆ” ที่ถูกวางแทรกไว้กับต้นไม้อย่างลงตัว จากนั้นรายละเอียดเล็กๆน้อยๆของสวนจะปรับเปลี่ยนไปตามวิธีการดูแลและความสนุกสนานที่พี่อจะนำมาเล่นกับการจัดสวน อย่างเช่น ต้นโมกที่เคยอยู่ที่หลังบ้านก็ถูกโยกมาไว้ที่สวนหินหน้าบ้านเพื่อให้ได้รับแดดมากขึ้น ปูนปั้นรูปเณรน้อยที่เคยวางประดับไว้บนพื้นดินก็ถูกนำมาไว้วางไว้สูงขึ้นเพื่อให้รับกับมุมสวนที่ได้รับการตกแต่งเพิ่มเติมด้วยกระถางที่มีมอสขึ้นปกคลุม เป็นต้น

กว่าจะลงตัวเป็นสวนผสมผสานและสวนตามใจฉัน

แต่เดิมนั้นสวนที่พี่อตั้งใจจะสร้างในบริเวณบ้านคือ “สวนป่า” เพราะ “พี่(อ)อยากได้น้ำตก ชอบสวนป่า จะขึ้นไม้ใหญ่” ในตอนวางแบบบ้านนั้น พี่อจึงกำหนดว่าจะสร้างสวนป่าบริเวณที่เป็นสระว่ายน้ำในปัจจุบัน แต่เมื่อสามีของพี่อต้องการพื้นที่เพื่อสร้างสระว่ายน้ำ พื้นที่สวนของพี่อจึง “ไม่สามารถเชื่อมต่อเนื่องแบบบ้านคนอื่นได้ ที่เค้าจะเป็นลานกว้างๆ แล้วก็สวน เป็นบ้าน” พี่อจึงออกแบบสวนให้เป็นสวนที่พี่อเรียกว่า “ออกมาเป็นจุดๆ กระจายอยู่รอบบ้าน” ซึ่งพี่อก็รู้สึกพอใจกับสวนในลักษณะดังกล่าว ด้วยเหตุผลที่ว่า สวนลักษณะนี้ทำให้ความต้องการของพี่อที่ว่า “นั่งที่ไหน ก็มองเห็นสวนรอบบ้าน” เป็นไปได้

ในส่วนของต้นไม้ นั้น พี่ออร์จะเป็นคนเลือกว่าจะเอาต้นไม้ต้นใดมาปลูกที่สวน วางตำแหน่งใด รวมทั้งจะหัน "หน้าไม้" ไปทางใด โดยที่ "เวลาที่ลงต้นไม้ไหน ความรู้สึกมันจะบอกเราเองว่าหันทางนี้แล้วจะสวย ต้นไม้แต่ละต้นสวยแต่ละหน้าแตกต่างกัน แต่ละหน้า มุมมองเค้าจะไม่เหมือนกัน" ต้นไม้ทุกต้นที่ถูกปลูกลงบนสวนของพี่ออร์จึงเป็นต้นไม้ที่พี่ออร์เลือกแล้วว่า "ได้ทำหน้าที่ 'โชว์' ด้านที่สวยงามที่สุดให้พี่ออร์เห็น แต่กว่าจะเจอด้านหรือมุมของต้นไม้ที่ "ใช่" พี่ออร์ก็ต้องสั่งให้คนงานหมุนต้นไม้ไปมาเสียหลายครั้ง จนกระทั่งพี่ออร์ได้รับฉายาจากคนงานว่า "จอมบงการ"

พี่ออร์ยังมีวิธีการจัดวางต้นไม้ในสวนตาม 'ความเหมาะสม' ที่พี่ออร์เล่าอย่างสนุกสนานให้ผู้ศึกษาฟังอีกหลายวิธี เป็นต้นว่า "พี่มีกันเกราอยู่ต้นนึง แล้วพี่ไม่อยากเห็นเสาไฟฟ้าโผล่ขึ้นมา วันที่ได้ต้นไม้มาเนี่ย กันเกราเค้าจะสูงที่สุด พี่ก็เอามาบังตรงนั้น" "คือบ้านพี่ด้านเนี่ยมันจะหันไปทางตะวันออก เราก็เลยดูต้นไม้ที่ทรงพุ่มแน่นหน่อย วันนั้นที่มาก็จะดูว่าต้นไม้ไหนพุ่มแน่นก็จะมี บุณนาคนจำปี ลีลาวดี ก็เลยเอาสามต้นนี้ไปโชนโน้น" "ส่วนแปลงล้างขวดเนี่ย คือต้นที่อยากเห็น มองไปก็อยากเห็นเขา พี่ก็วางไว้ตรงนี้ เวลามองออกไปก็จะเห็นความอ่อนช้อย เวลาที่เค้าออกดอก เวลาที่ลมพัดปลิวแกว่งไปแกว่งมา" และ "พี่มองไปแล้วโชนนั้นมันมืด อยากให้มันสว่าง พี่ก็ลงราชินีสีทอง มองไปก็จะเห็นทองอร่ามของพี่"

เมื่อใดที่ต้นไม้ไม่สมบูรณ์หรือเริ่มโทรมแล้ว พี่ออร์มักจะ ให้ความสำคัญในการบำรุงรักษาต้นไม้ต้นนั้นแต่เมื่อต้นไม้มี 'ที่ท่า' จะตายลง พี่ออร์จะซื้อต้นไม้ต้นใหม่มาลงแทน เพราะ "พี่เป็นคนใจร้อนอะ มารอให้ต้นไม้แตก ทำใจไม่ได้ เคยเห็นเค้าสวยๆ อยู่ๆ ไบหายหมด เลยไปซื้อต้นไม้ใหม่มา ฟอรั่มสวยกว่าเดิมอีก"

ส่วนของตกแต่งสวนที่ 'ปรากฏตัว' และ 'แอบซ่อน' อยู่ทั่วสวนนั้นสิ่งที่ทำให้พี่ออร์สนุกสนานกับการจัดสวนเป็นอย่างมาก เพราะพี่ออร์จะของแต่งสวนแต่ละชิ้นมาประดับในสวนด้วยตนเอง เมื่อพี่ออร์ "อยากได้" ของชิ้นใดแล้ว "พี่ก็ซื้อ เค้าไม่ขายพี่ก็ซื้อ" เพื่อให้ได้ของชิ้นนั้นมาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสวนพี่ออร์ "เหมือนรูปกินรี เค้าขายห้าพัน พี่ก็ซื้อขอพันนึงได้มัย อยากได้มากเลย จนเค้าจงดรอบขายให้พี่มา" เพราะ "พี่(ออร์)เชื่อว่าอะไรเป็นของเรามันก็เป็นของเรา" ของตกแต่งสวนหลายชิ้นจึงเรื่องเล่าถึงที่มาที่ไปว่าพี่ออร์ได้ของชิ้นนั้นมาได้อย่างไร เหมือนกับงานดินเผาที่พี่ออร์เรียกว่า 'โก๊ะ' ซึ่งพี่ออร์เล่าว่า "โก๊ะนี่เค้านั่งอยู่กลางถนน พี่ก็ไปซื้อเค้ามา สงสารเค้า ตะใคร้จับดำปี (แม่เค้า) จะเอาพี่เจ็ดร้อย เค้าบอกเป็นงานปั้นมือ ทำจากราชบุรี และก็หลายปีแล้ว พี่ก็เลยหักคอกให้ไปห้าร้อย" รวมทั้งเรื่องเล่าในวันที่พี่ออร์ไปพบเปลือกกาฝากในร้านที่ว่า "ตอนที่พี่ซื้อที่ร้านเค้าไม่ขายด้วยนะ พี่ก็ตระเวนไปสองสามรอบ ก็ถามราคาเค้า เค้าก็ไม่คิดว่าจะมีคนซื้อ ใครจะบ้าซื้อเปลือกกาฝากเป็นพัน เค้าก็บอกพี่1500 พี่ก็ต่อเค้าเหลือ 1400 ก็ซื้อมา"

‘โก๊ะ’ ตุ๊กตาจากราชบุรีที่
พ็อร์พบที่กลางถนน

เปลือกกาฝากที่พ็อร์เที่ยวไป
เที่ยวมาจนคนขายยอมขายให้

องค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งก็คือโครงสร้างสวน ไม่ว่าจะป็นทางเดิน กระบะต้นไม้ บ่อน้ำตก เป็นต้น พ็อร์ได้จ้างให้ “น้องคนหนึ่ง” ที่นักจัดสวนที่รู้จักกันแนะนำให้ “มาวางแบบให้” พ็อร์เล่าถึง ‘น้อง’ คนนี้ให้ฟังว่า “เจอน้องแล้วคุยแล้วใช้ รู้สึกจูนกันตรง ไม่ต้องคุยกันมาก ไม่ต้องเลือกหลายคนให้เหนื่อย พอพี่ให้การบ้านน้องเค้าไป เค้าเขียนแบบมามันใช่อยากที่พ็อร์อยากได้แจ้วแทบไม่ต้องแก้ไขเหมือนที่พ็อร์อยากได้เปี้ยบ” อย่างไรก็ตาม เมื่อนำแบบมาสร้างสวนกลับมีปัญหา “สะพานข้ามตรงบ่อเลี้ยงปลา ติดอ่างส้วม” จึงต้องปรับแก้ “เป็นน้ำตกแทน”

พ็อร์เล่าต่อว่าแบบสวนดังกล่าว ‘ถูกใจ’ เพราะ “น้องเค้ารู้ว่าพี่ชอบไม่เหมือนคนอื่น พี่ชอบอะไรที่เป็น curve ไม่ชอบเส้นตรง เค้าก็ออกแบบ อะไรที่เป็น โค้งๆ ไม่เหมือนคนอื่นมาให้” พร้อมๆ กับชี้ให้ดู กระถางเฟิร์นรูปคลื่นและพื้นทางเดินหินกาบเส้นโค้งเว้าที่เป็นตัวอย่างของผลงานแบบเส้นโค้ง

กระถางเฟิร์นรูปคลื่น

ทางเดินรูปเส้นโค้งเว้า

ในระหว่างการก่อสร้างโครงสร้างสวนให้เป็นไปตามแบบก็เป็นงานที่พีอร์ให้ความสำคัญไม่แพ้กัน พีอร์จึงควบคุมการก่อสร้างพื้นและทางเดินในสวนอย่างใกล้ชิด ด้วยการเน้นย้ำให้ช่างตัดหินกาบตามความโค้งที่พีอร์ต้องการและวางหินกาบแต่ละชิ้นให้ได้ตำแหน่งที่เรียบร้อย (ปูหินกาบที่มีความโค้งในทิศทางเดียวกัน ให้ชิดกันมากที่สุด) เหมือนที่พีอร์เล่าให้ฟังว่า “พีเอ็นคุมที่ละชั้นเลยนะ (พีจะคอยบอกเค้าข้างว่า)เจียรอีกหน่อยน่าป่าทอง เหาชิดอีกนิดนะ จนป่าทองบอกว่า เหาเถอะน่าคุณอร”

พื้นหินกาบที่สร้างขึ้นจากการเจียรหินแต่ละแผ่นให้มีความโค้งและเหลี่ยมมุมที่ใกล้เคียงกัน จนสามารถนำมาวางชิดกันได้สนิท เพื่อให้เจ้าของสวนเห็นเนื้อปูนที่เป็นตัวประสานหินน้อยที่สุด

เรื่องราวและที่มาที่ไปของรายละเอียดในสวนที่สลบซับซ้อน ความ ‘ช่างเลือก’ ของพีอร์ ความเหมาะสมของการวางต้นไม้ รวมทั้งฉายา ‘จอมบงการ’ ที่พีอร์ได้รับทำให้ผู้ศึกษาเห็นว่า พีอร์เป็นคนที่มีความรู้เกี่ยวกับสวนเยอะมาก ความรู้เหล่านั้นเป็นทั้งความรู้เกี่ยวกับต้นไม้และการจัดสวนที่มาจากการอ่านหนังสือของพีอร์ เหมือนคำพูดที่ว่า “ก่อนที่จะมาทำสวน พีศึกษา นะ ก็หนังสือเล่มพิเศษของบ้านและสวนนี่ละ ดูรูปแบบ เป็นไกด์ไลน์” “อ่านจากตำรา ปลูกมะเฟือง จะเฟื่องฟู” และ “เฟิร์นก้านดำมันสวยนะ น่ารัก แต่เลี้ยงยาก เหาวางที่มีแดดก็ไหม้ เหาวางที่ร่มก็น่า เดี่ยวต้องไปเปิดหนังสือคู่มือการเลี้ยง”

รวมทั้งความรู้ทางด้านศิลปะที่พีอร์สนใจ ซึ่งพีอร์แสดงให้เห็นให้ผู้ศึกษาเห็นในระหว่างที่พีอร์กำลังเล่าถึงที่มาของงานแกะสลักไม้จากประเทศพม่าที่เป็นของประดับผนังสวนว่า “งาน design ทุกอย่างต้อง center” แต่ “ดูงานสิ มันมีรอยต่อออกไปอีกนะ จริงๆแล้วไม่น่าจะเป็นงานชิ้นเดียว พีว่า น่าจะเป็นงานที่ใหญ่เกินบ้านเค้า เค้าก็เลยแบ่งเอามาขายให้คนขายหิน”

กว่าที่สวนผสมผสานจะออกมาเป็นสวนอย่างที่เห็นอยู่ทุกวันนี้ จึงไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นอย่าง ‘บังเอิญ’ และ ‘ง่ายตาย’ แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากความชอบในสวนและต้นไม้อย่างเอาจริงเอาจัง

การเก็บเกี่ยวและการสะสมความรู้เรื่องต้นไม้และสวน ความพิถีพิถันในทุกรายละเอียด ที่ดินว่างเปล่าจึงแปรเปลี่ยนไปเป็นสวนที่แทรกตัวอยู่รอบๆบ้านอย่างสวยงาม

“ไม่มีใครไม่ชม” สวนของพีออร์

เมื่อพีออร์ ‘ทุ่มเท’ และ ‘ใช้เวลา’ เพื่อสวนอย่างมากมาย จึงไม่น่าแปลกใจที่สวนของพีออร์จะได้รับการชื่นชมจากคนที่พบเห็นสวนของพีออร์อยู่เสมอๆ เมื่อพีออร์เชิญแขกมาเยี่ยมเยียน บ้าน จึง “ไม่มีใครไม่ชม” สวนแห่งนี้ อีกทั้งยังมีคำถามตามหลังคำชมว่า “จัดเองเลยหรือ ไม่น่าเชื่อ” เมื่อพีออร์ ‘แอบ’ มองไปนอกบริเวณบ้านที่มีแนวรั้วโมกจึงเห็นคนมาหยุดดูต้นไม้และชื่นชมความสวยงามของแนวรั้วต้นไม้

ไม่เพียงแต่ ‘ผู้มาเยี่ยมเยียน’ และ ‘ผู้ที่ผ่านมา’ เท่านั้นที่ได้ชื่นชมสวนของพีออร์ บรรณารักษารณียสารหลายๆคนยังช่วยทำให้สวนของพีออร์ผ่านสายตาของผู้คนจำนวนมาก และนั่นก็คือการได้รับคำชมจาก ‘คนอื่น’ อีกหลายคน รวมทั้งยัง “มันเหมือนเป็นเครดิตของเรา(พีออร์) ครั้งหนึ่ง เราเคยทำบ้านสวยๆ แล้วเราก็เก็บให้ลูกหลานดู”

การที่สวนของพีออร์ได้รับการเผยแพร่และได้รับคำชมอยู่เสมออาจเป็นเพราะสวนของพีออร์มีความพิเศษที่แตกต่างจากสวนอื่นๆ ด้วยความที่พีออร์ “ชอบอะไรไม่เหมือนคนอื่น” สวนในบ้านพีออร์จึงมีรูปแบบที่แปลกตาจนกลายเป็นสิ่งที่สร้างความโดดเด่นให้สวนของพีออร์อยู่หลายมุม ไม่ว่าจะ เป็น กระถางเฟิร์นที่ออกแบบให้เป็นเส้นสายแบบคลื่นให้แตกต่างจากสวนอื่นๆที่มักออกแบบกระถางให้เป็นเส้นตรง

รูปแบบกระถางเฟิร์น
ที่ดูโดดเด่นในสวน
ของพีออร์

นอกจากนี้ยังมี ของตกแต่งสวนที่พืชนำมาปรับปรุงให้ตรงตามรสนิยมของตนเอง ของตกแต่งสวนหลายๆชิ้นจึงมีความแตกต่างและกลายเป็นของที่มีความพิเศษ ไม่ซ้ำกับของที่มีขายตามท้องตลาด อย่างเช่น งานปูนปั้นนูนต่ำรูปพระอิศวร ซึ่งแต่เดิมนั้นเป็นงานประติมากรรมที่ไม่ได้ตกแต่งหน้าให้แก่พระอิศวร พืชรจึงซื้อมาไว้บนกำแพงหินทรายที่ทำหน้าที่เป็นผนังของสวน จากนั้นจึงลงมือวาดหน้าตาของพระอิศวรด้วยตนเอง

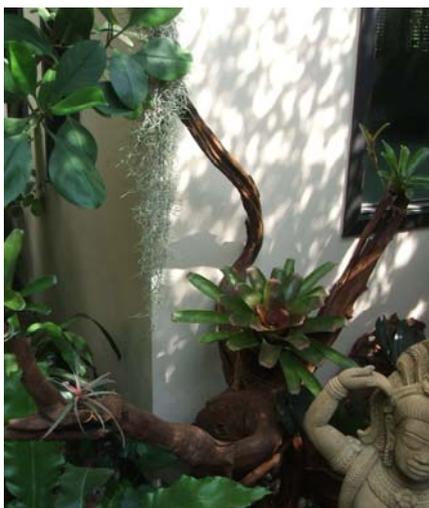
งานปูนปั้นนูนต่ำรูปพระอิศวรที่พืชน้อยใช้ความสามารถทางศิลปะ
ในการวาดพระพักตร์ให้พระอิศวร

นอกจากนี้ที่สวนยังมีต้นไม้รูปร่างสวยงามแปลกตาที่พืชนำมาจัดสวนร่วมกับต้นสับปะรดสีและเฟิร์น ซึ่งพืชรชี้ชวนให้ดูว่า “จริงๆตอนนี้เค้าสวยรอบด้านเลยนะ แต่เสียดายไม่มีที่วางให้เห็นรอบด้าน ทรงเค้าเหมือนคนยื่นอ้าปาก แล้วก็โค้งตัวยกขอนไม้ละ”

มุมสวนต้นไม้รูปคนอ้าปาก
ที่พืชร ‘โปรดปราน’

และมุมมองที่ประดิษฐ์ขึ้นจากต้นไม้ที่มีความพิเศษอยู่ที่ว่า “ต้นไม้ไม่ได้เป็นอันเดียวกันนะ พี่ซื้ออันนี้ก่อน แล้วก็เลือบไปเห็นอีกอันหนึ่ง ก็เลยคิดว่าถ้าตอนนี้มีเพื่อนคงจะสวย ถ้าเป็นตอเดียวไม่น่าจะโดดเด่น ก็เลยจับมาคู่กัน” และเมื่อเพื่อนำตอไม้ที่สร้างความโดดเด่นให้แก่กันและกันมาได้ด้วยกันแล้วจึง “เอาหน่อทิวแอนเตีย เอาสับปะรดสีมา เอาเคราฤๅษีมาพันๆ”

ตอไม้สองตอที่เพื่อนำ
มาสร้างความโดดเด่นซึ่ง
กันและกัน

รวมทั้งรูปแกะสลักไม้ที่ตั้งเป็นฉากหลังให้กับต้นไม้ในกระถางเป็นรูปแกะสลักไม้ที่เป็นงานฝีมือของช่างพม่า พี่อได้ซื้องานไม้แกะสลักนี้มาจากร้านขายหินที่มีลูกค้านำมาขาย ซึ่งพี่อความรู้สึกที่ตัดสินใจซื้อมาว่า “เป็นงานไม้สักแท้ แล้วตัวงานพอรับได้ งานพม่าบางอันรับไม่ได้เลยนะ ไม่ละเอียดเลย” รวมทั้งยังรู้สึกว่ สีเดิมของงานแกะสลักชิ้นนี้ “น่าเกลียด สีแดง เหมือนไม้เสียบไก่” พี่อจึงนำงานไม้แกะสลักชิ้นนี้มาปรับปรุงโดยการทำสีใหม่แทนสีแดง รวมทั้งทำกรอบใส่เองดู ‘เข้า’ กับสวนของพี่อ

งานไม้แกะสลักที่สีไม่
เหมือน “ไม้เสียบไก่”
อีกต่อไป

ที่มุมสวนเดียวกันนี้ยังมีต้นไม้ที่มีรูปร่างที่แตกต่างจากต้นไม้ของสวนอื่นๆเข้ามาช่วยเพิ่มความแปลกตาในสวน นั่นก็คือ ต้นหยกมหาโชคที่ฟื้อร์ซื้อมาปลูกในสวนเพราะ“ตั้งแต่เดินตลาดต้นไม้มา ฟื้อร์เห็น ต้นไม้ที่ใบเค้าบิดเกลียว”

ต้นหยกมหาโชค : ต้นไม้ที่
“ใบเค้าบิดเกลียว”

นอกจากต้นหยกมหาโชคแล้วยังมีต้นไม้อื่นๆอีกหลายชนิดที่เป็นต้นไม้ที่มีความพิเศษไม่ว่าจะเป็นความพิเศษในเรื่องของราคา ความสมบูรณ์ หรือ เป็นต้นไม้ที่หาได้ยาก ยกตัวอย่างเช่น ต้นมะเฟืองที่ฟื้อร์เล่าถึงสาเหตุที่ตัดสินใจซื้อทั้งหมดที่มีราคาเป็นหมื่นบาทให้ฟังว่า “ฟื้อร์เวลามันมะเฟืองต้นนี้อายุอย่างน้อยก็ 40 50 ปี ถ้าลงต้นไม้ต้นเล็กๆ เจ้าของบ้านตายก่อน เห็นต้นไม้โต” ต้นโมกที่ฟื้อร์เล่าให้ฟังอย่างภาคภูมิใจว่าต้นโมกที่บ้านอื่นจะเป็นต้นโมกที่ตัดตรงๆแต่โมกของฟื้อร์เป็น “โมก 45 องศา สวยและเท่ดีกว่ากันเยอะเลย เวลาเราขับปากซอยเข้ามา จะเห็นโมกฟื้อร์ยืนมันต้องมีศิลปะหน่อย คิดดูสิโมกตรงๆ บ้านไหนก็มี ของฟื้อร์มันต่างกันเยอะเลย” ต้นชานาคูที่ “ใครๆเห็นก็ถามว่า ชานาคูที่ไหนเค้าต้นใหญ่กันขนาดนี้” รวมไปถึงต้นกล้วยไม้ป่าหลายชนิดที่ฟื้อร์ ‘ตั้งตารอคอย’ ช่วงที่กล้วยไม้จะออกดอกซึ่งมีอยู่เพียง ‘ปีละหนึ่งครั้ง’ หรือ ‘สองปีครั้ง’

สวนที่เต็มไปด้วยโครงสร้างสวนที่แตกต่าง ของแต่งสวนที่ไม่ซ้ำใคร มุมสวนที่ฟื้อร์จัดเอง ต้นไม้ที่มีเอกลักษณ์ จึงทำให้สวนของฟื้อร์เป็นสวนที่มีสวยงามและมีความพิเศษที่ได้ทำให้เจ้าของอย่างฟื้อร์ “ชื่นใจ” และทำให้ฟื้อร์ได้ยินคำว่า “สวนสวยจัง” อยู่เสมอ

พินนท

หนุ่มติสต์...เจ้าของร้านขายอุปกรณ์การเกษตร

พินนทเป็นผู้ชายอายุประมาณ 30 ปี รูปร่างสมส่วน ตัดผมทรงสกินเฮด ในวันที่ผู้ศึกษาไปสัมภาษณ์พินนทนั้น พินนทแต่งตัวด้วยเสื้อยืดและกางเกงขาสั้น 2 ส่วนที่ดูเรียบง่ายแต่ทันสมัย พินนทอาศัยอยู่ที่บ้านทาวน์เฮ้าส์ย่านรามอินทราภิภรรยา และเจ้าหมา 2 ตัวที่พินนทเรียกว่า “ลูกๆ” ที่ “อยู่ด้วยกันจนสนิทสนมกัน” ผู้ศึกษาได้โทรไปหาพินนทเพื่อขอสัมภาษณ์ หลังจากที่ได้รับบรรณานุกรณหนังสือไปถ่ายรูปสวนของพินนทและเกริ่นกับพินนทว่าผู้ศึกษาจะขอเข้ามาสัมภาษณ์ ซึ่งผู้ศึกษาก็พินนทก็ยินดีให้ผู้ศึกษาเข้าบ้าน ชมสวน และพูดคุยสอบถามข้อมูลจากพินนท

หลายคนมักพูดว่าพินนทเป็นคน “ติสต์” ซึ่งผู้ศึกษาก็เห็นด้วยกับคำพูดดังกล่าว เพราะไม่ว่าจะเป็นสไตล์การแต่งบ้าน การจัดสวน การแต่งตัว หรือรถเต้ายี่ห้อโฟลด์สวาเกนรุ่นนิวบีทเทิล สีน้ำเงินสดใสต่างก็สะท้อนให้ผู้ศึกษาเห็นถึงความ “ติสต์” ในตัวของพินนทได้อย่างชัดเจน พินนทเป็นคนที่รักศิลปะต่างๆที่ไม่ได้เรียนจบมาทางสาขาที่เกี่ยวข้องกับศิลปะเลย เพราะคณะที่พินนทเรียนในช่วงปริญญาตรีคือ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

หลังจากจบมหาวิทยาลัยกรุงเทพ พินนทได้เข้ามาทำงานที่ร้านขายอุปกรณ์การเกษตรที่ตลาดนัดจตุจักรซึ่งเป็นธุรกิจส่วนตัวที่ “พ่อแม่ทำอยู่แล้ว” และเข้ามาดูแลกิจการดังกล่าวอย่างเต็มตัว ในขณะที่พี่ของพินนทดูแลกิจการของตนเอง และน้องของพินนททำงานเป็นอาจารย์ที่โรงเรียนนานาชาติ เพื่อนของพินนทจึงเป็นมีเพื่อนในวงการต้นไม้มากกว่าเพื่อนในสมัยที่เรียนมหาวิทยาลัยหรือสมัยเรียนมัธยมศึกษาที่โรงเรียนวัดกัลยา

“ไม่รู้จะไปไหน สวรรค์อยู่ที่นี้แล้ว”

เนื่องจากพินนทต้องดูแลร้านขายอุปกรณ์การเกษตรที่สวนจตุจักรซึ่งเปิดในวันเสาร์-อาทิตย์ วันทำงานของพินนทแตกต่างจากคนที่ทำงานประจำทั่วไป วันจันทร์กลายเป็นวันหยุดเพียงหนึ่งในรอบหนึ่งสัปดาห์ วันจันทร์จึงเป็นวันที่พินนทเรียกว่า “วันของภรรยา” เพราะเป็นวันที่สามารถออกไปเที่ยวและพักผ่อนกับภรรยาได้ตลอดทั้งวัน ตั้งแต่ช่วงบ่ายของวันอังคารจนถึงเย็นวันศุกร์ พินนทจะออกไปทำงานไม่ว่าจะเป็นการติดต่อลูกค้า จัดเตรียมร้านและสินค้าสำหรับวันเสาร์-อาทิตย์ที่กำลังจะมาถึง แต่ไม่ว่าจะเป็นวันทำงานหรือวันว่าง เมื่อกลับถึงบ้านพินนทจะใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมงถึงสองชั่วโมงอยู่กับสวนและต้นไม้ที่พินนทรัก บางครั้งก็ออกมานั่งเล่นในสวน บางครั้งก็นั่งมองความสวยงามของสวนจากในตัวบ้าน โดยเฉพาะการดูสวนในตอน

กลางคืนที่พืชน้ำจะเปิดไฟช่วยส่องให้สวนสวยงามมากขึ้น เหมือนกับที่พืชน้ำพูดให้ฟังว่า“สวนนี่ก็เป็นของฟรีเลย เพราะว่าทำเอง กลับมาก็ดูได้เลย”

มุมโต๊ะรับประทานอาหารที่สามารถมองความสวยงามของสวนได้จากภายในบ้าน

การใช้เวลาอยู่กับสวนไม่ว่าจะเป็นการดูความสวยงามและการเจริญเติบโตของต้นไม้แต่ละต้น การคิดออกแบบสวนเพิ่มเติม การดูแลรักษาต้นไม้ให้อยู่ในสภาพที่ดี การปรับเปลี่ยนตำแหน่งของต้นไม้ ล้วนแต่เป็นกิจกรรมที่พืชน้ำมองว่าเป็น “การปลดปล่อย การพักผ่อน โดยประหยัดระยะทางที่สุด” เพราะ “สีเขียว(ของต้นไม้)ส่งผลให้คนเราได้ปลดปล่อย ได้ relax กับอารมณ์เรา” นอกจากนี้การจัดสวนยังเป็นการสร้างความเพลิดเพลินและความสนุกสนานให้พืชน้ำ เมื่อพืชน้ำนึกสนุกกับการมองหาที่ว่างสำหรับการเติมต้นไม้ต้นใหม่ลงไป ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทำให้พืชน้ำรู้สึกว่าเป็นรายละเอียด เป็นความสนุก เราก็หาเรื่องทำอะไรให้สนุกไปวันๆ” รวมทั้งเป็น “รางวัลชีวิต” ที่ได้รับจากการทำงานที่เหน็ดเหนื่อย

อย่างไรก็ตามเวลาว่างที่นอกเหนือจากการใช้เวลาในสวน พี่นนท์มักฟังเพลงคลาสสิกและฟังแจ๊สกับภรรยาเพราะเป็นเพลงที่พี่ทั้งสองคนชอบและเป็นเพลงที่ทำให้ “สบายหู” และพาเจ้าหมาทั้งสองตัวไปวิ่งเล่นนอกหมู่บ้าน บางครั้งพี่นนท์และภรรยาก็ออกไป ‘ชอปปิ้ง’ ที่ห้างสรรพสินค้าเอ็มโพเรียมและห้างคริสตัล พาร์ค รวมทั้งรับประทานอาหารที่ร้านอาหารนอกบ้าน โดยเน้นร้านที่มีบรรยากาศที่ดี ไม่ใช่ร้านที่มีผู้คนจอแจในห้างสรรพสินค้า

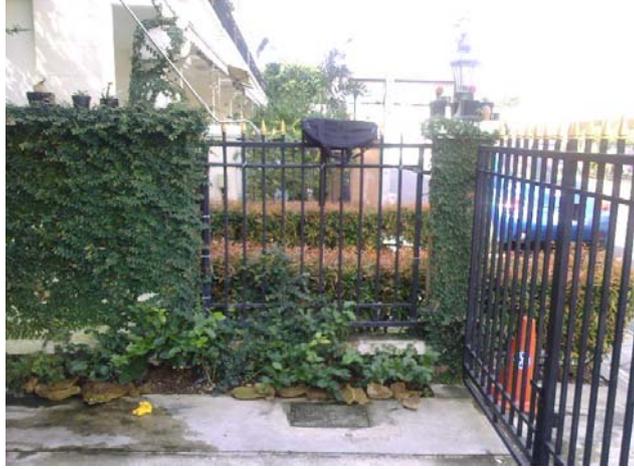
ส่วนการพักผ่อนด้วยการไปเที่ยวต่างจังหวัดหรือไปต่างประเทศนั้น เป็นสิ่งที่พี่นนท์ไม่ให้ความสำคัญอีกต่อไปหลังจากที่พี่นนท์เข้ามาอยู่ที่บ้านหลังนี้ การใช้ชีวิตแบบ “ไปไหนมาไหน เที่ยวต่างประเทศ เที่ยวเหนือ บ่อยๆ” ดังเช่นสมัยก่อนเปลี่ยนไปเป็นชีวิตที่ “ผูกพันกับบ้าน” จึง “ไม่ค่อยไปไหน และไม่รู้จะไปไหน” เนื่องจากการจัดสวนเป็นกิจกรรมที่ทำให้พี่นนท์ผูกพันกับบ้านและทำให้พี่นนท์รู้สึกที่ “สวรรค์อยู่ที่นั่นแล้ว จะไปไหนล่ะ”

“เปิดโลกทัศน์ทาวน์เฮ้าส์แบบใหม่”

บ้านของพี่นนท์เป็นบ้านทาวน์เฮ้าส์สีขาว 3 ชั้น ตั้งอยู่ในหมู่บ้านพลัส ชิดดีพาร์ค ย่านรามอินทรา พี่นนท์ซื้อบ้านทาวน์เฮ้าส์หลังนี้ไว้ก่อนที่พี่นนท์จะแต่งงานในราคา 3,990,000 บาทด้วยเหตุผลที่ว่า “ผ่านมาแล้วเจอมันโกลั้ๆ(กับสวนจตุจักร)ดี ก็ซื้อไว้ ไม่คิดว่าจะมาอยู่เลยด้วยซ้ำ” จนกระทั่งพี่นนท์แต่งงานจึงย้ายมาอยู่บ้านหลังนี้กับภรรยา

บ้านทาวน์เฮ้าส์หลังนี้เป็นบ้านหลังริมของบ้านทาวน์เฮ้าส์ที่สร้างติดๆกัน บ้านทาวน์เฮ้าส์ของพี่นนท์จึงมีมุมมองที่กว้างขึ้น เพราะสามารถมองวิวด้านข้างของตัวบ้านที่เป็นแนวต้นไม้ของพื้นที่ส่วนกลางได้อีกด้วย พี่นนท์เป็นคนที่ไม่ให้ความสำคัญกับการจัดสวนในบ้านเป็นอย่างมาก ในขณะที่เพื่อนบ้านใช้พื้นที่บริเวณที่พี่นนท์จัดสวนเพื่อตากผ้า พี่นนท์กลับมองว่า “พี่ซื้อเครื่องอบผ้า แล้วเอาที่ตากผ้ามาทำสวนดีกว่า” จึงไม่น่าแปลกใจที่จะเห็นพี่นนท์สร้างสวนแห่งนี้ด้วยการออกแบบและการดูแลของพี่นนท์เอง เหมือนที่พี่นนท์พูดให้ฟังว่า “อยากจัดสวนเองเพราะมันสนุกสินะ คิดตรงนี้นิด ตรงนี้น้อย”

สวนบ้านพี่นนท์มีอยู่ 2 ส่วน ส่วนแรก คือ ส่วนที่อยู่หน้าบ้านซึ่งประกอบด้วยต้นไม้ในกระถาง รั้วและกำแพงต้นไม้ที่เกิดจากการปลูกไม้เลื้อยอย่างต้นตีนตุ๊กแก และไม้คลุมดินตามช่องว่างระหว่างพื้นที่กับกำแพง

กระถางต้นปาล์ม กำแพงต้นไม้ และพื้นที่ปลูกต้นไม้เล็กๆที่สวนด้านหน้าบ้าน

สวนที่สองคือ สวนหลังบ้าน พื้นที่เลือกจัดในลักษณะของสวนแนวตั้ง (Vertical Garden) ซึ่ง “เป็นการจัดสวนที่คนทำน้อยมาก เพราะเป็น trend ใหม่ที่เข้ามา(ประเทศไทย)” ภายในสวนประกอบด้วยกำแพงต้นไม้ที่ปลูกเรียงรายกันจนเต็มผนัง พื้นไม้ที่ประดับด้วยกระเบื้องสีเหลี่ยมสีเขียวอย่างเก๋ไก๋ หินฟองน้ำตั้งพิงกับผนังต้นไม้และแทรกตัวปะปนกับต้นไม้บนผนัง และบ่อปลาสีเหลี่ยมผืนผ้ากั้นระหว่างพื้นที่บ้านกับพื้นที่สวน นอกจากนี้ยังมีการติดตั้งสปริงเกอร์เพื่อความสะดวกในการรดน้ำต้นไม้และติดตั้งไฟเพื่อการใช้งานสวนตอนกลางคืน

สวนแนวตั้งหลังบ้าน

สวนแห่งนี้ถือว่าเป็นสวนที่เป็นจุดเด่นของบ้านและเป็นสวนที่สร้างความตื่นตาตื่นใจให้กับคนที่มาเยี่ยมเยือนบ้านของพินนัท เพื่อนๆในวงการต้นไม้ ตลอดจนบรรณาธิการหนังสือเกี่ยวกับการจัดสวนเป็นอย่างมาก พินนัทบอกว่าสวนแนวตั้งเป็น “การเปิดมุมมองให้มันมากกว่าบ้านทาว์นเฮ้าส์” และ “เป็นวิธีเดียวที่จะเก็บต้นไม้(ที่พินนัทเก็บสะสม)ได้หมด”

สวนของพินนัทจึงเป็นแหล่งเก็บรวบรวมต้นไม้หายากซึ่งส่วนใหญ่เป็นต้นบรอมมีเลียดหรือสับปะรดสีหลากหลายสายพันธุ์ แต่ละต้นมีราคาตั้งแต่หลักร้อยถึงหลักพัน ไม่ว่าจะเป็น สายพันธุ์ แอคเมีย สตอเบอริ เซมเบ้ เอนไซน์ เบอเกอร์ เดอลอฟ นิโอรี่เจเลีย เป็นต้น สวนแนวตั้งที่ทำหน้าที่เก็บพันธุ์บรอมมีเลียดที่หายากจึงเป็นที่พินนัทเรียกว่า “คลังการ” ตลอดการพูดคุยเรื่องสวนกับพินนัทจึงเต็มไปด้วยบทสนทนาที่ว่า “นี่ก็หายาก” “นั่นก็หายาก” และ “โน้นก็หายากมาก”

สวนที่คนจัดก็ Happy ต้นไม้ก็ Happy

เมื่อสวนบ้านพินนัทเป็นสวนที่จัดโดยใช้ต้นไม้ ‘หายาก’ การดูแลสวนของพินนัทจึงไม่ใช่แค่การดูแลในภาพรวมของสวนเท่านั้น แต่เป็นการดูแลทะนุถนอมต้นไม้แต่ละต้นให้เจริญเติบโตมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ พินนัทจึงต้อง “สนิทกับต้นไม้” และ “เปิดใจ” กับต้นไม้ เพื่อจะได้เข้าใจว่าต้นไม้แต่ละต้นเป็นอย่างไร ต้นไม้ต้นนี้ชอบแดดมากน้อยเพียงใด/ต้องการน้ำในระดับใด พินนัทจึงต้องดูแลและหมั่นสำรวจความเป็นไปของต้นไม้ในสวนด้วยตัวเอง เพราะพินนัทเชื่อว่า “คนสวนเค้าก็ดูแลจากเสต็ปคนสวน ไม่ใช่เสต็ปคนรู้เรื่องต้นไม้”

พินนัทเล่าว่า การเป็น ‘คนรู้เรื่องต้นไม้’ ที่ทำให้พินนัทสามารถดูแลต้นไม้ในสวนของพินนัทได้นั้น ไม่ใช่สิ่งที่ยากสำหรับพินนัทเลย การเข้าใจต้นไม้ก็เหมือนการเข้าใจเพื่อนสนิทของเรา การที่เราจะรู้ว่าต้นไม้แต่ละต้นชอบอะไรไม่ใช่สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ เหมือนกับการที่เราต้องเรียนรู้ว่าเพื่อนคนนั้นชอบอะไร ไม่ชอบอะไร

การดูแลต้นไม้ของพินนัทเป็นสิ่งที่มีความละเอียดมากทีเดียว เมื่อพินนัท “รู้ว่าเค้าไม่ชอบอะไร” (รู้ว่าต้นไม้ไม่ชอบสภาพแวดล้อมบริเวณนั้น) พินนัทจะ “เปลี่ยนเค้าไปในที่ที่เค้าชอบที่สุด เปลี่ยนเค้าไปอยู่ที่อื่น เท่าที่เราจะให้เค้าได้” เหมือนกับการเปลี่ยนที่อยู่ให้ต้นสับปะรดสีที่ชื่อว่า เบอเกอร์ที่พินนัทเล่าว่า “เมื่อก่อนอยู่ตรงนี้ แล้วมันร้อนไป เค้าไม่ชอบ พอย้ายไป ก็จะมีแตกออกมาเขียวขึ้นเขียว” และการเปลี่ยนที่ให้สับปะรดสีต้นอื่นๆ เพราะ “ตรงนั้นมันรกไปนิดนิดทำให้เค้าอยู่ได้ไม่งาม” เมื่อต้นสับปะรดสีหลุดออกผนังทำให้ใบแห้งเพราะรากของต้นสับปะรด “กินน้ำไม่ได้” พินนัทก็ต้อง “คอยดูจับย้ายเข้าไป ให้มันดีกว่าเดิม” เมื่อเห็นว่าพื้นที่หลังบ้านพินนัทร้อนเกินไปสำหรับสับปะรดสีหลายๆต้น พินนัทก็ทำที่บังแดดให้กับสวนแนวตั้งของพินนัท

ต้นไม้ที่ได้รับการดูแลของพืชนั้นจึงทำให้พืชนั้นเล่าให้ผู้ศึกษาฟังอย่างภูมิใจว่า “ดูสิ อยู่แล้วก็แตกหน่อพริบพริบ” สวนแห่งนี้จึงเป็นสวนที่พืชนั้นบอกว่า “เป็นสวนที่คนจัด Happy และต้นไม้ก็ Happy”

ก่อรูป..แปลงร่าง สวนแนวตั้ง

พืชนั้นชื่นชอบสวนที่บ้านของพืชนั้นเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะสวนแนวตั้งบริเวณหลังบ้านที่พืชนั้นมักออกปากชมอยู่เสมอๆว่า “อลังการ” และ “สวยดีออก” สวนแห่งนี้จึงถือได้ว่าเป็นสวนที่ตรงกับรสนิยมของพืชนั้นทีเดียว สวนแห่งนี้พืชนั้นเลือกมาแล้วเป็นอย่างดี จากการเปรียบเทียบสไตล์สวนหลายๆแบบ ไม่ว่าจะเป็น สวนอังกฤษที่พืชนั้นมองว่า “สวยนะ มันไฮโซ แต่เหมาะกับเมืองหนาวมากกว่า เหมาะกับคนอังกฤษที่มีเวลาว่าง อากาศเย็นๆ นั่งกินน้ำชากัน” ดังนั้น “อย่างบ้านเรา(บ้านพืชนั้น)นี่ สวนอังกฤษแบบไหนละ มันไม่ได้เลยละ” การสร้างสวนอังกฤษที่บ้านของพืชนั้นจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ สวนบาหลี่ซึ่งเป็นสไตล์การจัดสวนที่พืชนั้นชื่นชอบเช่นกัน แต่ “สวนบาหลี่ ไม่เหมาะกับบ้านทาวน์เฮ้าส์เรา สวนบาหลี่ต้องการพื้นที่เยอะ มันมีไม้ขนาดใหญ่เยอะ”

เมื่อสวนอังกฤษ ‘เป็นไปได้’ สวนบาหลี่ก็ ‘ไม่เหมาะสม’ กับการสร้างสวนในบ้านทาวน์เฮ้าส์หลังนี้ รวมทั้งความพยายามก่อนหน้านี้ในการปลูกไม้ใหญ่อย่างต้นคำมอกหลวงก็ล้มเหลว เพราะต้นคำมอกหลวงเป็นต้นไม้ที่อยู่บนภูเขา จึงไม่สามารถเจริญเติบโตบริเวณบ้านของพืชนั้นได้ สวนแนวตั้งจึงเข้ามาเป็นคำตอบในการสร้างสวนบ้านของพืชนั้น เหมือนคำพูดพืชนั้นที่ว่า “ปลูก(คำมอกหลวง)ไม่ได้ ก็เลยอยากทำสวนให้ยิ่งใหญ่ ให้ยิ่งใหญ่สำหรับพื้นที่เล็กๆ”

ความคิดในการสร้างสวนแนวตั้งทำให้พืชนั้นเริ่มสร้างสวนจากการนำต้นไม้เข้ามาปลูกในสวน ต้นไม้หลักที่พืชนั้นเลือกเข้ามาสร้างสวนแนวตั้งก็คือ สับปะรดสี หรือ บรอมมีเลียด ในตอนเริ่มสร้างสวนพืชนั้น “ก็เอา(สับปะรดสี)พันธุ์ธรรมดาเนี่ยแหละ” แต่เมื่อพืชนั้น “เก็บสายพันธุ์ไปเยอะๆ ก็เลยไปเจอพันธุ์แปลกๆ ก็เลยทำให้น่าสนใจเข้าไปอีก เจอสายพันธุ์แปลกๆที่หายาก ที่คนไม่รู้ ก็เลยสะสมพันธุ์ด้วย พอสะสมพันธุ์ปุ๊บมันก็เยอะ” ปัจจุบันพืชนั้นจึงเป็นทั้ง ‘เจ้าของสวนแนวตั้ง’ และ ‘นักสะสมพันธุ์สับปะรดสี’

พืชนั้นรู้จักสับปะรดสีพันธุ์แปลกๆและหายากจากการพบเจอร้านขายต้นไม้ จากเพื่อนในวงการต้นไม้ รวมทั้งเพื่อนจากต่างประเทศที่มักจะเร้าความรู้เกี่ยวกับพันธุ์สับปะรดสีและต้นสับปะรดสีมาแลกเปลี่ยนกัน

การนำสับปะรดสีรวมถึงต้นไม้ชนิดอื่นๆอย่างต้นเฟิร์นมาจัดสวนแนวตั้งให้สวยงามนั้นเป็นสิ่งที่พืชนท์ออกแบบเองทั้งหมด โดยมีคอนเซ็ปต์อยู่ว่า ต้นไม้เหล่านั้นจะต้องถูกจัดวางในผนังต้นไม้โดยไม่ใส่ในกระถาง เพราะการใส่ในกระถางแล้วแขวนที่ผนังทำให้พืชนท์รู้สึกว่ามันไม่ “ไม่ไหล” รวมกัน การออกแบบสวนแนวตั้งของพืชนท์ “เริ่มจากความสนใจเรื่องต้นไม้ พอเราชอบปุ๊บ มันก็มีอารมณ์ร่วม” อารมณ์ร่วมเหล่านั้นทำให้พืชนท์เกิดความรู้สึกอยากจัดสวนและรู้สึกที่ “น่าทำตรงนั้น น่าทำตรงนี้” เหมือนที่พืชนท์พูดว่า “พอเรามีอารมณ์ร่วมกับมันปุ๊บเราก็ใส่ไปได้เลย” นี่คือเหตุผลที่พืชนท์จัดสวนเอง โดยไม่จ้างนักออกแบบสวนมาจัดสวนให้ เพราะหาก “ให้คนอื่นจัดให้เค้าไม่ได้มาร่วมอารมณ์ไปกับเรา เค้าก็ทำให้เกิดผลงานในความรู้สึกนึกคิดของเขา” ไม่ตรงตามอารมณ์ของเจ้าของสวนอย่างพืชนท์

วิธีการจัดสวนของพืชนท์จึงแตกต่างจากการจัดสวนของนักจัดสวนส่วนใหญ่ที่มักสร้างแบบสวนขึ้นในกระถางหรือโพรแกรมคอมพิวเตอร์ก่อนการจัดสวนจริงๆ เมื่อพืชนท์จัดสวนด้วย ‘อารมณ์’ ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น การออกแบบว่าจะเอาต้นไม้ต้นไหนวางแบบใดสวนจึงสวยงาม จึงเป็นสิ่งที่ “ไม่มีออกแบบไว้ก่อน” และเป็นสิ่งที่เกิดจากการ “วาดภาพไว้ในนี้ (ชี้ที่หัว) แล้วก็ขึ้น(เอาต้นไม้ติดกับผนัง)”

วิถีคิดในการออกแบบสวนหรือการจัดให้สวนมีความสวยงามที่พืชนท์มักใช้อยู่เสมอๆ คือ การเดินดูต้นไม้ แล้วจินตนาการว่าจะนำต้นไม้เหล่านั้นมาเป็นส่วนหนึ่งของสวนได้อย่างไร “เวลาเราไปเดินดูต้นไม้เนี่ย เราก็คิดว่า ต้นนี้สีเนี่ย ถ้ามันมาอยู่ตรงนี้ของเรามันน่าจะสวยงามนะ มันน่าจะดีกับสิ่งที่มันขาดไปนะ” การคิดไว้ก่อนแล้วจึงออกไปเลือกซื้อของที่พืชนท์ต้องการ อย่างเช่นการเลือกซื้อหินฟองน้ำมาแต่งสวนที่ว่า “เราจะมีแบบอยู่ในใจแล้วว่าก้อนประมาณนี้ละ ใช้ได้” รวมทั้งการใช้ความรู้สึกตัดสินว่า “มันก็คือเหมาะสมกับตรงนี้ มาอยู่ตรงนี้ก็ไม่ได้”

นอกจากนี้ ความสวยงามของสวนพืชนท์ยังหมายถึงความรู้สึก “ได้อารมณ์” ซึ่งเป็นความรู้สึกที่พืชนท์สัมผัสได้จากสวนแห่งนี้ พืชนท์จึงมักเอาสิ่งของหลายๆอย่างมาเพิ่มเติมในสวนเพื่อให้สวน “ได้อารมณ์” มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นโคมไฟในสวน เพราะ “ไฟกับสวนเป็นของเบสิคคู่กัน ได้อารมณ์” และ ก้อนหินฟองน้ำที่พืชนท์ไปซื้อมาจากจังหวัดกาญจนบุรีด้วยตนเอง เพราะ “ถ้าเค้า(คนอื่น)ซื้อมาให้ เค้าก็ซื้อหินมา แต่เราไม่รู้เลยว่าจะใช้กับเราได้รึเปล่า”

อย่างไรก็ตาม เมื่อจัดสวนโดยเอาต้นไม้หรือก้อนหินติดจัดวางในสวนแล้ว ก็ไม่ใช่ว่าต้นไม้ต้นนั้นหรือหินก้อนนั้นจะอยู่ในตำแหน่งเดิมเสมอไป เพราะพืชนท์เชื่อว่าความสวยงามของสวนเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงสวนให้มีหน้าตาที่เปลี่ยนไปจากเดิมอยู่เสมอๆ เหมือนที่พืชนท์พูดว่า “จัดสวนก็เหมือนแต่งตัว ทำไมเราจึงแต่งตัวสวย ทงนี้หน้าเดือนเจ็ดเดือน เราต้องเปลี่ยน มันแต่ง

“ไม่จบเหมือนคนเลย” การทำให้สวยงามจึงต้อง “เปลี่ยนดีเทล(detail)ไปเรื่อยๆ” และ “พอจัดเห็นว่าขาดรายละเอียดอะไรเราก็เติมลงไป” สอนของพืชนนท์จึงไม่ใช่สอนที่หยุดนิ่งให้เจ้าของได้ชื่นชมความงามที่เกิดขึ้นจากรสนิยมของเจ้าของสวนเท่านั้น แต่ยังเป็นพื้นที่ที่ให้พืชนนท์ได้สร้างสรรค์และปรับแต่งตามความต้องการและรสนิยมที่ไม่หยุดนิ่งของพืชนนท์

ความรู้ที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังสวน

เมื่อกลับมามองที่ตัวของพืชนนท์-ผู้ที่สร้างสวนแนวตั้งที่สวยงาม ผู้ศึกษาค้นพบว่า พืชนนท์มีความรู้เกี่ยวกับต้นไม้ดีมาก พืชนนท์สามารถอธิบายได้อย่างละเอียดว่าต้นไม้ที่อยู่ในสวนของพืชนนท์มีที่มาที่ไปอย่างไร เช่น “บรอมีเลียด คือสับปะรดสี อยู่ในแฟมิลี่ใหญ่ รองลงมาจะมีสายพันธ์ต่างๆ อันนี้อยู่ในสายพันธ์แคคเมีย อันนี้อยู่ในสายพันธ์คริสแอนด์อัส อันนี้อยู่ในสายพันธ์นีโอริเจเลีย” “ชื่อจริงๆคือคำมอกหลวง หลายคนเรียกพุดน้ำผึ้ง เป็นพุดตระกูลหนึ่ง คำเรียกชื่อภาษาอังกฤษว่า Rubiaceae ที่เปิดในหนังสืออะนะ”และ “มันชื่อเอนไซน์ คนที่ตั้งชื่อก็คือเอมไซม์นั่นแหละ”

นอกจากความรู้เรื่องต้นไม้แล้ว พืชนนท์ยังมีความรู้เรื่องศิลปะหรือความรู้ว่าควรจัดวางต้นไม้อย่างไรจึงจะสวยงามอีกด้วย พืชนนท์มองว่าความรู้ทางศิลปะเหล่านั้น “ไม่ใช่สิ่งที่เราต้องเรียน มันอยู่กับเราอยู่แล้ว” ดังนั้นการเรียนศิลปะในสายตาของพืชนนท์จึง “มันไม่ใช่การเรียนเพื่อรู้ศิลปะ (แต่)เราเรียนรู้วิธีนำเสนอศิลปะมากกว่า ว่าอินอ่อนยังไง อะไรยังไง ก็จะไปแปลมาเป็นผลงานแบบเนี้ย”

พืชนนท์มองว่า ความรู้เกี่ยวกับต้นไม้และความรู้ที่พืชนนท์เรียกว่า “วิธีนำเสนองานศิลปะ” นั้น เป็นสิ่งที่ค่อยๆสะสมเพิ่มพูนขึ้นจากการ “เก็บรายละเอียด ทีละเล็กทีละน้อย” จากหนังสือเกี่ยวกับการจัดสวนอย่างบ้านและสวน และหนังสือการออกแบบ “แลนด์สเคปสวนเมืองนอก”

“พืชชอบทำอะไรไม่เหมือนใคร”

สวนในบ้านทาวน์เฮ้าส์แห่งนี้ดูเป็นสวนที่มีความสวยงามเป็นพิเศษทีเดียว เพราะเป็นสวนที่บรรดาบรรณาธิการนิตยสารสนใจเข้ามาถ่ายรูปเพื่อนำเรื่องราวไปลงในหนังสือ รวมทั้งยังเป็นสวนที่อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญเรื่องต้นไม้ระดับแนวหน้าของประเทศไทยอย่าง อ.สุรัตน์ สุวรรณโณ ออกปากชมว่าสวยงาม และแนะนำบรรณาธิการว่าเป็นสวนที่สมควรได้รับการเผยแพร่ลงนิตยสาร

ความพิเศษของสวนแห่งนี้ อาจเป็นเพราะเป็นสวนที่จัดขึ้นในบริเวณบ้านทาวน์เฮ้าส์ ซึ่งเป็นรูปแบบบ้านที่มีพื้นที่ที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการจัดสวนมากนัก คนที่อยู่ในบ้านทาวน์เฮ้าส์จึงไม่

ค่อยสนใจจัดสวนในบ้าน สวนในบ้านทาวน์เฮ้าส์ของพินนทิจึงเป็นสิ่งที่ทำให้สวนแห่งนี้มีความน่าสนใจมากขึ้น

นอกจากนี้ สวนในบ้านทาวน์เฮ้าส์หลังนี้ยังเป็นสวนสไตล์ที่แปลกใหม่ที่เรียกว่า สวนแนวตั้ง (Vertical Garden) ซึ่ง “เป็นการจัดสวนที่คนทำน้อยมากเพราะ Vertical Garden เพิ่งเป็น trend ใหม่ที่เข้ามา” การสร้างสวนแนวตั้งที่บ้านของพินนทิจึง “ไม่มีต้นแบบมาจากไหน” อีกทั้งยัง “เป็นตัวอย่งให้บ้านหลายหลังมาแล้ว” พินนทิจึงเล่าว่าเพราะคนอื่นๆเหมือนกับพินนทิจึงว่าสวนแนวตั้งกำลังจะเป็นที่นิยมแต่ก็ยังไม่ลงมือทำ ส่วนพินนทิจึง “คิด” แล้วลองทำทันที สวนแนวตั้งของพินนทิจึงเป็นรูปเป็นร่างก่อนคนอื่นๆ

ถึงแม้ว่าสวนแนวตั้งจะเป็นสวนที่แปลกใหม่ในสังคมไทย แต่สำหรับพินนทิจึงที่ “ชอบทำอะไรไม่เหมือนใคร” แล้ว การนำต้นไม้ที่มีอยู่ทั่วไปตามท้องตลาดแบบที่คนอื่นๆนำจัดสวนจะทำให้สวน “ไม่ลงการ ธรรมดา(เกินไป)” สวนตั้งของพินนทิจึงถูกสร้างแปลกตาและไม่ซ้ำแบบใครยิ่งขึ้นด้วยการจัดสวนจาก “ต้นไม้ที่หายาก ต้นไม้ที่คนสะสม” “ซึ่งทำให้สวนของพินนทิจึงเป็นสวน “อีกหนึ่งแนวที่หลุดโลกไปเลย”

พินนทิจึงมองว่าคนที่ไม่ใช่ช่างสะสมต้นไม้ น่าจะรู้สึกตื่นเต้นเมื่อเห็นสวนของพินนทิจึงเพราะต้นไม้ “หายากของคนทั่วไปก็คือครึ่งหนึ่งของใน(สวน)นี้” หากเป็น “คนเล่นต้นไม้เป็น” จะรู้สึก “ตื่นเต้นหลายสายพันธุ์เลย อย่าง เดอลอพ แคนโดรา ออเรนเดียน่า ฟิงค์ มีราโด มันเยอะมาก มันหลากหลายสายพันธุ์เลย” ตลอดระยะที่ผู้ศึกษาอยู่ในสวนของพินนทิจึงเต็มไปด้วยคำพูดที่ชวนดูต้นสับปะรดพันธุ์ที่เป็น “ไม่มีคุณค่าที่นักเล่นสับปะรดเค้าเล่นกัน” ตัวอย่างพันธุ์สับปะรดสีหายากที่พินนทิจึงสะสมไว้ในสวนและเล่าให้ฟังก็คือ พันธุ์กาแล็กซี่ พันธุ์ไวท์ไนท์ พันธุ์เพอร์เฟคชั่น ซึ่ง “หายากมาก ปกติมันจะเป็นสีแดงๆ แต่ตัวนี้มันจะไม่แดง มันเป็นอัลโม ก็คือสีเหลือง พวกเราเรียกกันไม่ต่าง” รวมทั้ง พันธุ์สตอเบอรี่ เขมเบ้ ที่พินนทิจึงพร้อมกับพูดว่า “นี่ก็หายาก สีชมพูงู มันเหมือนสตอ เบอรี่มัย”

สวนแนวตั้งที่รวบรวมพันธุ์สับปะรดสีที่หายากไว้มากมายจึง “เป็นความมหัศจรรย์อันหนึ่ง” สำหรับพินนทิจึง “เพราะว่าสำหรับคนที่เล่นบรอมมีเลียด เก็บสายพันธุ์ได้เยอะประมาณนี้ก็ยากนะ ยิ่งเอาขึ้นผนังเนี่ย ไม่มีใครคิดเลยนะ”

นอกจากต้นสับปะรดสีแล้ว พินนทิจึงยังมีต้นไม้ต้นอื่นที่ทำให้สวนในบ้านทาวน์เฮ้าส์แห่งนี้ ‘ไม่ธรรมดา’ นั่นคือ ต้นปาล์ม เนื่องจาก “ต้นปาล์มเป็นต้นไม้ที่ไม่มีใครปลูกในบ้านทาวน์เฮ้าส์เลย เพราะมันเป็นไม้ต้องใช้พื้นที่” แต่บ้านของพินนทิจึงกลับมีต้นปาล์มตั้งเด่นอยู่ที่สวนบริเวณหน้าบ้าน เพราะพินนทิจึงสามารถแก้ปัญหาเรื่องพื้นที่สำหรับต้นปาล์ม ด้วยการให้ต้นปาล์มเติบโตในพื้นที่

กระถางที่พืชนกกำหนดให้ได้ ต้นปาล์มในบ้านทาวน์เข้าสัจจึงปรากฏอยู่ในสวนหน้าบ้านของพืชนกอย่างสวยงาม

ฮาร์ดสเคป อุปกรณ์และของแต่งสวนหลายๆอย่างในสวนของพืชนกก็ทำให้สวนของพืชนกพิเศษและสวยงามได้ไม่แพ้กัน โดยเฉพาะฮาร์ดสเคป อุปกรณ์ และของแต่งสวนที่พืชนกเน้นว่า ‘ทาวน์เข้าสัจบ้านอื่นไม่มี’ เช่น บ่อเลี้ยงปลา สปริงกิลและเครื่องตั้งเวลารดน้ำต้นไม้ เป็นต้น นอกจากความพิเศษที่ ‘ทาวน์เข้าสัจบ้านอื่นไม่มี’ ก็ยังมีหลายๆอย่างที่หาเจอได้ยากในสวนอื่นๆ หรือเป็นของที่มีเฉพาะในสวนของพืชนก อย่างที่บังแดดของที่เหมือนก้อนเมฆและทำให้ “นึกถึงแองเจิ้ล” ซึ่งพืชนก “คิดเอง สั่งช่างทำเอง (จึง)ไม่มีขาย” เนื่องจากพืชนกเห็นว่าการบังแดดให้ต้นไม้ด้วยการยิงตาข่ายกรองแสง ถึงแม้ว่าจะสร้างร่มเงาให้ต้นไม้ได้มากกว่า แต่กลับทำให้เสียความเป็นธรรมชาติในสวนไป รวมทั้งเก้าอี้ไม้จากบาหลีที่เข้ากันได้ดีกับสวนของพืชนก ซึ่งเป็นเก้าอี้ที่ไม่สามารถหาซื้อได้ง่ายนักเพราะ เป็นเก้าอี้ที่พืชนกซื้อมาจากเพื่อนที่เป็นคนนำเข้าของจากบาหลีมาขายประเทศไทย

อุปกรณ์บังแดด
หน้าตาเหมือน
“แองเจิ้ล” ที่พืชนก
ออกแบบเอง

สวนของพืชนกจึงเป็นสวนที่มีความสวยงามที่พิเศษที่หาเจอได้ยาก ถึงแม้ว่าสวนในบ้านของพืชนกจะสวยงามเพียงใด แต่ด้วยความที่พืชนก “ไม่ค่อยชอบโชว์(สวน) เพราะทำไว้ดูคนเดียว” พืชนกจึงไม่ค่อยชวนแขกหรือมาบ้านนัก คนที่ได้ดูสวนของพืชนกจึงมีแต่เพื่อนบ้านที่ได้ยินข่าวเรื่องสวนแนวตั้งและเพื่อนสนิทที่มักมา “กินข้าวและกินเหล้า” ที่บ้านของพืชนก ซึ่งเพื่อนๆที่มา

ตื่นตื้นกับสวนที่พวกเขาเห็นและมีคำพูดว่า “เอาขนาดนี้เลยเหออ” ซึ่งทำให้พื้นที่ได้รับรู้ถึงความอลังการของตนเองอยู่เสมอ

พีทฤษฎี

สจ๊วต ผู้เชี่ยวชาญสวนอังกฤษ

พีทฤษฎีเป็นผู้ชายอายุประมาณ 30 กว่าปี ร่างกายสูงใหญ่ ท่าทางทะมัดทะแมง ผู้ศึกษารู้จักพีทฤษฎีจากการแนะนำของพี่บรรณาธิการที่ไปสัมภาษณ์และถ่ายรูปลงสวนของพีทฤษฎี เมื่อผู้ศึกษาโทรไปหาพีทฤษฎีและแนะนำตัวว่าเป็น ‘นักศึกษาที่อยากรู้เรื่องสวนของพีทฤษฎี’ พีทฤษฎีจึงถามผู้ศึกษากลับว่า “จะให้พี่ช่วยอะไรครับ” บทสนทนาเพื่อขอสัมภาษณ์พีทฤษฎีจึงจบลงอย่างรวดเร็ว ไม่อ้อมค้อม และไม่ยุ่งยากดังที่ผู้ศึกษากังวลใจไว้ก่อนที่จะ ‘รวบรวมความกล้า’ โทรไปหาพีทฤษฎี

เมื่อครั้งแรกที่ผู้ศึกษาพูดคุยกับพีทฤษฎีนั้น ผู้ศึกษารู้ถึงความสุภาพและความใจกว้างในการเอื้อเฟื้อข้อมูลให้กับผู้ศึกษา แต่เมื่อผู้ศึกษาได้มาถึงบ้านของพีทฤษฎีและพูดคุยเรื่องสวนกันอย่างสนุกสนาน ความสุภาพจึงแปรเปลี่ยนเป็นความเป็นมิตรและความเป็นกันเองทำให้การพูดคุยระหว่างผู้ศึกษากับพีทฤษฎีราบรื่น การสัมภาษณ์จึงเป็นบทสนทนาที่สลับสับเปลี่ยนระหว่างคำถามของ ‘คนอยากรู้อยากเข้าใจ’ กับคำตอบของ ‘คนที่อยากทำให้คนที่ไม่รู้ได้เข้าใจ’ ที่ดำเนินไปอย่างสอดคล้องและต่อเนื่องกัน และเมื่อจบบทสนทนาแล้วพีทฤษฎีกลับขอบคุณผู้ศึกษาที่เลือกพีทฤษฎีเป็นกรณีศึกษาและให้พีทฤษฎีได้เป็นส่วนหนึ่งในงานเขียนวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ทั้ๆ ที่คนที่ควรขอบคุณพีทฤษฎีเพียงฝ่ายเดียวคือผู้ศึกษา อย่างไรก็ตาม คำพูดดังกล่าวได้ทำให้กำแพงที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมาปิดกั้นตัวเองกับพี่ๆเจ้าของสวนด้วยความคิดที่ว่า “การสัมภาษณ์ได้สร้างความรำคาญแก่พี่ๆที่เจ้าของสวน” พังทลายลงมาเยาะทีเดียว ผู้ศึกษาจึงรู้สึกสบายใจมากขึ้น เมื่อสัมภาษณ์พี่ๆเจ้าของสวนคนอื่นๆ ข้อมูลเรื่องสวนของพีทฤษฎีจึงไม่ใช่สิ่งเดียวที่จำเป็นในการทำวิทยานิพนธ์ หากแต่ทัศนคติที่ดีที่พีทฤษฎีให้แก่ผู้ศึกษาก็เป็นสิ่งที่สำคัญไม่น้อยเลยเช่นกัน

พีทฤษฎีมีอาชีพเป็นพนักงานต้อนรับบนสายการบินหรือสจ๊วต การเป็นสจ๊วตเป็นงานที่พีทฤษฎีทำมานานมากที่สุด แต่อาชีพดังกล่าวก็ไม่ใช่อาชีพเดียวในชีวิตการทำงานของพีทฤษฎี เพราะก่อนหน้านี้พีทฤษฎีได้ทำงานเป็นพนักงานขายยาของบริษัทฯและทำงานในโรงพยาบาลในแผนกเอกซเรย์ เนื่องจากเป็นงานที่ตรงกับความรู้ของพีทฤษฎีที่เรียนจบมาจากสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พีทฤษฎีชอบอาชีพสจ๊วตมากที่สุด แม้พีทฤษฎีจะเปรียบเทียบชีวิตการทำงานในอาชีพสจ๊วตกับอาชีพของเพื่อนๆที่ส่วนใหญ่จะทำงานเป็นแพทย์ และวิศวกรว่า “ของเค้าเป็นกราฟพุ่งขึ้น แต่ของเราจะเส้นตรง เอเวอร์เรจเท่ากันหมด”

รวมทั้งมองว่าชีวิตของเพื่อนๆ ได้รับทั้งเงินเดือนที่สูงและมีเกียรติ แต่การทำงานเป็นสจ๊วตทำให้พี่กฤษณ์ “แฮปปี้” กับการใช้ชีวิตที่ไม่ต้องเคร่งเครียดเหมือนเพื่อนๆ

พื้นเพของพี่กฤษณ์เป็นคนจังหวัดนครสวรรค์ เพราะคุณพ่อและคุณแม่ของพี่กฤษณ์เป็นครูอยู่ที่โรงเรียนในจังหวัดนครสวรรค์และพี่กฤษณ์ก็เกิดและใช้ชีวิตวัยเด็กอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ ก่อนที่พี่กฤษณ์จะย้ายมาทำงานที่กรุงเทพฯ เมื่อพี่กฤษณ์เข้ามาอยู่ที่กรุงเทพฯ พี่กฤษณ์ได้อยู่ที่คอนโดมิเนียมย่านรัชดา-สุทธิสารก่อน แล้วจึงย้ายมาอยู่บ้านเดี่ยวชานเมืองย่านบางใหญ่

ชีวิตหลังประตูโดเรม่อน

ในช่วงเริ่มต้นชีวิตการทำงานซึ่งเป็นช่วงที่พี่กฤษณ์พักอาศัยอยู่ที่คอนโดมิเนียม พี่กฤษณ์มักใช้เวลาว่างด้วยการเล่นกีฬาว่ายน้ำและออกกำลังกายที่ฟิตเนส รวมทั้งยังมักออกไปสังสรรค์ที่ผับอยู่เสมอๆ โดยเฉพาะผับย่านเอกมัย ทองหล่อ และสีลม จากนั้นเมื่อพี่กฤษณ์มีอายุมากขึ้นและย้ายที่อยู่อาศัยจากการ “ย่านในเมือง” มาอยู่ที่บ้านเดี่ยวชานเมืองบางใหญ่ รูปแบบการใช้ชีวิตของพี่กฤษณ์ก็เปลี่ยนแปลงไป พี่กฤษณ์เริ่มเที่ยวที่ผับน้อยลง แต่หันมาจัดสวนตกแต่งบ้านมากขึ้น

พี่กฤษณ์เล่าถึงรูปแบบการใช้ชีวิตที่แบ่งแยกระหว่างการทำงานเป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินซึ่งต้องเดินทางไปต่างประเทศและการใช้ชีวิตในช่วงหยุดพักที่ประเทศไทยว่า “เหมือนว่าพี่ตื่นมาที่อยู่บ้านแล้วพี่ขับรถไปแล้วไปขึ้นประตูโดเรม่อนที่เครื่องบินเลย พอเราออกมาจากประตูเครื่อง แล้วไปอีกที่หนึ่งอีกโลกหนึ่ง แล้วกลับมาพี่ก็กลับมา time machine อีกเครื่อง แล้วออกมาเหมือนโดเรม่อนตรงประตู แล้วเราก็กลับบ้านเลยแล้วก็อยู่ในบริเวณที่อยู่ในสวน” พี่กฤษณ์มองว่าการใช้ชีวิตเช่นนี้เป็นรูปแบบการใช้ชีวิตที่แปลกกว่าคนอื่น เพราะเป็นการเปลี่ยนสถานที่ที่อยู่ไปเรื่อยๆ ในรูปแบบที่พี่กฤษณ์อธิบายว่า “สลับที่ คนละโลก กลับไปกลับมา อาจจะเป็นโลกประเทศอื่นโลกประเทศนี้ โลกประเทศนั้น” ในความรู้สึกของพี่กฤษณ์ สถานที่หรือประเทศต่างๆ ที่พี่กฤษณ์ใช้ชีวิตอยู่จึงเป็นเสมือน “โลก” อีกโลกหนึ่ง ซึ่งแต่ละประเทศหรือแต่ละโลกที่พี่กฤษณ์ไปนั้นมี ความสำคัญเท่ากันๆ ดังที่พี่กฤษณ์เล่าว่า “คนอื่นเขาแยกโลกประเทศไทยเป็นโลกที่ใหญ่ แต่พี่ให้ความสำคัญเท่ากัน” เมื่อพี่กฤษณ์กลับจากโลกของประเทศต่างๆ มาอยู่ประเทศไทยแล้ว พี่กฤษณ์มักจะใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านที่อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรีซึ่งถือว่าเป็นเขตชานเมืองของกรุงเทพมหานคร มากกว่าการใช้ชีวิตในกรุงเทพมหานครที่พี่กฤษณ์เรียกว่า “ในเมือง” ในสายตาของพี่กฤษณ์ กรุงเทพฯจึงเป็นเสมือน “port หนึ่งที่พี่ไปต่างประเทศ”

กิจกรรมการใช้เวลาว่างในช่วงเวลาที่พี่กฤษณ์อยู่ประเทศไทยจึงเป็นกิจกรรมการทำสวน (gardening) มากกว่าการไปสังสรรค์กับเพื่อน การไปร้านอาหาร และการจับจ่ายใช้สอย (shopping) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่อยู่ในพื้นที่ในเมือง เนื่องจากพี่กฤษณ์เห็นว่าการทำสวน

และการอยู่ในสวนของตนเองสามารถสร้างความพึงพอใจและความสุขให้กับพี่เกษมได้เป็นอย่างดี ดังที่พี่เกษมเล่าถึงความรู้สึกนั้นให้ฟังว่า “เรา happy กับการที่เราอยู่กับมัน(สวน)” การทำสวนจึงเป็นงานอดิเรกที่ “ต้องทำไปเรื่อยๆ เดี่ยวต้องตัดหญ้า เดี่ยวก็ต้องปลูก เดี่ยวต้องซ่อม เดี่ยวต้องแซม” การจัดสวนจึงทำให้พี่เกษมรู้สึกเพลิดเพลินและสามารถจะใช้เวลาอยู่กับสวนได้ทั้งวัน

กิจกรรมการทำสวนที่พี่เกษมมองว่าเป็นงานอดิเรกนี้เป็นสิ่งที่พี่เกษมทำใช้ชีวิตในรูปแบบที่พี่เกษมเรียกว่า “ใช้ชีวิตเหมือนฝรั่ง” และ “ใช้ชีวิตแบบคนเกษียณ” ซึ่งต่างก็เป็นรูปแบบการใช้ชีวิตแบบที่พี่เกษมเลือกที่จะเป็น พี่เกษมพูดถึงรูปแบบการใช้ชีวิตเช่นนี้ให้ฟังว่า “เหมือนพี่พาสข้ามชั้นไปกลายเป็นคนเกษียณ เพราะส่วนใหญ่คนที่ปลูกต้นไม้ คือคนที่เกษียณแล้ว อยู่บ้านแล้วก็ไม่ทำอะไรก็ปลูกต้นไม้ ใช้งานการ์เดนนึง พี่เลือกที่จะมาอยู่ที่บ้าน ฉะนั้นเราก็มีโอกาสจะได้ทำสวนมากขึ้นเวลาหตุ มันทก็เหมือนกับโลกที่อยู่จากความวุ่นวายไป”

บ้านและสวนของพี่เกษม

บ้านเดี่ยวชานเมืองย่านบางใหญ่ก็คือบ้านที่เอื้อให้สามารถใช้ชีวิตในรูปแบบ “เหมือนฝรั่ง” และแบบ “คนเกษียณ” ได้ เพราะบ้านหลังนี้เป็นบ้านเดี่ยวที่มีเนื้อที่ขนาด 120 ตารางวาซึ่งเป็นพื้นที่ที่กว้างขวางพอสำหรับการทำสวนแบบที่พี่เกษมต้องการ พี่เกษมซื้อบ้านหลังนี้มาในราคาประมาณ 6,000,000 บาท ส่วนสวนที่อยู่ในบริเวณบ้านพี่เกษมนั้นไม่สามารถที่จะประเมินราคาได้เนื่องจากสวนของพี่เกษมได้รับการและปรับปรุงอยู่เสมอ

บ้านหลังนี้อยู่ในหมู่บ้านนันทวันของบริษัท แลนด์แลนด์เฮาส์ จำกัด บ้านของพี่เกษมเป็นบ้านปูนสีขาว 2 ชั้นซึ่งเป็นบ้านที่พี่เกษมเรียกว่า “บ้านสไตล์ฝรั่ง” บ้านนี้ตั้งอยู่บริเวณหัวมุมระหว่างถนนหลักของหมู่บ้านและถนนที่แยกออกมาเป็นซอยเล็กๆ ตัวบ้านของพี่เกษมถูกห้อมล้อมด้วยสวนทั้งสี่ด้าน แต่ด้านที่มีพื้นที่สวนที่มากที่สุดก็คือ ด้านข้างของตัวบ้านซึ่งเป็นด้านที่หันหน้าให้กับถนนหลักของหมู่บ้าน สวนข้างบ้านนี้เองที่เป็นสวนที่มีรายละเอียดและเป็นจุดเด่นของสวนในบ้านหลังนี้

เพราะพื้นที่สวนด้านหน้าบ้านและหลังบ้านเป็นสวนที่เป็นพื้นที่สีเขียวผืนผ้าเป็นแนวยาว จึงทำให้การจัดสวนได้น้อยกว่า และสวนด้านข้างบ้านเป็นส่วนที่พี่เกษมสร้างเป็นพื้นที่ทำงานจัดสวนเสมือนเป็นพื้นที่หลังฉากในการเพาะต้นไม้และดอกไม้ออกมาจัดวางในพื้นที่สวน

สวนของพี่เกษมประกอบด้วยต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ตามแนวรั้วเป็นตัวกั้นพื้นที่บ้านกับพื้นที่ภายนอก นอกจากนั้นยังมีต้นไม้พุ่มขนาดรองลงมา และมีต้นไม้ต้นเล็กๆ ปลูกลดหลั่นสลับกันอย่างสวยงาม รวมทั้งยังมีของแต่งสวนแทรกอยู่ในทุกมุมของสวน

อย่างไรก็ตาม พี่กฤษณ์ยังมีบ้านอีกหลังหนึ่งที่ตั้งอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันที่ซื้อไว้เป็นบ้านของคุณแม่ ซึ่งเป็นบ้านที่มีสวนอยู่ในบริเวณบ้านเช่นกัน พี่กฤษณ์จึง ‘อยู่’ สองบ้านในเวลาเดียวกัน ตอนกลางวันพี่กฤษณ์จะอยู่ที่บ้านหลังหนึ่ง ส่วนตอนกลางคืนก็จะมานอนที่บ้านอีกหลังหนึ่ง

ยังงี้ก็ต้องสวนอังกฤษ

สวนเป็นสิ่งที่ไม่ได้สำหรับบ้านที่พี่กฤษณ์เป็นเจ้าของ ดังนั้นบ้านทั้งสองหลังของพี่กฤษณ์จึงมีพื้นที่ให้พี่กฤษณ์ได้ “สนุก” กับการจัดสวน สไตส์สวนที่พี่กฤษณ์เลือกให้กับบ้านทั้งสองหลังก็คือ สวนอังกฤษ เพราะสวนอังกฤษคือสวนเพียงสไตล์เดียวที่พี่กฤษณ์ชื่นชอบมากที่สุด พี่กฤษณ์เปรียบเทียบให้ฟังว่าความชอบในสวนสไตล์นี้เปรียบได้กับ “คนชอบกินส้มตำ ก็จะต้องกินส้มตำ จะให้เป็นแบบอื่นไม่ได้” บ้านทั้งสองหลังของพี่กฤษณ์จึงเป็นบ้านที่หอมล้อมด้วยสวนอังกฤษทั้งหมด อย่างไรก็ตามในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ พี่ศึกษาขอกว่าถึงรายละเอียดของสวนเพียงหนึ่งแห่งซึ่งเป็นสวนในบ้านที่พี่กฤษณ์พาผู้ศึกษาเดินชมสวนและเล่าถึงที่มาที่ไปขององค์ประกอบต่างๆในสวน

พี่กฤษณ์เรียกสวนแห่งนี้ว่า “สวนสไตล์ฝรั่ง สไตล์ยุโรป” หรือ “สวนอังกฤษ” โดยปกติแล้ว พี่ๆเจ้าของสวนคนอื่นมักจะสร้างสวนตามรูปแบบของบ้าน แต่สำหรับพี่กฤษณ์ที่มีแบบสวนอยู่ในใจแล้ว พี่กฤษณ์กลับซื้อบ้านแบบ ‘ฝรั่ง’ เพื่อให้เข้ากับสวนสไตล์อังกฤษที่พี่กฤษณ์กำลังจะจัดเมื่อเข้ามาอยู่ที่บ้าน เหมือนกับที่พี่กฤษณ์เล่าว่า “ตอนซื้อบ้านเราก็เลือกอยู่แล้วด้วยว่าบ้านนี้ เพราะเราชอบสวนแนวนี้แล้วมันก็เหมาะ ถ้าพี่ชอบบาทลีพี่ก็อาจไปซื้อบ้านที่เป็นบ้านไม้ หรือลักษณะทรายที่เป็นลักษณะทรอปิคอลก็ได้ หรือว่าพี่ชอบสวนโมเดิร์นพี่อาจจะไปซื้อบ้านที่เป็นโมเดิร์น แต่ว่าเราชอบแนวนี้ เราก็เห็นบ้านนี้เราก็โอเค ใช้ได้” บ้านแบบ ‘ฝรั่ง’ กับสวนสไตล์อังกฤษจึงไปด้วยกันได้ อย่างลงตัว ไม่กลายเป็นสิ่งที่พี่กฤษณ์เรียกว่า “ห้วงมกฏุท่ายมังกกร” อย่างที่พี่กฤษณ์ยกตัวอย่างให้ฟังถึงการจัดสวนสไตล์ไทยในบ้านของพี่กฤษณ์ที่ว่า “สวนสไตล์ไทยไม่เข้ากับบ้านพี่ คิดดูสิจะเอาเกวียนมาไว้ในบ้านอย่างนี้ พี่มีความรู้สึกที่บ้านจัดสรรของเรามัน Contemporary ถ้าทำให้มันเป็นบ้านไทย แล้วมีสวนไทยมันก็ชัดๆ มันต้องต่อเติม” และการจัดสวนสไตล์บาทลีในบ้านพี่กฤษณ์ที่ว่า “ถ้าทำสวนบาทลี หรือสวนสไตล์ทรอปิคอลมันต้องต่อเติม ถ้าเราจะทำบาทลี เราต้องมีศาลา แต่แนวบ้านที่พี่ซื้อมันเป็นฝรั่ง”

สวนอังกฤษที่เข้ากับบ้านของพี่กฤษณ์เป็นสวนอังกฤษ “สไตล์ฟรีฟอร์ม (free form) เป็นป่าไม่ใช่เป็นลักษณะที่ว่า พิก คือชอบเป็นสไตล์ที่แบบมันธรรมชาติมีต้นไม้ขึ้นเยอะๆ โดยที่ไม่ต้องไปจำกัดอะไรกับมัน แต่ว่าอาจจะมีโครงของมัน แล้วเราก็ใส่ต้นไม้ไปตามที่เราอยากจะได้ มันก็จะกลายเป็นสวนป่า เป็นคอตเทจ (cottage) ซึ่งเป็นแนวอังกฤษ” กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ สวนของ

ฟีกฤษณ์เป็นสวนยุโรปสไตล์อังกฤษ ซึ่งมีรูปแบบคล้ายกับกระท่อมในชนบทอังกฤษเนื่องจากเป็นสวนยุโรปที่มีโครงร่างแบบอิสระ ไม่ใช่รูปทรงเรขาคณิตและเต็มไปด้วยต้นไม้แบบธรรมชาติรอบๆ พื้นที่บ้าน เมื่อผู้ศึกษาอยู่ในสวนของฟีกฤษณ์ ผู้ศึกษาจึงรู้สึกถึงบรรยากาศแบบอังกฤษของสวนที่มีฉากหลังเป็นกระท่อม ซึ่งเป็นบรรยากาศที่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายนอกบ้าน ไม่เหมือนกับบ้านของเพื่อนบ้านและไม่เหมือนกับสภาพภายนอกหมู่บ้าน เมื่อผู้ศึกษายืนอยู่ในสวนของฟีกฤษณ์ ผู้ศึกษาจึงรู้สึกถึงบรรยากาศแบบอังกฤษ แม้ว่าจะอยู่ที่ประเทศไทยก็ตาม

สวนอิงริช คอทเทจกับบ้านสไตล์ 'ฝรั่ง' ที่ฟีกฤษณ์ชื่นชอบ

ด้วยความที่ฟีกฤษณ์ชื่นชอบอังกฤษอย่างมาก ฟีกฤษณ์จึงไม่ชอบสวนสไตล์โมเดิร์นที่เป็นสไตล์สวนที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับสวนแบบอังกฤษที่ฟีกฤษณ์ชื่นชอบ นั่นเป็นเพราะ “สวนโมเดิร์นมันจำกัดขอบเขตความฝันของเรานะ เพราะว่าโมเดิร์นมันได้แนวเดียว ก็คือต้องเป็นอะไรที่มันเป็นโมเดิร์น ก็คืออาจจะเป็นต้นไม้หน่อยขึ้นเหมาะสำหรับคนที่ไม่มีเวลาดูแลต้นไม้ หรือว่าไม่ได้ชอบต้นไม้ อาจจะเป็นสวนกรวดสวนอะไรอย่างนี้ แต่คนที่ชอบต้นไม้เนี่ยไม่ชอบบ้านโมเดิร์นหรอก”

เมื่อสวนไทย สวนบาหลี และสวนโมเดิร์นไม่ใช่สวนที่ ‘ถูกใจ’ ฟีกฤษณ์ จึงไม่น่าแปลกใจที่เราจะเห็นแค่สวนอังกฤษเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในบ้านของฟีกฤษณ์

ที่มาของจินตนาการแห่งสวนอังกฤษ

เมื่อสวนอังกฤษแห่งนี้เป็นสวนที่ฟีกฤษณ์จัดเอง สวนจึงเกิดขึ้นจาก”โครงสวนเล็กๆในหัว” หรือที่เรียกว่า ‘จินตนาการ’ จินตนาการเหล่านั้นมักเกิดจากความสนใจในการจัดสวน เมื่อ

พืักฤษณัด้มีโอกาศเดินทางไปต่างประเทศ พืักฤษณัด้ใช้เวลาวางัในชวงพักก่อนที่จจะ'บิน' กลับมาประเทศไทยเพื่อ "ไปดูสวน ไปดูต้นไม้ เดินดูตามบ้าน ไปเดินดูว่าเขาทำอะไรบ้าง เขาจัดกันยังงั" และเมื่อพืักฤษณัด้ประทับใจพืักฤษณัด้จะรู้สึก "อยากทำอย่างนี้ อยากทำอย่างนั้น" พอกลับมาถึงประเทศไทย "ก็เริ่มสร้างโครงสวนเล็ก ๆ ในหัวเรา(ในความคิดของพืักฤษณัด้)"

การสังเกตสวนและชีวิตของคนที่เกี่ยวข้องกับการจัดสวนเมื่อได้ไปต่างประเทศทำให้พืักฤษณัด้มีจินตนาการและความรู้เกี่ยวกับสวนอังกฤษมากมาย พื้นที่ของสวนอังกฤษในบ้านจึงเป็นเหมือนสนามให้พืักฤษณัด้ได้นำจินตนาการที่มากพร้อมกับการรู้มาใช้อยู่เสมอๆ การจัดสวนของพืักฤษณัด้จึงเป็นวิธีการจัดสวน (Gardening) แบบฝรั่ง นั่นคือ การจัดสวนโดยการปรับเปลี่ยนสวนอยู่เสมอตามฤดูกาลที่เปลี่ยนแปลงไป อย่างเช่น การจัดเตรียมหัวว่านไว้สำหรับการผลิตดอกในฤดูร้อนที่กำลังจะมาถึง การเตรียม 'ไม้ใบ' ไว้สำหรับฤดูฝนซึ่งเป็นฤดูกาลที่ดอกไม้ไม่มากนักบ่อยครั้งพืักฤษณัด้ชอบนำต้นไม้ที่พบเจอในต่างประเทศมาทดลองปลูกในประเทศไทย โดย "พืักฤษณัด้รู้ว่าวิธีจะให้มันอยู่ได้นานมันก็ไม่ต่างจากต่างประเทศเลย มันก็อยู่ได้ 4 เดือนได้ โดยการที่พืักฤษณัด้ช่วยเปลี่ยน ตัดแต่ง ซ่อมแซมมัน" เราจึงเห็นต้นไม้จากต่างประเทศเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสวนพืักฤษณัด้ บางครั้งพืักฤษณัด้ก็ใช้วิธีการเพาะเมล็ดพันธุ์แบบ 'ฝรั่ง' โดยการใชัที่ครอบแบบแก้วที่ซื้อมาจากต่างประเทศมาครอบเพื่อให้เมล็ดพันธุ์มีความชื้นเพียงพอ รวมทั้งประยุกต์ใช้ขวดน้ำพลาสติกที่หาได้ทั่วไปมาทดแทนแก้วทรงระฆังคว่ำที่ไม่สามารถหาซื้อในประเทศไทยได้

แก้วทรงระฆังคว่ำจาก 'เมืองนอก' และ ขวดน้ำพลาสติก ที่พืักฤษณัด้นำมาประยุกต์ใช้แทนกันได้

อุปกรณ์ตกแต่งสวนที่มีสไตล์แบบอังกฤษก็เป็นของที่ผลิตขึ้นในของที่ผลิตขึ้นในประเทศไทยนี้เอง จินตนาการของพืักฤษณัด้เองสามารถทำให้พืักฤษณัด้สามารถเลือกของที่มีความเป็นอังกฤษแต่

ผลิตในประเทศไทยเข้ามาตกแต่งสวน และทำให้สวนมีความเป็นสวนอังกฤษมากขึ้น อย่างเช่น ของแต่งสวนที่ตลาดนัดจตุจักรที่ว่า “พวกอะไรตามจตุจักรที่มันเป็นทองๆสำริด มันก็จะสามารถ เป็นงานยุโรปได้” หรือเครื่องปั้นดินเผาที่เกาะเกร็ด “ซื้อที่เกาะเกร็ดนี้แหละครับ เขาทำส่งนอกด้วย แล้วมาขายที่นี่ มันคือที่ไม่ผ่าน QC แต่เรามองทะลุว่า ที่นั่นก็มีขาย ที่นี้ก็มีขาย เราสามารถจะหยิบ ของที่เป็นยุโรปได้ ที่แท้มันก็ผลิตในไทยนี่แหละครับ”

นอกจากนี้ยังมีอุปกรณ์ตกแต่งสวนที่มีชื่อเรียกเฉพาะว่า “เบิร์ดบาร (Bird Bath)” ที่ ฟักฤษณ์เลือกเข้ามาทำให้สวนมีบรรยากาศเป็นสวนอังกฤษมากขึ้นเนื่องจาก “ในสวนยุโรปเนี่ย เบิร์ดบารเป็นสิ่งสำคัญ เพราะว่า ทำให้นกมา แล้วมาอาบน้ำ มาเล่นน้ำ นกกางเขนมาเล่น แล้วก็ อาจจะมียาอาหารให้นกมา เพื่อจะให้นกเข้ามาในสวนเรา มันไม่ใช่แค่สวนอย่างเดียว มันก็มีสัตว์ ด้วย”

เบิร์ดบาร อุปกรณ์
การแต่งสวนที่สำคัญ
ของสวนในยุโรป

อุปกรณ์อีกชิ้นหนึ่งที่สร้างความเป็นอังกฤษให้สวนของฟักฤษณ์ก็คือ “เบิร์ด เฮ้าส์ (Bird House)” เบิร์ด เฮ้าส์ที่มีลักษณะเป็นบ้านนกสีเขียว หล่อด้วยทองเหลือง ซึ่งเป็นอุปกรณ์แต่งสวนที่ ฟักฤษณ์ออกแบบด้วยตัวเอง เพราะฟักฤษณ์รู้สึก ‘ถูกใจ’ เบิร์ดเฮ้าส์ที่มีขายที่ “เมืองนอก” มากแต่ไม่สามารถซื้อกลับมาได้เพราะเป็นของชิ้นใหญ่ ฟักฤษณ์จึงจดจำรูปร่างลักษณะของเบิร์ดเฮ้าส์ที่ได้ พบเห็นมาออกแบบเอง

เบิร์ต เข้าส
ของแต่งสวนที่
พื้กฤษณ์ออกแบบ
ด้วยตัวเอง

นอกจากนี้ พื้กฤษณ์ยังเลือกใช้ว่านลูกไข่และว่านหัวแดงแทนการใช้ดอกทิวลิปซึ่งเป็นดอกไม้ที่พื้กฤษณ์เคยเห็นที่ต่างประเทศแล้วเกิดความประทับใจ เนื่องจากพื้กฤษณ์เห็นว่าดอกทิวลิป เป็นดอกไม้ที่ไม่สามารถปลูกในเขตร้อนได้ และรูปร่างของว่านยังสื่อถึงสวนอังกฤษได้ไม่ต่างจากดอกทิวลิปนัก

จินตนาการที่พื้กฤษณ์นำมาสร้างเป็นสวนอังกฤษไม่ได้มาจากการประสบการณ์ที่เคยพบเห็นเท่านั้น แต่ยังมีมาจากความรู้ทางศิลปะที่เรียกว่า “ทฤษฎีสี” พื้กฤษณ์นำทฤษฎีสีมาใช้ในการเลือกสีของต้นไม้และดอกไม้ในสวน รวมทั้งใช้ทฤษฎีมาช่วยในการจัดวางว่าต้นไม้และดอกไม้ควรอยู่ตำแหน่งใดสวนจึงจะออกมาสวยงาม พื้กฤษณ์อธิบายว่าสีจะมีอยู่ 2 กลุ่มคือ กลุ่มโทนสีร้อนและโทนสีเย็น สำหรับตัวของพื้กฤษณ์นั้น “ชอบไม้สีเขียว ก็เลยเลือกไม้ที่(ออกดอก)เป็นสีม่วง อย่างพวกสร้อยอินทนิล พวกตะแบก สีเย็นให้ความรู้สีกว่ามันร่ม มันสบายเวลาออกดอก” ในการจัดให้สวนมีความสวยงามและออกแบบให้สีของต้นไม้และดอกไม้ “ออกมาแล้วมันจะไม่ขัดกัน ไม่กระโดด” พื้กฤษณ์ได้เลือกต้นไม้ที่มีโทนร้อนอย่างสีเหลืองของดอกต้นคุณเข้ามาเป็นส่วนผสมอยู่จำนวนเล็กน้อย เนื่องจาก “ถ้ามีสีเขียวมันก็ต้องมีสีร้อนตัดกันบ้างซัก 30% เป็นไปตามทฤษฎีสี ถ้าเกิดมันจะเย็นไปหมดเลยมันก็ไม่สวย”

สวนที่เกิดขึ้นจากการเลือกและจัดวางต้นไม้ตามทฤษฎีสี

หนังสือเกี่ยวกับการจัดสวนและการตกแต่งบ้านก็เป็นที่มาของจินตนาการที่นำมาสร้างมาเป็นสวนของพีกฤษณ์เช่นกัน พีกฤษณ์มีหนังสือเหล่านั้นอยู่มากมาย โดยเฉพาะหนังสือปกแข็งภาษาอังกฤษราคาแพงที่พีกฤษณ์ซื้อมาจากต่างประเทศ บ้านของพีกฤษณ์จึงเต็มไปด้วยหนังสือ การจัดตกแต่งบ้านและสวนตั้งเรียงกันเป็นแถวสูงอยู่หลายแถว จนพีกฤษณ์เปรียบเทียบว่า “พีกฤษณ์จะซื้อเยอะมากเลย จนอาจจะเยอะกว่าห้องสมุดอีก” บ่อยครั้งที่พีกฤษณ์นำหนังสือเหล่านั้นมาช่วยในการเลือกต้นไม้เข้ามาปลูกในสวน โดยพีกฤษณ์มัก “จะซื้อต้นไม้ตามที่พีกฤษณ์ดูในหนังสือ”

นอกจากนี้พีกฤษณ์ได้ความคิดเกี่ยวกับการจัดสวนอังกฤษมาจากนิตยสารเกี่ยวกับการจัดสวนซึ่งพีกฤษณ์มองว่าเป็นแหล่งข้อมูลที่ทันสมัยอยู่เสมอ ทุกครั้งที่พีกฤษณ์ไปต่างประเทศ พีกฤษณ์จะไปร้านหนังสือเพื่อดูรูปแบบการจัดสวนแบบใหม่ๆ เหมือนที่พีกฤษณ์เล่าให้ฟังว่า “เรา

เปิดดูอัปเดต(สวน)ของเดือนนี้ แต่ละนิตยสารก็มีรายเดือน มันก็การเปลี่ยนแปลงพัฒนาการของ ต้นไม้ ซึ่งแต่ละประเทศ แต่ละที่ ก็ต่างกัน เพราะฉะนั้นเนี่ยพีก็ไปดูประเทศนี้ ดูประเทศนี้ ดูประเทศนี้ หลายประเทศ อย่างต่ำ 3 แม็กกาซีนต่อเดือนต่อครั้ง มันก็จะ rotate ไปเรื่อยๆ” และ “พีเปิดทุก หน้าพีเปิดดูทุกหน้าแล้วบวกกับพีดูทุกเดือนแล้วก็ทุกอาทิตย์ ต่อรายปักษ์ ต่อต่างประเทศ”

ที่มาของจินตนาการแห่งสวนอังกฤษที่สำคัญมากอีกส่วนหนึ่งก็คือ การที่พีก็เกษณอยู่กับ คุณพ่อที่ “ชอบปลูกต้นไม้” และคุณแม่ที่ “ชอบงานศิลปะ” ท่ามกลางบรรยากาศของบ้านที่ทั้งสอง ท่านพยายามสร้างสวนด้วยการสร้างองค์ประกอบอื่นๆควบคู่กับการปลูกต้นไม้และดอกไม้ อย่างเช่น การปูหญ้า การสร้างสระน้ำเพื่อเลี้ยงปลา เป็นต้น พีก็เกษณจึงเริ่มสนใจการจัดสวนและ ผันว่า “เรา(พีก็เกษณ)ก็อยากมีสวนในฝันของเรา”

ด้วยความสนใจในสวนอังกฤษ ประสบการณ์ที่ได้รับจากการไปต่างประเทศ ความรู้ เกี่ยวกับทฤษฎีสี การอ่านหนังสือและนิตยสารเป็นประจำ รวมทั้งการซึมซับความรู้สึกการ จัดสวน สวนอังกฤษที่สวยงามตามจินตนาการของพีก็เกษณจึงเกิดขึ้นและพร้อมอวดโฉมใน หน้าหนังสือและนิตยสารเกี่ยวกับการตกแต่งสวนในเมืองไทย อีกทั้งยังเป็นที่ยู่อักในบรรดาคนรักสวนว่า เป็นสวนอังกฤษที่มีความพิเศษและยากที่จะเลียนแบบ

“อะไรที่เราเก้ เราไม่เหมือนคนอื่น เราจะ happy นะ”

สวนของพีก็เกษณเป็นสวนที่ถูกถ่ายรูปลงนิตยสารที่เกี่ยวกับการจัดสวนมากมาย ไม่ว่าจะ เป็นการถ่ายรูปลงสวนโดยตรง และการนำเรื่องราวเกี่ยวกับอุปกรณ์ตกแต่งสวนของพีก็เกษณมา ถ่ายทอดสู่ผู้อ่านโดยใช้สวนเป็นฉากของการใช้เครื่องมือเหล่านั้น พีก็เกษณมองว่าการที่สวนได้รับ ความสนใจเช่นนี้ “ไม่ใช่ว่า(สวนของพีก็เกษณ)ดีนะ เพียงแต่ว่าเขาต้องการความหลากหลาย หลากหลายในลักษณะที่ว่า Presentation ในนิตยสารเนี่ยมันต้องมีความแตกต่างเยอะๆไง มันก็ มุมนี้บ้าง สไตล์ฝรั่งบ้าง แต่พอดีบ้านพีมันคือการทำสวนแบบคล้ายๆ ฝรั่ง แล้วสไตล์ฝรั่งเนี่ย บ้าน อื่นมันจะน้อยกว่าบ้านพีไง มันก็เลยเป็นที่แปลกสำหรับคนอยู่ที่เมืองไทย มันก็เลยเข้าตาบ่อย มันก็ เลยถูก pick ออกมาบ่อยๆ” นอกจากสไตล์ที่แปลกตาแล้ว การที่สวนบ้านพีก็เกษณได้รับการ ถ่ายรูปลงหนังสือบ่อยครั้งยังเป็นเพราะสวนพีก็เกษณเป็นสวนที่มีการปรับเปลี่ยนและพัฒนาอยู่ ตลอดเมื่อพีก็เกษณมีความคิดใหม่เกิดขึ้น เหมือนที่พีเองพูดให้ฟังว่า “ถ้าเขาไปบ้านอื่นเขาก็อาจจะ ได้มุมต้นที่มันไม่พัฒนาขึ้น เพราะว่าเนื่องจากว่าเขาอาจจะไม่มีมุมมองที่ไม่กว้างเท่าเรา”

สวนที่ ‘เข้าตาบ่อย’ นี้เกิดขึ้นจากความรู้สึก “ไม่ชอบเหมือนคนอื่น เพราะว่าอะไรที่เราเก้ เราไม่เหมือนคนอื่น เราจะ happy นะ” พีก็เกษณจึงเลือกจัดสวนอังกฤษตั้งแต่ พ.ศ. 2543 ซึ่งเป็น ช่วงที่สวนบาทลีกำลังได้รับความนิยมอยู่และคนที่จัดสวนอังกฤษยังมีอยู่ไม่มากนัก พีก็เกษณจึงนำ

สไตล์อังกฤษที่กำลังเป็นที่นิยมในการจัดสวนที่ต่างประเทศมาจัดในบ้านของตัวเอง เพื่อสร้างความแปลกใหม่ที่แตกต่างให้กับสวนบ้านของตนเอง เมื่อสวนอังกฤษเข้ามาอยู่ในบ้านของพืกฤษณ์จึง “กลายเป็นว่าสวนบาทลิ้มันคือเบสิกของเรา สวนอังกฤษของเราเลยกลายเป็นแอดวานซ์ (advance)” พืกฤษณ์มองว่าสไตล์สวนเปรียบเสมือนสไตล์ของเสื้อผ้าที่เป็นไปตามแฟชั่น สวนอังกฤษที่เริ่มเป็นที่นิยมในประเทศไทยก็เหมือนกับ “แฟชั่นที่โน้มน้ามนิตไปนานแล้ว แต่ว่าทางนี้เพิ่งไปเลือกเสื้อผ้าเข้ามาขายที่ราว ก็กลายเป็นว่าคนไทยเพิ่งมาเริ่มแต่ว่าทางโน้นเขาใส่กันไปหมดแล้ว”

นอกจากสไตล์สวนที่ล้ำหน้ากว่าสวนบ้านอื่นๆ สวนอังกฤษแห่งนี้ยัง “เก๋” และ “ไม่เหมือนใคร” ด้วยของแต่งสวนที่พืกฤษณ์เลือกมาประดับประดาในสวน ของชิ้นนั้นต้องเป็นของที่พืกฤษณ์เห็นว่า “เตะแฟชั่น” ซึ่งหมายถึงของแต่งสวนที่ทันสมัยตลอดเวลา ของแต่งสวนที่พืกฤษณ์ซื้อจึง “อัปเดตไปเรื่อยๆ” ยกตัวอย่างเช่น บ้านหมาพลาสติกที่มีหลังคาและผนังบ้านเป็นต้นไม้ที่นำไอดีเดีย มาจากการเสนอแนะของบรรณาธิการนิตยสารเล่มหนึ่งที่ว่า “ฝรั่งเขามีหลังคาเป็นต้นไม้ด้วย” รวมทั้งบ้านหมาจากต้นไม้ที่เกิดการตัดแต่งจากพุ่มต้นไม้ให้เป็น “เหมือนเป็นกระท่อมอยู่ตามแอฟริกา”

บ้านหมาทรงกระท่อม
แอฟริกาพร้อมป้าย
แขวนหน้าบ้าน

สวนอังกฤษของพืกฤษณ์จึงไม่ได้เป็นเพียงความสวยงามที่สามารถพบเห็นในสวนที่อื่นได้ทั่วไปเท่านั้น แต่สวนของพืกฤษณ์กลับมีจุดเด่นที่สร้างความแตกต่างให้กับสวนของพืกฤษณ์กับสวนสวยงามอื่นๆ ด้วยความทันสมัยที่ “เก๋” และ “ไม่เหมือนใคร” สวนของพืกฤษณ์จึงเป็นสวนที่มีความสวยงามและความโดดเด่นด้วยความ ‘แตกต่าง’

พีเมฆ

พีเมฆ...เจ้าของบริษัท organizer

พีเมฆเป็นชายหนุ่มอายุประมาณ 30 กว่าปี รูปร่างดี ตัดผมเป็นทรงผมหยักศกที่ยาวแต่เข้าทรงอย่างมีดีไซน์ ในวันที่ผู้ศึกษาพบกับพีเมฆ พีเมฆแต่งตัวอย่างเรียบง่าย ด้วยเสื้อโปโลสีเขียว สดใส กางเกงยีนส์ขาวยาว แต่หุ่ยอยู่ในที่ด้วยรองเท้าหนังหุ้มส้น ยี่ห้อหลุยส์ วิตตอง และเสื้อโปโลที่ดูมีราคา พีเมฆออกมายืนหน้าประตูทางเข้าสวนและชะโงกหน้ามองหาผู้ศึกษาที่กำลังตั้งหน้าตั้งตารอพีเมฆอยู่ที่ประตูทางเข้าของรถ เมื่อผู้ศึกษาเดินก้าวผ่านประตูสวนเข้ามาอยู่ในบรรยากาศสวนที่เป็นคนละบรรยากาศกับถนนหน้าบ้าน พีเมฆได้ทักทายผู้ศึกษาอย่างใจดี และชักชวนมานั่งคุยที่หน้ามุมนั่งพักหน้าทางเข้าบ้าน ก่อนจะนำน้ำแอปเปิ้ลผสมน้ำพลัมจากเกาหลีมาต้อนรับผู้ศึกษา

พีเมฆเริ่มต้นซักถามที่มาที่ไปของสิ่งที่ผู้ศึกษากำลังทำ ที่มาที่ไปของผู้ศึกษา จากนั้นจึงเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตัวของพีเมฆและเรื่องราวของสวนให้ฟังอย่าง 'เต็มใจ' และ 'ตั้งใจ' บางครั้งที่พีเมฆเล่าเรื่องราวสนุกสนานจนเลยเถิดไปเรื่องอื่น ๆ ที่ดูเหมือนจะไม่เกี่ยวกับคำถาม พีเมฆก็หันมาถามว่า "พีเยอะไปมัย" สำหรับผู้ศึกษาแล้ว คำพูดที่ดูเหมือนจะตอบเยอะเกินไป กลับทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจความคิดเกี่ยวกับบ้านและเข้าถึงตัวตนของพีเมฆมากขึ้น ความเยอะจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับงานศึกษาชิ้นนี้

พีเมฆเรียนจบมาทางนิเทศศาสตร์ที่พีเมฆเรียกง่าย ๆ ให้ฟังว่า "mass comm" จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หลังจากเรียนจบพีเมฆจึงทำงานเป็น 'คนทำนิตยสาร' แพรวสุดสัปดาห์ จากนั้นพีเมฆได้ลงทุนทำบริษัทอแกนไนเซอร์ร่วมกับเพื่อนๆ ที่เคยทำงานนิตยสารด้วยกัน พีเมฆจึงถือว่าเป็นเจ้าของบริษัทอแกนไนเซอร์คนหนึ่ง

ปัจจุบันพีเมฆอาศัยอยู่ที่บ้านกับคุณแม่และพี่ชาย พีเมฆเป็นคนกรุงเทพฯ แต่ด้วยอาชีพรับราชการทหารของคุณพ่อที่ต้องทำงานที่ต่างจังหวัด พีเมฆเติบโตขึ้นมาภายในสภาพแวดล้อมบ้านพักในค่ายทหารซึ่งพีเมฆคุยถึงชีวิตวัยเด็กให้ฟังว่า "สนุกจะตายอยู่ตามค่ายทหาร" จนกระทั่งพีเมฆสอบเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้ พีเมฆจึงใช้ชีวิตนักศึกษาอย่างมีความสุขที่เชียงใหม่ แล้วจึงกลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ

ช่วยแม่ดูแลสวน วางๆก็บินไปบาหลิ

ในแต่ละวัน พีเมฆจะตื่นประมาณ 7.00-8.00 น. กิจกรรมประจำวันอย่างแรกๆคือ การรดน้ำต้นไม้ บางครั้งที่คุณแม่ได้รดน้ำต้นไม้เตรียมไว้ให้ก่อนแล้ว พีเมฆก็จะมา "ผลัดมือกับแม่" และรดน้ำต้นไม้ถึงเวลา 8.30 น. เพื่อเตรียมตัวขับไปออกจากบ้านไปบริษัทอแกนไนเซอร์ตอน 9.00 น.

ในแต่ละวัน คุณแม่และพี่เมฆจะช่วยกันดูแลสวนที่กำลังพอดีกับการ “maintenance ของ คนๆหนึ่งหรือสองคนที่จะทำเสร็จในหนึ่งวัน (วันละสองชั่วโมง สามชั่วโมง)” ซึ่ง “มันไม่ทารุณ จนเกินไป จนกลายเป็นความน่าเบื่อ” งานดูแลสวนในแต่ละวันคือ การรดน้ำต้นไม้ เก็บใบไม้ “ดู กิ่งไหนที่นั่นนี่นั่น ถ้าตัดได้ก็ตัด ตัดไม่ได้ก็ให้คนมาดูแลให้” พี่เมฆและคุณแม่ยินดีที่จะทำงาน เหล่านั้นด้วยตัวเอง โดยไม่จ้างคนรับใช้ เพราะ “เราไม่ชอบให้คนแปลก ๆ เดินอยู่ในบ้านเรา”

พี่เมฆชื่นชอบการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศมาก แต่เนื่องจาก “พี่ไม่ชอบไปเมืองเดิร ร์นๆ” พี่เมฆจึงเลือกเที่ยวเฉพาะ “เมืองที่มีศิลปวัฒนธรรม มีที่มาที่ไปหน่อย” สถานที่ที่พี่เมฆไปอยู่ เสมอก็คือ “ไม่บาห์ลิก์เชียงใหม่ สองแห่งนี้แหละ” พี่เมฆเล่าถึงจุดเริ่มต้นของการไปบาห์ลิก์ว่า “เริ่ม ไปครั้งแรกนี่คือเริ่มไป ทำงานถ่ายหนังสือแพรวสุดสัปดาห์” จากนั้นพี่เมฆจึงเริ่มเดินทางไปบาห์ลิก์ อยู่เสมอๆ ในการเดินทางไปบาห์ลิก์นั้นพี่เมฆ “ชอบไปทุกครั้ง ไปเป็น 10 ครั้ง ๆ” การไปบาห์ลิก์ของพี่ เมฆเป็นทั้งการเดินทางไปพักผ่อนตามรีสอร์ตที่มีการตกแต่งรีสอร์ตคล้ายๆกับสวนของพี่เมฆ ไป เดินเที่ยววัดที่บาห์ลิก์ และการไปเดิน ‘ชอปบั้ง’ ชื่อของแตงสวน ส่วนเชียงใหม่ นั้นเป็นเมืองที่พี่เมฆ เคยอยู่ เมื่อ “คิดถึง” พี่เมฆจึงวนเวียนไปเยี่ยมอยู่เสมอ นอกจากนี้ยังมีประเทศอื่นๆที่พี่เมฆเลือกที่ จะไปเที่ยวอย่างเช่น อียิปต์ และภูฏาน โดยเฉพาะภูฏานที่พี่เมฆรู้สึก “โอ๊ย ชอบมาก”

บ้านที่พี่เมฆให้ความสำคัญกับสวนเป็นอันดับหนึ่ง

บ้านของพี่เมฆเป็นบ้านเดี่ยวขนาด 200 ตารางวา ตั้งอยู่ในหมู่บ้านจัดสรรของบริษัทแลนด์ แอนด์เฮาส์ ย่านบางใหญ่ พี่เมฆซื้อบ้านหลังนี้และเข้ามาอยู่เมื่อ 7-8 ปีที่แล้ว พี่เมฆเล่าถึงตอนที่พี่ เมฆเลือกแบบบ้านว่า “การสร้างบ้านหลังนี้ ใจเดียวของการเลือกแบบบ้าน สวนมาอันดับหนึ่ง” หรือ ที่เรียกว่า “สวนมาก่อนบ้าน” เนื่องจาก ในขณะที่ “บ้านกำลังสร้าง ต้นไม้ก็เริ่มมากองไว้แล้ว” แบบ บ้านที่พี่เมฆเลือกเป็นบ้าน “แนวยาว” ไม่ใช่บ้าน “เป็นกล่องๆ” เหมือนบ้านหลังอื่นๆ เพราะบ้าน ลักษณะนี้ “เปิดเข้าออกได้ทุกด้าน” ทำให้ “เห็นสวน” ได้จากทุกๆด้านของบ้าน อีกเหตุผลหนึ่งที่พี่ เมฆเลือกบ้านหลังนี้คือเป็นบ้านหัวมุม เพราะ “เรา(ครอบครัวของพี่เมฆ)จะได้ไม่มีปัญหาเพื่อน บ้าน”

พี่เมฆเชื่อว่า “คนเรามันมีจุดที่มีความเป็นส่วนตัว” ดังนั้น “space นี้เป็นเรื่องใหญ่ของคน space ทำให้คนเราตีกัน” บ้านที่มีพื้นที่ไม่เพียงพอ “พอมีใบไม้ร่วงใส่กัน ทำกับข้าวข้างบ้าน สอดรู้ สอดเห็นกัน ก็มีปัญหา” ต่างกับบ้านของพี่เมฆที่มีบรรยากาศของเพื่อนบ้านที่ดี เหมือนที่พี่เมฆว่า “แถวบ้านพี่รักกันหมดเลย ป้าข้างบ้านนี่ก็ส่งข้าวส่งน้ำกันประจำ” ในความคิดของพี่เมฆ “พื้นที่ (บ้าน)ที่เหมาะสมคือ 1 ไร่ต่อครอบครัว หรืออย่างน้อยที่สุดคือ 200 ตารางวา” บ้านของพี่เมฆจึง เป็นบ้านที่สวนทำให้พอมิที่เดินให้ขยับขยายได้ คนเราก็ไม่ไปรุกล้ำสิทธิคนอื่น

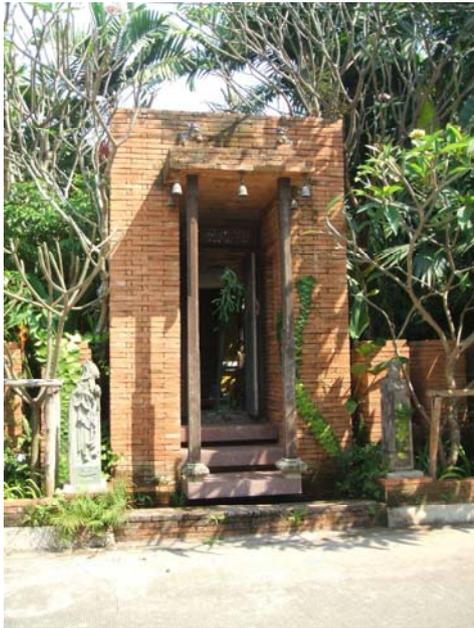
บ้านหลังนี้เป็นบ้านสไตล์ฝรั่งเช่นเดียวกับบ้านอื่นๆในหมู่บ้าน แต่เปิดประตูเข้าไปในตัวบ้านของพี่เมฆแล้ว ผู้ศึกษากลับรู้สึกเหมือนอยู่ในอีกโลกหนึ่งจากสไตล์บ้านที่ใส่ ‘ความเป็นตะวันออก’ ไว้ในทุกมุมบ้าน ตั้งแต่สีของห้องโถงสีน้ำตาล ของแต่งบ้านที่เป็นไทยและบาหลี่ ประตูไม้บานพับ เป็นต้น การตกแต่งภายในบ้านจึงเป็นรูปแบบที่สอดคล้องกับสวนและรั้วบ้านก่ออิฐตามสไตล์ที่พี่เมฆชอบ

บ้านที่เจ้าของยอมให้
“สวนมาก่อนบ้าน”

สวนบรรยากาศบาหลี่ กลิ่นอายล้านนา

เมื่อเดินเข้าทางประตูเข้าบ้าน (ที่พี่เมฆยื่นรอผู้ศึกษา) สิ่งแรกที่ปรากฏก็คือสวนที่มีบรรยากาศชวนให้ผู้ศึกษาหลุดเข้าไปอยู่ในเมืองโบราณหรือเมืองบาหลี่ สวนที่พี่เมฆบอกกับผู้ศึกษาว่า “สไตล์อะไรไม่รู้ คำก็บอกบาหลี่บ้าง เป็นอะไรบ้าง แล้วแต่สะดวกครับ” ภายในรั้วอิฐสีส้มเป็นสวนที่ร่มรื่นด้วยต้นไม้สีเขียวสมบูรณ์ปลูกเป็นกลุ่มเป็นก้อนริมทางเดินศิลาแดงสลับกับลานหินที่ปูอยู่ทั่วสวน แบบที่พี่เมฆเรียกว่า “ป่าๆดงๆ”

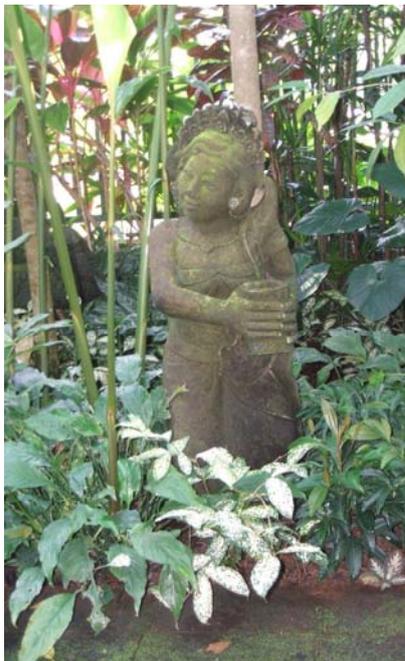

ประตูบ้านที่ต้องผ่านสวนก่อนเดินเข้าบ้าน

ต้นไม้ครีမ်และทางเดินในสวน

ท่ามกลางต้นไม้และทางเดินศิลาแลง สวนของพี่เมษยังมีงานโอ่งไห ประติมากรรมปูนปั้น จากจังหวัดทางภาคเหนือของประเทศไทย ประติมากรรมหินจากบาหลีที่พี่เมษเรียกว่า “ตุ๊กตุน ตุ๊กตา” ถูกจัดเรียงแทรกตามมุมสวนอย่างตั้งใจ รวมทั้งประติมากรรมมุมสวนที่มีของแต่งสวนตั้งวางอยู่จึงออกมาอย่างลงตัวและ ‘มีเสน่ห์’

ประติมากรรมหินจากบาหลี

ประติมากรรมปูนปั้นจาก 'ทางเหนือ'

นอกจากนี้ สวนของพี่เมฆยังมีม้านั่งเล่นในสวนอยู่หลายมุม ไม่ว่าจะม้านั่งไม้ที่พี่เมฆมักมานั่งเล่นอยู่บ่อยๆ หรือมุมที่ ‘อสังการ’ อย่างศาลาในสวน

ม้านั่งไม้ที่พี่เมฆมานั่งดูสวนอยู่

ศาลานั่งเล่นในสวน

สวนที่มีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์นี้เป็นสวนที่ ‘ตรงตามรสนิยม’ ของพี่เมฆเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าสวนดังกล่าวจะไม่ใช่อสวนที่พี่เมฆลงมือออกแบบด้วยตนเองก็ตาม สวนของพี่เมฆเริ่มต้นขึ้นจากความชอบของแต่งสวนและต้นไม้ที่พี่เมฆ “อยากได้อันไหนก็ไปซื้อ” เมื่อซื้อทุกอย่าง “มารวมกองไว้” แต่ “พี่(เมฆ)ไม่ได้เก่ง ไม่รู้จะวางยังไงให้มันเข้ากัน ให้มันสวยงาม” พี่เมฆจึงมองหานักจัดสวนที่จะมาช่วยให้รสนิยมของพี่เมฆกลายเป็นจริง จนกระทั่งพี่เมฆ “เดินไปเจอสวนสวนหนึ่ง เป็นสวนหน้าร้าน เค้า เขาทำสวนได้ดูใจเรามากเลย แบบนี้เลยอะที่เราคิดไว้” พี่เมฆจึงตกลงให้นักจัดสวนที่เป็นเจ้าของร้านแห่งนี้จัดสวนให้ พร้อมกับพูดว่า “แบบนี้เลยนะ ยูไม่ต้องคิดไม่ต้องอะไรเลย เอาแบบที่เห็นนั่นแหละ ไม่ต้องไปวางอะไรให้มากมาย” พี่เมฆจึงเปรียบเทียบว่า สวนบ้านพี่เมฆเหมือน “ยกจากร้านเขามา มาวางเลยตรงนี้เลย ที่เล็กๆไม่กว้างมาก มีรูปแบบการเดิน มีฟังก์ชั่นทุกอย่างทุกอย่างมารวมกันหมดเลย”

พี่เมฆเล่ามารูปแบบสวนที่ตรงตามรสนิยมของพี่เมฆหรือ ‘จินตนาการ’ แห่งนี้เกิดจาก “เรา (พี่เมฆ) ก็มีความฝัน เพราะว่าเชียงใหม่เป็นดินแดนแห่งวัฒนธรรม แล้วเราก็ไปบาหลึบ้อย มันก็เลยซึ่มซึบเข้ามาแล้ววันดีคืนดีอยากได้ มองในสิ่งที่เราชอบทั้งหมด เราก็มีความคิดอีกเช่นกันว่า คนเราบางทีก็ควรจะอยู่ในสิ่งที่ตัวเองชอบ ตัวเองไม่ใช่หมดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ควรจะทำอะไรเลยที่มันไม่ชัดหูชัดตาแม้แต่1วินาที”

สวนในบ้านของพี่เมฆจึงเกิดขึ้นจาก ‘กองต้นไม้’ และ ‘กองตุ๊กตุ่นตุ๊กตา’ ที่พี่เมฆ ‘ซื้อมาไว้’ ผสมผสานกับการออกแบบสวนในรูปแบบที่ตรงกับจินตนาการเกี่ยวกับวัฒนธรรมแบบบาห์ลี และล้านนาที่พี่เมฆชื่นชอบ

“พอเรากลับมา(กรุงเทพ) เราก็โหยหา(ธรรมชาติ)”

จินตนาการเกี่ยวกับสวนของพี่เมฆมีที่ไปที่มาที่น่าสนใจมาก พี่เมฆอาศัยอยู่กับครอบครัวที่รู้สึกชอบและผูกพันกับต้นไม้ พี่เมฆเล่าถึงความทรงจำให้ฟังว่า “คุณพ่อพี่ชอบต้นไม้อยู่แล้ว เกิดมาในค่ายทหารที่มีบริเวณ พ่อก็ปลูกแปลงผัก พ่อชอบมะลิ พ่อก็ปลูกมะลิ” ส่วน “ยายก็อยู่ที่ชุมพร ก็มีสวนสวยงาม ยายก็ชอบปลูกต้นไม้” พี่เมฆจึงสรุปว่า “คือคนในบ้านชอบปลูกต้นไม้กันหมด” แต่หักมุมจบด้วยประโยคที่ขัดแย้งกันว่า “แต่เราไม่ได้รู้สึกว่าเราอะไรกับต้นไม้เลยนะ”

แต่ความรู้สึกเช่นนั้นได้หายไปเมื่อพี่เมฆได้ใช้ชีวิตที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ การอยู่หอพักของมหาวิทยาลัยซึ่ง “เป็นโลกที่มีดอยป๊ะเริ่มเท็มอยู่ข้างหลัง” เป็นโลกที่ “มีดอยสี่เขียว บางทีก็มีเมฆลอยมา” โลกที่พี่เมฆสามารถ “ปิดมอเตอร์ไซด์” เพื่อไปเที่ยวป่าและดอยในวันเสาร์-อาทิตย์ โลกแบบนั้นทำให้พี่เมฆรู้สึกว่า “ทำไมโลกที่เราอยู่ เป็นโลกที่ด้อย่างนี้” และ “ไม่มีเข้าไหนที่ตื่นมาแล้วไม่มีความสุข”

เมื่อพี่เมฆเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พี่เมฆจึง “มาอยู่กรุงเทพ(และรู้สึกว้าว) ทุกสิ่งทั้งหมดเราเคยมีมันก็หายไปหมด” และ “พอเรากลับมา(กรุงเทพ) เราก็โหยหา” ความโหยหาทำให้พี่เมฆ “พยายามเอาต้นไม้มาปลูกในบ้านตนเอง ขึ้นไปเชียงใหม่ก็พยายามขนเอามาปลูก” แต่เพราะ “บ้านหลังใหญ่ไม่ได้กว้างขวางเหมือนบ้านหลังนี้” พี่เมฆจึงต้องปลูกต้นไม้ “เท่าที่ปลูกได้”

ต่อมาเมื่อพี่เมฆซื้อบ้านหลังปัจจุบัน ซึ่งมีพื้นที่เพียงพอแก่การปลูกต้นไม้ พี่เมฆจึงได้จัดสวนที่มีต้นไม้จำนวนมากตามที่เมฆต้องการ สวนในบ้านแห่งนี้จึงเป็นเสมือนคำตอบในสิ่งที่พี่เมฆ ‘โหยหา’

“ก๊อกแก๊กๆไม่ใช่ (ของแต่งสวน) พี่ต้องออริจินัล”

สวนที่ตอบสนองความ ‘โหยหา’ ของพี่เมฆ เต็มไปด้วยวัฒนธรรมของเชียงใหม่ที่พี่เมฆผูกพันรวมอยู่กับวัฒนธรรมบาห์ลีที่พี่เมฆได้สัมผัส ความชื่นชอบวัฒนธรรมวัฒนธรรมทั้งสองปรากฏออกมาผ่านของแต่งสวนของพี่เมฆ ของแต่งสวนของพี่เมฆแต่ละชิ้นนั้นเป็นของของแท้ (original) ที่นำมาจากต้นกำเนิดวัฒนธรรมนั้นๆ ดังคำพูดที่ว่า “ก๊อกแก๊กๆไม่ใช่ พี่ต้องออริจินัล” พี่เมฆอธิบายถึงความจำเป็นที่ของแต่งสวน “จะมาแบบคล้ายๆไม่ได้ ต้องเหมือนจริงเลย” ว่า “ความรู้สึกเราก็ไม่อยากทำอะไรที่ไม่ใช่”

เมื่อต้องการบรรยากาศแบบบาหฺลี พี่เมษจึงต้องนำเข้า “ตุ๊กตุนตุ๊กตาหิน” และตุ๊กตาบาหฺลี ประมาณ 30-40 ตัวมาจากบาหฺลี ถึงแม้ว่าการนำเข้าของจากบาหฺลีจะยุ่งยากและมีค่าใช้จ่ายในการขนส่งที่สูงก็ตาม พี่เมษเล่าถึงที่มาของงานประติมากรรมบาหฺลีในสวนว่า งานประติมากรรมเหล่านั้น “ขายอยู่เต็มถนนข้างถนน(ที่บาหฺลี)ละครับ เราก็ซื้อมา ซื้อมาแล้วก็โทรศัพท์ให้บริษัทชิปปิ้ง(shipping)ไปรับ และก็ให้บริษัทชิปปิ้งของไทยไปนำออกมาให้” ราคาค่าขนส่งทางเรือขึ้นอยู่กับขนาดของงานชิ้นนั้น ราคาต่อชิ้นตกอยู่ที่ “60 เหรียญ มั่ง 200 เหรียญมั่ง” จากนั้นพี่เมษจะต้องเสียภาษีศุลกากรในการนำเข้าประเทศไทยอีกด้วย

นอกจากนี้งานบางชิ้นยังมีความยุ่งยากในการนำเข้าประเทศไทย ยกตัวอย่างเช่น งานประติมากรรมรูปพระจากชวา เหมือนที่พี่เมษเล่าให้ฟังว่า “ตอนนำเข้าปวดหัวมาก ต้องให้กรมศิลปากรตรวจสอบว่าไม่ได้เป็นของขโมยวัดมา รุณวายเป็นมากเลย กรมศิลป์เค้าก็เอาหินมาดู เอาศิลปะมาดูโอ๊ย รุณวาย”

ประติมากรรมพระจากชวา
ที่ต้องผ่านกระบวนการตรวจสอบ
จากกรมศิลปากร

ในการเดินชมสวน พี่เมษได้ชี้งานประติมากรรมของบาหฺลีให้ผู้ศึกษาดูหลายชิ้น อย่างเช่นแท่นซึ่ง “เป็นของจากบาหฺลีเหมือนกัน แบนมา มันไม่หนัก” พร้อมกับชี้ให้เห็นคุณค่าของงาน ‘อริจินัล’ ในสวนของพี่เมษพร้อมทั้งชี้ให้ดูความสวยงามอ่อนช้อยในของตัวตุ๊กตาว่า “ดูสิสวยไหมละ อริจินัลเนี่ย”

แท่นหินจากบาทลี้ที่พี่เมฆ
'แบก' มาด้วยตนเอง

นอกจากนี้พี่เมฆยังเจาะจงรายละเอียดของงาน 'อริจินัล' เหล่านั้นว่าควรเป็นงานประติมากรรมที่ทำจากหินสีดำที่เป็น "หินของไฟ" ซึ่งพี่เมฆชื่นชอบเพราะ พี่เมฆคิดว่ามอสจะขึ้นบนหิน

ดีกว่า โดยเฉพาะ "หน้าฝนนิเขี้ยวปัดเลยนะ" นอกจากของแต่งสวนแล้ว ต้นไม้บางต้นในสวนของพี่เมฆก็เป็นของ 'อริจินัล' บาทลี้เช่นกัน เหมือนกับต้นไม้ต้นหนึ่งที่พี่เมฆเล่าว่า "ก็ไปเดินข้างถนนเห็นแล้วก็ตัด ๆ มาปลูก จากต้นแค่นี้ ตอนนี้อยู่เต็มสวนเลย"

งาน 'อริจินัล' จากเชียงใหม่ก็เป็นของแต่งสวนที่สร้างความสวยงามให้สวนของพี่เมฆเช่นกัน รูปปั้นสิงห์เก่าแก่ที่พี่เมฆเล่าถึงที่มาที่ไปว่า "จริงๆไม่ได้ไปซื้อของวัดมานะ แต่พระท่านเปลี่ยนสิ่งที่อยู่บนหน้าประตู ที่เหลือ ท่านก็มากองไว้ใต้ต้นไม้ จะทิ้งแหล่ไม่ทิ้งแหล่อยู่แล้ว ขาแข็งหักป่นปี้หมดยั้งเนี่ย แล้วเราก็เห็นท่านทิ้งอะแล้วก็ไปขอท่านมา" เนื่องจากงานปั้นขึ้นดังกล่าวเป็นงานดั้งเดิม ปูนที่นำมาซ่อมหางสิงห์ที่หักไปจึงต้องเป็น "ปูนโบราณที่แท้จริงของมัน" ที่เรียกว่า "ปูนดำ" ช่างที่สามารถซ่อมได้ "ต้องเอาคนที่ทำเป็นมา ไม่ใช่เอาช่างปูน ช่างก่อสร้างมาโบกปูน"

เสพศิลป์ในสวน

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่เมฆและสวนเป็นความสัมพันธ์ที่มีความน่าสนใจทีเดียว เพราะของตกแต่งสวนของพี่เมฆคือสิ่งที่พี่เมฆมองว่าเป็น 'ศิลปะ' เมื่อเวลาที่พี่เมฆมองศิลปะเหล่านั้น พี่เมฆจึงมองที่ "ความเป็นคุณค่า เราไม่ได้มองที่ว่ามันคืออะไร คือมองว่ามันเป็นงานศิลปะ ครูบาอาจารย์ก็มี คนที่ปั้นมันเป็นสลา" และรู้สึกมีความสุขที่ได้มอง ดังนั้น "ของใหม่ ๆ มันขึ้นมา มันไม่ได้ปั้นด้วยจิตวิญญาณของช่าง แต่มันปั้นเพื่อจะมาขาย" จึงไม่สามารถเข้ามาอยู่ในสวนของพี่เมฆได้ เพราะของใหม่นั้นไม่ใช่ศิลปะที่พี่เมฆจะเสพศิลป์ได้

พี่เมฆมองว่าศิลปวัตถุเป็นของที่สวยงาม ศิลปวัตถุของวัดก็เป็นความสวยงามอย่างหนึ่ง ดังนั้น พี่เมฆจึง 'ไม่คิดมาก' กับการนำศิลปวัตถุของวัดมาเป็นศิลปะตกแต่งสวน ดังคำพูดที่ว่า

“บางคนต่อต้านของวัด อย่าไปคิดเยอะ ของวัด ก็คือ ศิลปะอย่างหนึ่ง” เช่นเดียวกับการที่ พี่เมษตั้งวางประติมากรรมพระไว้ในสวน ซึ่งพี่เมษมองว่า บางคนว่าต้องวางพระให้ถูกที่ถูกต้องทาง (ไม่ใช่ในสวน) เรา(พี่เมษ)บอกไม่ใช่ ดูสิดูสงบจะตาย จุดประสงค์ของเค้าก็คือมองว่ามีความสุข มองดูว่าสงบ อย่าไปมองว่าท่านเป็นศิลปะรูปเคารพศักดิ์สิทธิ์ พระคือ symbolic เฉย ๆ มองแล้ว ร่มเย็น”

การเสพศิลปะของพี่เมษ เกิดขึ้นจากความสนใจในศิลปะดั้งเดิมและการค้นคว้าหา ความรู้ด้านศิลปะดั้งเดิมเพิ่มเติม “จากคนที่คบเดียวกัน(สนใจในศิลปะดั้งเดิมเหมือนกัน)” อย่างนัก จัดสวนที่จัดสวนให้พี่เมษจนกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน หรือ เพื่อนพี่เมษที่เป็นหุ้นส่วนบริษัท รวมทั้ง การเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรงของตนเองโดยการกลับไปจังหวัดเชียงใหม่เพื่อไปเดินชมวัดและ คิดต่อว่า “เอ๊ะ ทำไมวัดนี้วัดนั้นเหมือนกัน เอ๊ะทำไมอันนี้กับอันนั้นไม่เหมือนกัน เอ๊ะทำไมศิลปะมัน ลาววะ มันมาอย่างไร” รวมทั้งสังเกตกระบวนการสร้างงานศิลปะจาก ‘สล่า’ เหมือนที่พี่เมษเล่าว่า “เห็นช่างทำอยู่ ก็ยืนดูช่างทำ ยืนดูช่างทำ นั่งมองว่าทำอย่างไร”

การเสพศิลปะของพี่เมษจึงเป็นการเรียนรู้ถึงที่มาที่ไปของงานแต่ละชิ้น เป็นการมองทะลุ ถึงเบื้องหลังของศิลปวัตถุ เหมือนกับที่พี่เมษรู้ว่า “สมัยก่อนเค้าปั้นอย่างว่านี่นะ คนที่ปั้นเค้าก็ ประชันฝีมือกันนะ สล่าทางเหนือสมัยก่อน เขาก็จะแข่งกัน” พี่เมษมองว่าศิลปะมีข้อดีหลายอย่าง พร้อมทั้งอธิบายให้ฟังว่า “ทำไมคนมันชั่วมันร้ายมันเลวได้ทุกวันนี้ ก็เพราะศิลปะมันหายไปหมดแล้ว คนเราก็ไม่มีจิตใจที่จะมานั่งเสพว่า อู๊ย ทำไมมันสวยอย่างนี้เนี่ย คือถ้าคนเรามองแบบ เนี่ย มองความงามรอบตัวแล้วก็อยู่กับสิ่งรอบตัวได้เนี่ย เราก็จะไปทำอะไรที่มันเลวร้ายน้อยลงอะ เพราะว่าจิตใจเราอยู่แบบเนี่ยอะ แล้วศิลปะมันไม่เคยทำให้ใครเลวร้าย ใครอยู่ใกล้ศิลปะก็ละเมียด ละไมลงเท่านั้น แล้วพี่อยากให้ทุกคนอยู่แบบนี้จะดีกว่า ชอบอะไรที่อยู่แบบนี้ ๆ ทำให้มันที่สุดไปเลย”

สวนของพี่เมษจึงเหมือนหอศิลป์ส่วนตัวที่พี่เมษเสพศิลปะที่แทรกตัวอยู่ทุกมุมของสวน เพื่อความสุขและความรู้สึกละเมียดละไมที่ได้รับจากการเสพงานศิลปะนั้นๆ

สวนที่เป็น “ของแปลกของหมู่บ้าน”

นอกจากงานประติมากรรมแล้ว องค์ประกอบในสวนส่วนอื่นๆก็ทำให้สวนของพี่เมษ สวยงามและแตกต่างจากสวนสวยงามอื่นๆเช่นกัน กำแพงอิฐที่ทำหน้าที่เป็นรั้วหน้าบ้านทำให้บ้าน ของพี่เมษโดดเด่นกว่ากำแพงรั้วบ้านหลังใกล้เคียงอย่างชัดเจน กำแพงอิฐนี้เป็นผลงานการ ออกแบบของนักจัดสวนที่ออกแบบให้มีลวดลายที่แปลกตา “เป็นดอกเป็นดวง” ซึ่งเกิดจากการนำ อิฐมอญก้อนใหญ่มาตัดให้เป็นชิ้นเล็ก ก่อนที่จะประกอบกันเป็นลวดลายบนกำแพง ความพิเศษ

ของกำแพงจึงเกิดขึ้นจากการนำอิฐขึ้นเล็กๆมาต่อกัน เพราะในการก่อสร้างกำแพงทั่วไป “เค้าไม่มานั่งตักหินเป็นก้อนเล็กๆ ไม่ทำหอรอก” กำแพงอิฐที่ ‘ไม่มีใครทำ’ จึงทำให้สวนของพี่เมฆโดดเด่นขึ้นเป็นอย่างมาก

อิฐก้อนเล็กๆถูกนำมาก่อ
‘เป็นดอกเป็นดวง’ สร้าง
ลวดลายที่ ‘ไม่มีใครทำกัน’

ต้นไม้ในบ้านพี่เมฆก็ทำให้สวนของพี่เมฆมีมูลค่าสูงเช่นกัน เพราะ “ต้นไม้พี่เมฆราคา 5 บาท 10 บาทที่ซื้อตามร้านทั่วไปนะ” ต้นไม้บางต้นจึงมีราคาถึงแปดหมื่น อยากรู้ก็ตามมาในการซื้อต้นไม้ พี่เมฆไม่ได้เจาะจงว่าเป็นต้นไม้ราคาแพงหรือไม่ เหมือนที่พี่เมฆพูดว่า “เราไม่นับกันที่ราคาหอรอกนะ แต่เผื่อมันแพงเท่านั้นเอง ก็ถูกบ้างแพงบ้างอะครับ” การซื้อต้นไม้ของพี่เป็นการซื้อแบบ “สะสม” ในลักษณะที่ว่า “พี่ซื้อต้น สองต้นมากองไว้ วันนี้ไปซื้อสามต้น ไม่ได้ซื้อแบบเอาทีเดียวสิบต้นมากองไว้” การซื้อต้นไม้มาจัดสวนของพี่เมฆจึงใช้เวลาสะสมถึง 5-6 เดือน

ต้นไม้ที่จะเข้ามาส่วนหนึ่งของสวนพี่เมฆต้องเป็นต้นไม้ที่ “ต้องมีอะไรที่มันสะดุดตา” พันธุ์ไม้บ้านพี่เมฆจึงเป็นพันธุ์ไม้ที่หาดูได้ยาก เหมือนคำพูดพี่เมฆที่ว่า “มาดูพันธุ์ไม้บ้านพี่ ไปดูบ้านอื่นไม่เหมือนกันหอรอก ไม่มีหอรอก” ยกตัวอย่างเช่น ต้นสารลังกาที่ตั้งเด่นอยู่หน้าบ้านที่พี่เมฆชวนให้ผู้ใช้ศึกษาชมความสวยงามของต้นพร้อมกับพูดว่า “ต้นนี้ก็หลายหมื่นอยู่ ซื้อมาจากเชียงใหม่หาไม่ได้แล้วนะ(ในประเทศไทย) ไม่มีแล้ว ตอนนี้เป็นแสนแล้วนะ เขาขายกันนะ คือถ้าเขาขายกันตอนนี้ ก็มีแถวลังกาเป็นหลายหมื่นอยู่ ตอนนี่5หมื่นมั้ง” รวมทั้งต้นไม้ตระกูลเบิร์ดออฟพาราไดซ์ที่แตกต่างจากเบิร์ดออฟพาราไดซ์ที่อื่นตรงเป็นพันธุ์ที่มีขนที่อ่อนนุ่มออกมาจากตัวดอก ซึ่งทำให้พี่เมฆชอบมาก เพราะ “พี่ออกมาดู แล้วพี่ก็ลูบๆทุกวัน นุ่มมาก สวยด้วย แปลกไม่เหมือนที่อื่น”

ดอกของต้นไม้ตระกูลเบิร์ดออฟ
พาราไดซ์ที่มีขนนุ่มให้พี่เมษได้
สัมผัสเมื่อเดินเล่นในสวน

นอกจากนี้ต้นไม้ที่สมบูรณ์และได้รับการดูแลเป็นอย่างดีจากเจ้าของสวนยังช่วยทำให้สวนพี่เมษโดดเด่นและสวยงาม ต้นไม้เหล่านั้นคือ ต้นพิโลเดนดรอน พันธุ์ครอสตาริก้า ที่พี่เมษดูแลจนมีใบใหญ่สมบูรณ์และสวยงามจนพี่เมษรู้สึกปลื้มใจ รวมทั้งต้นหน้าวัวใบ ที่พี่เมษ ”ปลูกตั้งแต่เล็กๆจนเดี๋ยวนี้มันล่อมต้นนี้หมดแล้ว”

ครอสตาริก้าที่มีใบใหญ่
สมบูรณ์จนพี่เมษปลื้มใจ

หน้าวัวที่พี่เมษเลี้ยงไว้ตั้งแต่ต้นเล็กๆ

ด้วยความสวยงามที่โดดเด่น สวนของพี่เมษจึงเป็นสวนที่มีผู้มาเยี่ยมชมเยือนบ่อยครั้ง ทั้งคนที่ชอบสวนแนวเดียวกับพี่เมษ บรรณาธิการนิตยสารที่มาถ่ายรูปสวนของพี่เมษอยู่เสมอๆ รวมทั้ง

เพื่อนบ้านที่ได้ยินกิตติศัพท์ของสวนพีเมฆ ซึ่งพีเมฆเล่าให้ฟังว่า “แรกๆนี่มาดูกันทุกวันเลย ถ้ามีคนมาอยู่บ้านก็มาดู (ข้างในบ้าน) กันใหญ่เลย เป็นของแปลกของหมู่บ้าน ตอนนี่ขึ้นไปหมดละ” คำพูดของบรรดาคนที่ชมชมสวนจึงแตกต่างแบบที่พีเมฆเรียกว่า “นานาจิตตัง” คำพูดที่พีเมฆพอจะจำได้ก็คือ “รก น่ากลัว” “มีผีอยู่มัยเนี่ย” “ทำไมมันน่ากลัวแบบนี้ มียักษ์มีอะไรอยู่บ้าน” รวมทั้งคำชมที่ว่า “สวยน่าอยู่ ชอบ”

ถึงแม้ว่าคำพูดที่มาจาก “นานาจิตตัง” จะไม่ได้เป็นคำชมไปเสียหมด แต่การที่มีผู้คนมาเยี่ยมชมบ้านที่เมฆมากมายก็แสดงให้เห็นถึงชื่อเสียงของสวนของพีเมฆและความแตกต่างอย่างโดดเด่นของสวนแห่งนี้

พินัท

พินัท..หนุ่มนักธุรกิจ

พินัทเป็นผู้ชายอายุประมาณ 30 กว่าปี รูปร่างกะทัดรัด ผิวขาว บุคลิกคล่องแคล่ว พูดจาฉะฉาน ผู้ศึกษาได้รู้จักกับพินัทจากการติดต่อพินัททางโทรศัพท์ ตามเบอร์โทรศัพท์ที่พี่บรรณาธิการได้แนะนำไว้ ด้วยความเป็น ‘Business Man’ ของพินัท การสัมภาษณ์ที่บ้านของพินัทจึงเลื่อนไปเลื่อนมาอยู่หลายครั้งด้วยภาระงานมากมายที่พินัทต้องรับผิดชอบในวันเสาร์-อาทิตย์ จนกระทั่งการโทรนัดครั้งหนึ่งที่พินัทพูดว่า ‘เสาร์-อาทิตย์นี้พี่ติดสัมมนาอีกแล้ว แต่พี่สัญญา อาทิตย์หน้าน้องอีฟโทรมาได้เลย ไม่เลื่อนแล้ว’ ในที่สุดพินัทก็ปลีกเวลาอันมีค่ามาให้กับคนที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตาให้ได้เข้าไปกับสัมผัสสวนและสัมผัสตัวตนของพินัท

ผู้ศึกษาได้พบพินัทในวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันที่พินัทมีโอกาสอยู่กับภรรยาและลูกๆอย่างพร้อมหน้า เมื่อผู้ศึกษาเข้าไปนั่งในห้องรับแขกจึงได้พบกับรอยยิ้มต้อนรับของภรรยาพินัท ได้รับ ‘แฟนต้ากระป๋อง’ ฝีมือการเสิร์ฟของลูกชายพินัท และได้ยินเสียงหัวเราะเมื่อผู้ศึกษาทักทายลูกชายคนเล็กวัยหัดวิ่งของพินัท

ครอบครัวของพินัทเป็นครอบครัวที่มีฐานะที่ดี คุณพ่อและคุณแม่ของพินัทจึงคาดหวังให้พินัทให้ความสนใจกับการเรียนเพียงอย่างเดียว ในขณะที่พินัทเป็นคนชอบทำงาน พินัทจึงออกมาอยู่ที่ อพาร์ทเมนท์เพื่อเริ่มเปิดร้านขายอาหารที่จุตุจักรตั้งแต่พินัทอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากนั้นจึงเปลี่ยนเป็นร้านขายเสื้อผ้า ร้านขายรองเท้า และเปลี่ยนทำเลร้านมาอยู่ที่สยามสแควร์ พร้อมๆกับการเรียนที่คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แต่เมื่อถึงช่วงปี พ.ศ. 2540 ที่เป็นยุคฟองสบู่แตก พินัทจึงยุติธุรกิจของตนเองและกลับมาอยู่ที่บ้านกับครอบครัว จากนั้นจึงดูแลธุรกิจอพาร์ทเมนท์และธุรกิจบริษัทรับเหมาก่อสร้างของคุณลุง

เมื่อพี่ชายของพี้นท์เปิดบริษัทออแกนไนเซชันของตัวเอง พี่นัทจึงมีโอกาสได้รับงานรายชิ้น นั่นคือการคัดเลือกคนเข้ามาโปรโมทสินค้าในห้างสรรพสินค้า เมื่องานของพี้นท์ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก พี่นัทจึงร่วมกับพี่สาว “ตั้งบริษัท ไปหาตีตตรงข้ามกับ บริษัทพี่ชาย เขาเขา เขาเสร็จ พออยู่ชั้กพัก พอเราซื้อเขาได้แล้ว ก็ซื้อเป็นตึกของตัวเอง” พี่นัทจึงเป็นเจ้าของบริษัทออแกนไนเซชันที่พี้นท์ตั้งขึ้นมานานถึง 8 ปีแล้ว

“การ relax ของพี้นท์คือการช้อปปิ้ง”

ทุกๆเช้าวันธรรมดาพี้นท์จะตื่นประมาณ 6-7 โมงเช้า เพื่อไปส่งลูกที่โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลบ้านของพี้นท์ จากนั้นพี้นท์จะกลับบ้านเพื่อ “ทำอาหารเช้า ให้ศรียรรยาับประทาน เพราะพี้นท์เป็นคนชอบทำอาหาร คือทำทุกอย่างครบ อย่างแพนจะทำแกงส้ม น้ำพริกแกง แต่ของพี้นท์จะทำได้ทุกอย่าง ผัดผัก ผัดพริกแกง” เมื่อทานอาหารเช้าแล้วพี้นท์จะไปทำงานที่บริษัทย่านจรัญสนิทวงศ์ เวลาเลิกงานปกติของพี้นท์คือ 18.00-19.00 น. แต่ถ้าวันใดที่ “มีงานอีเวนต์ ก็กลับเที่ยงคืน ดีหนึ่ง” เพราะงานรับจัดอีเวนต์และงานแถลงข่าวนั้น “มันจะเป็นงานที่วุ่นวาย ต้องดูแล”

ในวันเสาร์-อาทิตย์นั้น ตารางชีวิตของพี้นท์ “ส่วนใหญ่มันจะเป็นเหมือน plan จะกระดิกไม่ได้เลย ถ้ามีอีเวนต์ก็จะไม่ได้ไปไหนเลย ต้องทำงาน” นอกจากการทำงานแล้ววันเสาร์หรือวันอาทิตย์ยังเป็นวันที่พี้นท์ซื้ออาหารสดจากซูเปอร์มาเก็ตเพื่อเตรียมไว้สำหรับการทำอาหารตลอดสัปดาห์ ซึ่งซูเปอร์มาเก็ตที่พี้นท์ไปซื้ออาหารสดเป็นซูเปอร์มาเก็ตตามห้างสรรพสินค้าทั่วกรุงเทพฯที่พี้นท์เล่าว่า “ไกลเราก็ไปไม่เป็นไร ขอให้รู้สึกว่าไปแล้วเราโอเค ไปหมด”

พี้นท์เป็นคนที่ชอบความทันสมัยและชอบเทคโนโลยี พี่นัทจึงชอบไปห้างสรรพสินค้าอยู่เสมอเพื่อ “ไป update ว่าตอนนี้ trend มันไปไหน ชอบไปดู อยู่เสมอ” พี่นัทเล่าถึงความรู้สึกของการตามกระแสสินค้าออกใหม่ว่า “มันเหมือนกับตามเทรนด์แล้วสนุก ไม่เบื่อ แล้วเวลาเราได้ของ เราสนุกกับมัน” ช่วงเวลาแห่งการช้อปปิ้งจึงเป็นช่วงที่ “พี้นท์มัน relax ดี” การช้อปปิ้งเป็นกิจกรรมที่ทำให้พี้นท์ “มีความสุขมาก” พี่นัทจึงเป็น ‘นักช้อป’ ที่ติดตามและซื้อสินค้าที่ “ออก collection ใหม่” เสมอๆโดยจะซื้อ “ทุกอย่างไม่ใช่เสื้อผ้าอย่างเดียว นาฬิกา ช้อมหมด โทรศัพท์ก็ชอบเปลี่ยนไปเรื่อยๆ”

ห้างสรรพสินค้าที่พี้นท์ไปส่วนใหญ่จึงเป็นห้างที่เน้นสินค้าแฟชั่นที่มีระดับอย่างเซ็นทรัลพารากอน เซ็นทรัลเวิลด์ คริสตัล พาร์ค บองมาเช่ เป็นต้น นอกจากห้างจะเป็นแหล่งช้อปปิ้งสำหรับพี้นท์แล้ว ห้างสรรพสินค้ายังเป็นทีเรียนศิลปะของลูกชายคนโตของพี้นท์ด้วย

ในช่วงเวลาที่ พี่นัท “เคลียร์งานได้” พี่นัทจะพาครอบครัวของตัวเองและครอบครัวของญาติพี่น้อง “ไปเที่ยวต่างประเทศกันทุกปี ปีละแค่หนึ่งครั้ง” เมื่อพี้นท์เป็นคนชอบ ‘ช้อปปิ้ง’ พี่นัทจึง

“อยากไปที่ไฮเทค ไฮเทคโนโลยี” สถานที่ท่องเที่ยวโปรดของพี้นท์จึงเน้นที่ “เมืองช้อปปิ้ง” อย่างประเทศเกาหลี ฮองกง ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ พี้นท์มองว่าการเที่ยวในประเทศเหล่านั้นตอบสนองต่อรูปแบบการใช้ชีวิตของพี้นท์ที่ “ชอบทานและช้อปปิ้ง” และ “ไม่ชอบถ่ายรูป ไม่ชอบทะเล(เพราะ)กลัวแดดเหนียว”

บ้านราคาเกือบสี่ล้าน แต่สวนราคาเกินครึ่งของงบที่ตั้งไว้

บ้านของพี้นท์เป็นบ้านเดี่ยวขนาดสองชั้นทาสีโอรสสลับกับสีขาวอย่างกลมกลืน บนเนื้อที่ขนาด 68 ตารางวาในหมู่บ้านของบริษัทแลนด์แอนด์เฮาส์ย่านบางใหญ่เช่นเดียวกับบ้านของพี้นท์ย้ายมาอยู่ที่บ้านหลังนี้จากคำชักชวนของพี่ชายและคุณพ่อคุณแม่ที่มาซื้อบ้านในหมู่บ้านแห่งนี้มาก่อนและอยากให้พี้นท์และครอบครัว “มาอยู่ใกล้ๆ” เมื่อ 6 ปีที่แล้ว พี้นท์จึงตัดสินใจย้ายจากคอนโดมิเนียมมาซื้อบ้านหลังนี้ในราคาที่พี้นท์จำได้อย่างแม่นยำว่า “สามล้านสามแสนสามหมื่นบาท”

สวนในปัจจุบันของพี้นท์เกิดขึ้นเมื่อ 3 ปีก่อน หลังจากที่พี้นท์ซื้อบ้าน 3 ปี ถึงแม้จะเป็นสวนในบ้านเดี่ยวหลังเล็กๆแต่สวนของพี้นท์ก็มีราคาถึง 500,000 บาททีเดียว พี้นท์เล่าว่าราคาของสวนดังกล่าว “เกินครึ่งของงบที่ตั้งไว้” เพราะ “จริงๆตั้งไว้แสนห้าถึงสองแสน แต่หมดไปห้าแสนไม่ได้ตั้งใจเลย ทำไปแล้วเนี่ย เขา(นักจัดสวน)ก็บอกว่าทำทั้งที่ก็ให้ดีไปเลย”

บ้านและสวนของพี้นท์จึงมีราคารวมกัน 3,830,000 บาท ทั้งนี้ไม่รวมค่าก่อสร้างโรงรถ ค่าก่อสร้างห้องเก็บของ และต้นไม้ลาวตีราคา 15,000 บาทที่พี้นท์ซื้อมาปลูกไว้ในสวนก่อนหน้านี้

สวนหินโมเดิร์น

ด้วยความที่พี้นท์ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการมีสวนมากนัก สวนที่มาพร้อมกับบ้านจากโครงการจึงเป็นสวนที่อยู่คู่บ้านของพี้นท์มาเป็นเวลา 3 ปีก่อนที่พี้นท์จะให้นักจัดสวนเปลี่ยนสวน “พอประมาณ” ของโครงการที่พี้นท์บรรยายว่า “เป็นสไตล์เรียบ เหมือนกับว่าจัดให้ดูเรียบง่าย เหมือนบ้านเดี่ยวต้องมีบริเวณ สนามหญ้าขนาดเล็ก แล้วก็ปลูกต้นไม้ชนิดๆน้อยๆแค่นั้นเอง” ให้เป็น “สวนหินโมเดิร์น” ที่ “เน้นเรียบง่าย ดูแลรักษาง่าย จะเป็นต้นไม้ที่เน้นดูแลง่ายๆ ไม่ต้องมาประคบประหงม ให้น้ำเยอะ คือไม่ได้ให้น้ำในระยะเวลาหนึ่งก็จะสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้”

เมื่อพี้นท์ไม่ต้องการมีภาระในการดูแลต้นไม้ ใจที่พี้นท์ให้กับนักจัดสวนก็คือ “เราอยากได้เหมือนกับสวนหิน ต้นไม้ที่น้อยที่สุด ต้นไม้สามสิบเปอร์เซ็นต์แล้วก็ หินเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์” ถึงแม้ว่าเมื่อออกแบบสวนเสร็จแล้ว นักจัดสวนจะออกแบบให้มีสัดส่วนของต้นไม้และพื้นที่สวนประมาณ “ห้าสิบห้าสิบ” แต่พี้นท์ก็รู้สึกชอบสวนแห่งนี้มากเพราะเป็นสวนที่ “ลงตัว ครบทุกอย่าง

ได้ทุกส่วนที่ต้องการ เขาก็ว่าเขาคิดได้ตรงใจเรามากเลย” โดยเฉพาะมุมม้านั่งที่นักจัดสวน “เอาไม้กับหินมามิกกัน ลดความแข็งของหิน ความแข็งมันก็ดูสวย ดูมิก กันไปเลย มันแมทกันมาก”

ไม้และหินที่ ‘แมทซ์’ กัน
ได้อย่าง ‘โดนใจ’ พื้นที่

‘สวนหินโมเดิร์น’ บ้านพื้นที่เป็นสวนที่โอบล้อมอยู่ด้านหน้า ด้านข้าง และพื้นที่ครึ่งหนึ่งของด้านหลังบ้าน พื้นสวนของพื้นที่เป็นพื้นสวนเป็นพื้นทรายล้างที่เป็นพื้นที่โล่งระหว่างสวนต้นไม้และสวนหินและตัวบ้าน พื้นที่เลือกพื้นทรายล้างด้วยตนเองเพราะพื้นที่เห็นประโยชน์การใช้งานมากกว่าการใช้พื้นระแนงไม้ที่ดูเป็นธรรมชาติ สวยงามแต่ไม่ทนทานและสิ้นจึงไม่เหมาะสำหรับเป็นพื้นที่ให้ลูกๆ ของพื้นที่วิ่งเล่น ความเรียบของพื้นทรายล้างประกอบกับรูปแบบการจัดวางองค์ประกอบสวนที่เป็นเหลี่ยม เป็นมุม’ ที่ชัดเจนทำให้สวนแห่งนี้เป็น “สวนที่มีระเบียบ มันมี pattern ไม้ใช้สวนที่มีต้นไม้เต็มไปหมดเลย ตรงนี้ลงต้นไม้ ตรงนี้มีบ่อ เป็นสวนรูปแบบจริงๆ”

เมื่อเดินเข้ามาทางประตูบ้านจะพบมุมสวนหน้าบ้านที่เน้นการจัดวางม้านั่งในสวน มุมต่อมาคือม้านั่งใต้ต้นลีลาวดีที่โอบล้อมด้วยต้นไม้ทรอคอมแพ็คที่ทำหน้าที่เป็นรั้วบ้าน ซึ่งถัดไปจะเป็นมุมสวนหินขนาดใหญ่ที่เป็นมุมเด่นของบ้าน เมื่อเดินเลี้ยวไปจะพบกับ ต้นโคลงเคลงเล็กๆ ในกระถางทรงยุโรปตั้งอยู่ด้านหน้าของกำแพงบ้าน ส่วนฝั่งตรงข้ามจะเป็นพื้นที่ปลูกต้นไม้ที่ปลูกอย่างเป็นระเบียบตามแนวรั้ว

มุมสวนหน้าบ้าน : ม้านั่งไม้
พื้นไม้และพื้นต้นชาฮกเกี้ยน

มุมที่นั่งกระเบื้องใต้ต้นลีลาวดี

สวนหินที่มีหินรูปทรงสวยงาม
เหมาะกับสวนของพื้นที่

กระถางต้นไม้โคลงเคลงเล็กน้อย
หรูหราที่มุมกำแพงบ้าน

เมื่อเดินไปจนสุดทางเดินจะพบกับมุมชิงช้าสีขาวสะอาดตามีต้นไม้ยืนเรียงเป็นฉากหลัง
ถัดไปเป็นกำแพงสีเขียวของต้นไม้ตุ๊กแก

กำแพงต้นไม้กั้นตัวบ้านกับ
ทางเดินส่วนกลาง

กำแพงต้นไม้ติดกำแพง ฉากหลังของบ้าน

มุขชิงช้าสีขาวหลังบ้านที่ภรรยาและลูกๆชอบมานั่งเล่น

สวนหินโมเดิร์นแห่งนี้จึงเป็นสวนที่สวยงามด้วยความเรียบง่ายและความเป็นระเบียบของต้นไม้ที่ถูกจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบและสวนหินที่ถูกออกแบบให้เข้ากันเป็นอย่างดีกับสวนโดยรวม

ความพยายามของเจ้าของสวนหินโมเดิร์น

การเป็นเจ้าของ “สวนหินโมเดิร์น” ที่มีโจทย์ของการออกแบบว่าต้องเป็นสวนที่ดูแลง่ายแห่งนี้ดูจะเป็นเรื่องไม่ถนัดนักสำหรับ ‘คนที่ไม่รู้จักต้นไม้เลย’ ‘คนที่ไม่ชอบรดน้ำต้นไม้’ และคนที่มิ

'life style' แบบพินัท พินัทเล่าให้ฟังว่าในขณะที่สวนของพินัทโทรมลงมาก เพราะพินัท “ไม่ค่อยได้ดูแลเลย ไม่มีเวลาดูแลจริงเนี่ย ก็ทำได้เท่าที่ทำ” สวนที่เคย “สด” เมื่อวันที่พี่บรรณาธิการมาถ่ายกับสวนในวันที่ผู้ศึกษาไปจึงแตกต่างกันมากมาย ต้นปลงที่เคยสวยงามกลับตายลงเพราะรดน้ำมากจนเกินไป ต้นลิ้นมังกรที่ปลูกเป็นแนวสวนข้างบ้านแห้งเหี่ยวจนพินัทต้องถอนทิ้งไป น้ำพุทรงยุโรปที่เคยเปิดอยู่เป็นประจำกลับใช้งานไม่ได้แล้ว พินัทมองว่าสวนที่สวยงามน่าจะถูกดูดีกว่าถ้ามีเจ้าของบ้านที่ “ดูแลดีกว่าพี่”

เมื่อสวนที่บ้านกำลังทรุดโทรมลงเพราะ “เรา(พินัท)ไม่มีความรู้ เรื่องต้นไม้จริงๆเลย เราไม่รู้ว่าต้นนี้ต้องใส่ปุ๋ยเมื่อไหร่ เราไม่ได้ดูแลเรื่องน้ำเลย” พินัทจึงเริ่มทำให้สวนกลับมาสวยงามเหมือนเดิมอีกครั้ง ด้วยการจ้างทีมงานดูแลสวนมาฟื้นฟูสวน “อย่างจริงๆจ้จจ” งานที่ต้องฟื้นฟูสวนก็คือการดูแลต้นไม้ว่าต้นไม้แต่ละต้นทรุดโทรมไปเพราะอะไร การเติมดินเพิ่มเติม เพราะที่ผ่านมาพินัทไม่รู้เลยว่าดินได้ยุบตัวลงและต้องเติมเพิ่มแล้ว การตัดแต่งต้นไม้ หรือที่พินัทพูดอย่างง่ายๆว่า “ดูแลให้เราหมดเลย” ความพยายามปรับปรุงสวนครั้งนี้เป็นการ เป็นการ “ดูว่า เราจะดูแลมันได้ดีอีกมั๊ย”

ความพยายามในการดูแลสวนดังกล่าว ทำให้ผู้ศึกษาเห็นถึงการให้ความสำคัญของสวนที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะในระยะแรกที่พี่เข้ามาอยู่ที่บ้านหลังนี้ พินัทแทบจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับสวนเลย พินัทยังคงใช้สวนที่ทางโครงการจัดให้ แต่เมื่อพินัทเริ่มสนิทสนมและปรึกษาพี่ชายที่รัก ต้นไม้และรักสวนมาก พินัทจึงค่อยๆซึมซับความรู้สึกเหล่านั้นมา จากคนที่เคยซื้อต้นไม้จากประโยชน์ใช้สอยและซื้อต้นไม้ที่มีราคาถูก อย่างเช่นการซื้อต้นไม้มาบังแดด ต้นโมกซึ่งพินัท “ซื้อมาห้าสิบบาท ต้นละห้าสิบบาท ธิบซื้อเลย ดีใจมากซื้อใหญ่ เลยราคาถูก” กลับตัดใจซื้อต้นลิลาวดี ต้นละ 17,000 บาทมาปลูกที่บ้าน เหมือนกับที่พินัทเล่าให้ฟังว่า “ไม่ได้คิดจะทำสวนทำอะไร เสร็จแล้วไปเจอต้นโมก ระหว่างซบกลับเนี่ย เจอต้นนี้อยูริมทางเลย ก็เลยเลี้ยวเข้าไป เขาบอกว่าเขาตั้งราคาไว้อยู่ที่สองหมื่นห้า ก็บอกว่าอู้หู ต้นไม้สองหมื่นห้าไม่เอา ไม่รู้จะคิดไปลงทุนกับมันอย่างไร แต่พอเห็นต้นนี้มันสวยมากเลยนะ แล้วมันเป็นสีชมพู ต้นมันใหญ่มาก โชคดีมาก เขาตั้งราคาไว้ที่สองหมื่นห้าเสร็จ เขาบอกว่ารีบซื้อไปเถอะวันนี้ เขาเหมือนกับโดนไล่ที่ เขาต้องย้ายต้นนี้ไปที่อื่น เราก็ต่อเขาว่าถ้าหมื่นห้าเราเอา เขาให้เฉยเลย แล้วเขาก็คิดค่าขนส่งสองพัน”

เมื่อพินัทเริ่มซื้อต้นไม้เพราะความสวยงามของต้นไม้และเริ่ม ‘ลงทุน’ กับต้นไม้ พินัทก็ได้พบกับพินัทจัดสวนที่จัดสวนให้บ้านพี่ชายของพินัท พินัทจึง ‘วนเวียน’ ไปถามว่า “บ้านผมทำอะไรได้บ้าง” ในระยะแรกนั้น พินัทตั้งใจว่า “จะแต่ง(สวน)ง่ายๆ” และตั้งงบประมาณไว้ 150,000-200,000 บาท แต่เมื่อพินัทจัดสวนออกแบบสวนให้และพี่บรรณาธิการที่มาถ่ายรูปที่สวนของพี่ชาย

พี่น้องสนใจมาถ่ายรูปสวนของพี่น้องเมื่อพี่น้องจัดเสร็จ พี่น้องจึง “ต้องทำให้ดูดีไปเลย เพราะเขาจะมาดู สุดท้ายก็เลย ทำเท่าที่ทำได้ครับ ก็ทำให้โอเคหน่อย” สวนของพี่น้องจึงมีราคาถึง 500,000 บาท

นอกจากนี้ พี่น้องยังตกแต่งสวนเพิ่มเติมด้วยตนเองไม่ว่าจะเป็นการหาต้นไม้พันธุ์ที่ ‘เลี้ยงง่าย ตายยาก’ เข้ามาประดับสวน การหาซื้อกระถางต้นไม้แบบที่เข้ากับตัวบ้านและกระถางต้นไม้โคลงเคลงเล็กน้อยมาแขวนที่กำแพงบ้าน การเลือกสีซิงซ์้ำที่เป็นสีขาวยที่เข้ากับสวนมากกว่าซิงซ์้ำสีแดงที่ลูกชายคนโตชอบ เป็นต้น

กระถางประดับที่พี่น้องหาที่วางเอง

กระถางที่พี่น้องซื้อมาแขวนผนังเอง

จากคนที่ “ไม่ได้คิด(เรื่องสวน)เลย ตอนนั้นเราจะมีบ้านหลักแรก มันเป็นบ้านเดี่ยว มีสนามหญ้าก็โอเคแล้ว” และคนที่ไม่รู้ว่่าต้นไม้ที่อยู่ในบ้านคือต้นมะม่วง กลายเป็นคนที่พยายามทำให้สวนที่เคยสวยงามดูดีขึ้นครั้ง เหมือนที่พี่น้องพูดว่า “เราก็รู้สึกว่ามันเป็นบ้านของเรานะ ทำดีกว่า แต่พอทำสุดท้ายแล้ว ตรงนี้ก็อยากได้ ตรงนี้ก็อยากได้ ถ้าถามว่าคุ้มมั๊ย ก็บอกว่าคุ้มอยู่แล้ว ไม่ได้รู้สึกว่่าเสียต่ายเลย” การพูดคุยกับพี่น้องจึงทำให้ผู้ศึกษาเห็นถึงความชื่นชอบสวนที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และรสนิยมการตกแต่งสวนที่พี่น้องสร้างขึ้นมาตลอดระยะเวลาการดูแลสวนแห่งนี้

ตัวอย่างของ ‘สวนบ้านคนรุ่นใหม่’

ถึงแม้สวนที่บ้านของพี่น้องจะเป็นสวนเล็กๆที่พี่ได้รับการดูแลไม่ติดนัก แต่สวนของพี่น้องก็มีจุดเด่นหลายอย่าง สวนของพี่น้องจึงได้รับการถ่ายรูปลงในนิตยสารด้วย จากสวนที่พี่น้องมองว่่า “ไม่ค่อยมีอะไร เราก็ยังคิดเลยว่ามันมีตรงไหนให้ถ่ายได้บ้าง” กลับเป็นสวนที่พี่น้องมองใหม่ว่่า “มันก็ได้หลายมุมจริงๆ เหมือนกับว่ามุมซิงซ์้ำมุมหนึ่ง มุมหินก้อนใหญ่มุมหนึ่ง มุมเก้าอี้ตัวเนี้ย (เก้าอี้

กระเบื้องสีขาว) ที่มันมิกกับหมอนรองรถไฟ ตัวน้ำพุ น้ำพุตัวนี้เราก็ไม่ได้ใช้แล้ว มันจะมีน้ำพุ เหมือนกับหัวโรมัน”

นอกจากความหลากหลายของมุมมองแล้ว สวนของพี้นท์ยังมีจุดเด่นอีกหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นหินราคา 25,000 บาทที่ถูกนำมาจัดวางในสวนอย่างพิถีพิถัน พี้นท์เล่าถึงที่มาของหินนี้ว่า “(พี้นท์จัดสวน) เค้โทรมาบอกว่าหินก้อนนี้มันเหมาะกับบ้านนี้มากเลยนะ แต่ราคามันตั้งสองหมื่นห้า เรา (พี้นท์) ก็เลยขับรถไปดูที่ร้าน เออ มันก็เหมาะกับสวนเราจริงๆ” พี้นท์อธิบายว่าหินก้อนนี้เข้ากับบ้านพี้นท์เพราะเป็นหินที่มีหลายมุมมอง “เออ จะมองจากมุมนี้ก็ได้ มองจากอีกมุมหนึ่งก็สวย”

มุมมอง ‘ใกล้ๆ’ ของก้อนหิน
ราคาสองหมื่นห้าพันบาท

น้ำล้นสไตล์โรมันที่เคยตั้งอยู่บริเวณสวนหน้าบ้านของพี้นท์ก็ทำให้สวนของพี้นท์ได้รับความสนใจจากเพื่อนบ้านเช่นกัน พี้นท์เล่าให้ฟังว่า “แรกๆ เราก็เปิดทุกวัน แล้วมันจะมีไฟ กลางคืนเนี่ย เป็นความภาคภูมิใจมาก พอน้ำมันล้น ไฟมันส่องมาจากข้างล่าง มันจะเหมือนกับคลื่นน้ำ มันจะเหมือนกับม่านน้ำ บ้านอื่นเขาซึ่งจักรยานผ่านไปผ่านมา ดูสวย เราก็ตื่นตระหนก ดูสวย เราก็จะภูมิใจ”

ความภูมิใจที่พี้นท์ได้รับจากสวนที่บ้านนั้นยังเกิดขึ้นจากต้นไม้ในสวนที่ชื่อว่าต้นปรองญี่ปุ่น พี้นท์ซื้อต้นไม้ชนิดนี้มาจำนวน 2 ต้นเพื่อตกแต่งบริเวณสวนหินตามคำแนะนำของนักจัดสวน ปรองญี่ปุ่นต้นใหญ่ราคา 200,000 บาท ส่วนต้นเล็กราคา 6,000 บาท พี้นท์รู้สึก “ภูมิใจมาก” เมื่อ “พี่เลี้ยงจนกระทั่งมันออกดอกสวยมาก” และรับรู้มาว่า “คนอื่นเขาเลี้ยงไม่ออกนะ”

นอกจากปรองอู่ปุ่นแล้ว ยังมีต้นลีลาวดีดอกสีบานเย็นสดใสที่แตกต่างจากต้นลีลาวดีต้นอื่นๆที่ “ส่วนใหญ่จะเป็นสีขาวเยอะ แต่สีออกแดงๆชมพู จะไม่ค่อยมี” เมื่อลีลาวดีสีบานเย็นได้รับคำชม เหมือนที่พี้นท์แล้วว่า “หลายๆคนเลยบอกว่าต้นนี้สวย ชอบไม่ค่อยเจอสีนี้เท่าไร” จึง “มีคนขอกิ่งไปค่อนข้างเยอะ” พี้นท์จึงแบ่งปันกิ่งลั่นทมนั้นอย่างเต็มใจ

นอกจากความภูมิใจในองค์ประกอบในสวนแล้ว พี้นท์ยังรู้สึกว่าคุณสมบัติของตัวเองมีความน่าสนใจตรงเพราะเป็นสวนที่ “มีความเรียบ เป็นสวนที่ทุกคนเข้ามาแล้ว เขาพูดเป็นเสียงเดียวกันเลยว่าเออ โอเค มันดูไม่รก ว่า มันดูเรียบร้อย” สวนที่สะอาดเรียบร้อยของพี้นท์ จึงเป็นสวนที่พี้นท์คิดว่า “เป็นสวนในฝันของหลายๆคนที่ต้องการสวนดูแลง่าย” ในสายตาของพี้นท์แล้ว สวนแห่งนี้ถึงว่าเป็น “ตัวอย่างของสวนบ้านคนรุ่นใหม่” เลยทีเดียว

พี้นท์

พี้นท์..เจ้าของสำนักงานทนายความ

ผู้ศึกษารู้จักกับพี้นท์ด้วยการแนะนำของพี่พัฒน์ซึ่งเป็นนักจัดสวนที่ช่วยแต่งสวนและบ้านของพี้นท์ จนบ้านหลังนี้ได้รับรางวัลบ้านที่ได้รับการตกแต่งอย่างสวยงามกลมกลืนจากนิตยสารฉบับหนึ่ง พี้นท์เป็นผู้ชายอายุสามสิบปลายๆ บุคลิกนิ่งๆ หน้าตาใจดี ท่าทางไม่ถือตัว แต่งตัวเรียบง่ายด้วยเสื้อโปโลที่สอคลายเสื้อไว้กางเกงสแลค ภายใต้นุคลิกเรียบง่าย พี้นท์เป็นคนคุยเก่ง คุยสนุกและตลก ในช่วงเวลาที่ผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์พี้นท์ ผู้ศึกษาจึงได้หัวเราะกับมุขตลกที่สอต่อแทรกมากับคำตอบและเรื่องเล่าของพี้นท์อยู่เสมอ

พี้นท์อยู่ที่บ้านสองคนกับภรรยาที่มีโอกาสเข้ามาพูดคุยและช่วยตอบคำถามในระหว่างที่ผู้ศึกษาสัมภาษณ์พี้นท์ พี้นท์เล่าอดีตตกกว่าวันนี้ภรรยาพี่แต่งตัวเป็น “บุญล้อม” แต่วันธรรมดาภรรยาของพี้นท์จะแต่งตัว “หรรษา พารากอน” เพื่อไปทำงานที่บริษัทด้านการเงินที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งที่บางนา ในขณะที่พี้นท์ทำงานเป็นทนายความอยู่ที่บ้านซึ่งพี้นท์แบ่งอีกส่วนหนึ่งไว้เป็นสำนักงานทนายความที่พี้นท์เป็นเจ้าของ สำนักงานทนายความของพี้นท์เป็นสำนักงานที่รับงานที่ปรึกษาทางธุรกิจ เหมือนกับที่พี้นท์แล้วว่า “ลูกค้าของพี่ส่วนใหญ่เป็นที่ปรึกษาบริษัทซะมากกว่า เป็นเหมือนแบบ consult กึ่งๆพวก inter law ประเภทนั้นซะมากกว่า รับงานธุรกิจต่างชาติ” ดังนั้นสำนักงานทนายความของพี้นท์จึงเป็นสำนักงานสร้างรายได้ที่สูงเพราะ “(การรับงานจากลูกค้าต่างชาติ)สามารถจะชาร์ตรายได้มากกว่าจากกลุ่มทั่วไป ต่างชาติจ่ายง่ายกว่าคนไทย”

พี้นท์เรียนจบจากโรงเรียนวัดน้อยนพคุณ จากนั้นจึงเข้าเรียนที่คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และทำงานเป็นทนายความมาจนถึงปัจจุบัน พี้นท์เล่าถึงชีวิตตอนเด็กๆ

ให้ฟังว่าคุณพ่อของเพื่อนทำงานเป็นตำรวจ บ้านของคุณพ่ออยู่บางขุนนนท์ ในสมัยที่บางขุนนนท์ยังเป็นสวนที่มีท้องร่อง ด้วยความที่เพื่อนใช้ชีวิตที่บ้านสวน เพื่อนจึง “ชินกับการจับดิน จับต้นไม้” เพื่อนจึงสามารถ “ทำ(สวน)ได้ เราไม่รังเกียจมัน”

เพื่อนจึงเปรียบเทียบชีวิตของตนเองให้ฟังว่า “เรามาจากดิน แต่มีคนมาแนะนำให้เราเป็นไฮโซ” การแนะนำให้ ‘เป็นไฮโซ’ ที่เพื่อนพุดถึงก็คือการแนะนำเรื่องการแต่งบ้านแต่งสวนนั่นเอง เพื่อนจึงเป็นตัวอย่างของกลุ่มชนชั้นกลางที่เริ่มต้นเข้ามาเป็นสมาชิกของกลุ่มชนชั้นกลางที่มีระดับที่สูงขึ้นและทำให้เราเห็นการเพิ่มเรียนรู้รสนิยมใหม่ๆที่กำลังต่อตรงกับตัวตนแบบเดิมของเพื่อน

ผลิตเพลินในบ้าน หรือไม่ก็ไปเดินห้าง

ในแต่ละสัปดาห์เพื่อนจะใช้เวลาอยู่ที่บ้านเป็นส่วนใหญ่ เพราะเพื่อนได้แบ่งส่วนหนึ่งของบ้านเป็นสำนักงานทนายความของตนเอง เพื่อนจึงมีเวลาอยู่ที่บ้านค่อนข้างเยอะ ในวันเสาร์อาทิตย์ที่เป็นวันหยุดของภรรยาที่นพ เพื่อนจะแบ่งวันเสาร์ไว้เป็นวันสำหรับการทำความสะอาดบ้านกับภรรยา เวลาที่เหลือของวันเสาร์-อาทิตย์ เพื่อนมักจะออกไปเดินเที่ยวที่ห้างสรรพสินค้าที่อยู่ทีละแวกบ้าน เช่น เซ็นทรัล รัตนาธิเบศ เพื่อผ่อนคลายความเหงา เมื่อเพื่อนย้ายมาใช้ชีวิตที่ที่บ้านเดี่ยวที่ทำให้เพื่อนมีเพื่อนบ้านและมีโอกาสสังสรรค์กับเพื่อนบ้านน้อยลง

ในช่วงที่เพื่อนกำลังต่อเติมบ้านดังเช่นทุกวันนี้ การเดินแผนกแต่งบ้านในห้างสรรพสินค้าและการเดินเที่ยวห้างสรรพสินค้าที่ชายของตกแต่งบ้านโดยเฉพาะจึงเป็นกิจกรรมหลักของเพื่อนและภรรยา ห้างห้างสรรพสินค้าที่ชายของตกแต่งบ้านก็คือ อินเด็กซ์ และโฮมโปร ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านของเพื่อน

เพื่อนเล่าว่า “จริงๆพี่เป็นคนอยู่บ้าน ชอบแต่งบ้าน แต่ที่ไม่มีแนวคิด พอเราได้แนวคิดมา ก็ทำให้เราอยู่บ้านมากขึ้นนะ ก็ทำให้เราไม่ฟุ้งซ่าน เดียวก็เอาละ เดินชมหนักชมไม้ ตัดกิ่งไม้อะไรไป ก็อยู่ในสายตาภรรยา เข้ามาก็รดน้ำต้นไม้ซัก 20 นาที” งานดูแลสวนจึงเป็นเสมือนงานอดิเรกของเพื่อน

นอกจากการใช้เวลาว่างที่บ้านแล้ว เพื่อนยังเวลาว่างด้วยการไปเที่ยวต่างจังหวัด “ปีนี้อย่างน้อยก็สองครั้ง” เพื่อผ่อนคลายตนเอง ส่วนการเที่ยวต่างประเทศนั้นยังเป็นแผนที่เพื่อนวางไว้แต่ยังไม่เกิดขึ้น เพราะทั้งเพื่อนและภรยายังมีงานประจำที่ต้องทำ และเพื่อนคิดว่า “เราไม่มีลูก พี่ก็เลยบอกภรรยาว่า เดี่ยวแก่ๆเราได้เที่ยวกันแน่”

บ้านทีบนอกโปร่งใน ราคาเกือบ 7 ล้านบาท

บ้านของพี่นพเป็นบ้านสองชั้นสีครีมที่ได้รับการตกแต่งสไตล์วินเทจ และมีสวนล้อมอยู่บริเวณด้านหน้าและด้านข้างของตัวบ้าน บ้านและสวนแห่งนี้อยู่ภายในบริเวณรั้วสูงที่พี่นพตั้งใจสร้างขึ้นเพื่อความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของพี่นพและภรรยา เนื่องจากบ้านของพี่นพไม่ใช่บ้านจัดสรรในหมู่บ้านปิดที่มีพนักงานรักษาความปลอดภัย

หมู่บ้านของพี่นพเป็นหมู่บ้านเปิดในย่านตลาดบางใหญ่ ซึ่งโครงการดังกล่าวตั้งอยู่ในทำเลที่ดีแต่จะไม่สร้างบ้านเดี่ยว มีเพียงบ้านทาวน์เฮ้าส์ที่มีพื้นที่ติดๆกันซึ่งพี่นพมองว่า “มันไม่สวย” พี่นพจึง “ไม่ได้สนใจ” แต่เมื่อโครงการเริ่มทำบ้านเดี่ยวขาย พี่นพจึงรู้สึก “โอเค รับได้” และซื้อบ้านอยู่ในโซนบ้านเดี่ยวซึ่งเป็นโซนที่มีบ้านอยู่เพียง 20 หลัง

เมื่อเรามองบ้านพี่นพจากรั้วนอกบ้าน เราจะเห็นเฉพาะตัวรั้วบ้าน ประตูโรงรถสีขาว ประตูทางเข้าบ้าน และหลังคาบ้าน

บ้านที่ภายนอกดูที่ไปด้วยรั้วสูง

แต่บ้านที่สร้างรั้วสูงดังกล่าวกลับไม่บ้านที่ที่บดบังที่คนอื่นเข้าใจเพราะภายในบ้านของพี่นพได้รับการออกแบบให้เป็นบ้านและสวน พี่นพจึงมองว่าบ้านนี้เป็นบ้านที่ทีบนอก โปร่งใน ต่างบ้านรั้วเตี้ยที่ “ภายนอกดูเหมือนโปร่ง แต่คุณก็กลัวว่าผู้อื่นจะเห็นคุณ ภายในก็เลยต้องใส่เหล็กดัด กลัวขโมย ใส่ผ้าม่านทึบ มีมุ้งลวด แล้วยังปลูกต้นไม้หน้าบ้านให้รกๆ บังสายตา แสงก็เข้าน้อยเพราะมีทั้งผ้าม่าน มุ้งลวด เหล็กดัด”

บ้านที่บนอก โปร่งใน

พื้นที่ใช้งบประมาณ 2,500,000 บาท ในการแปลงร่างบ้านที่มีรั้วเตี้ยเหมือนเพื่อนบ้านให้กลายเป็นบ้านที่บนอกโปร่งใน ตกแต่งบ้านเพิ่มเติม และสร้างสวนรอบบ้าน หากรวมกับราคาบ้านที่ซื้อมาจากโครงการราคา 4,300,000 บาทแล้ว บ้านของพื้นที่จะมีราคาถึง 6,700,000 บาททีเดียว

พื้นที่ได้เรียงให้ฟังกว้างประมาณที่จ่ายเพิ่มเติม คือ งบที่จ่ายไปกับการเปลี่ยนบ้านให้เป็นบ้านสไตล์วินเทจ และสร้างสวนสไตล์อังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนประตูให้เป็นประตูกรอบไม้สัก ค่ารั้วเหล็กรอบบ้าน (ราคา 170,000 บาท) ค่าเฟอร์นิเจอร์ที่ดูเข้าชุดกัน พื้นสวนที่เทพูนและปูกระเบื้องใหม่ ค่าต้นไม้ ค่าชุดเก้าอี้ ค่าบ่อน้ำ เป็นต้น

สวนอังกฤษน่ารักแหวก ๆ ของพื้นที่

โจทย์ของสวนที่พื้นที่ให้กับที่พัฒนาก็คือ “ไม่ชอบรกๆ ถ้าเป็นสวนป่าปลูกแล้วรก เราไม่เอา” เนื่องจาก “พื้นที่เราน้อย เราต้องการใช้พื้นที่” สวนของพื้นที่จึงออกมาเป็นสวนอังกฤษที่เน้น ‘ความโปร่ง’ และ ‘ไม่รกรุงรัง’ ภาพของสวนที่ออกมาจึงเป็นไปในลักษณะที่พื้นที่เรียกว่า “ต้นไม้สูงจะอยู่ริมรั้ว ตรงบริเวณที่เดินเล่นจะโปร่ง”

พื้นที่สวนของพื้นที่คือพื้นที่ด้านหน้าของบ้าน พื้นที่ด้านข้างและหลังบ้าน ตัวสวนโอบล้อมด้วยรั้วสูงสองแบบคือ รั้วปูนสีเหลืองที่เป็นจุดเด่นของสวน และ รั้วเหล็กสีขาวที่ให้อารมณ์หรูหราอังกฤษ พื้นที่สวนหลังรั้วปูนหรือกำแพงบ้านสีเหลืองเป็นมุมสวนหน้าบ้านที่มีการออกแบบที่สวยงามไม่ซ้ำใคร มุมที่บรรยากาศของสวนอังกฤษนี้มืองค์ประกอบสวนที่เรียบง่าย แต่เข้ากันได้

อย่างกลมกลืนด้วย แก้วสีสีขาวลายอ่อนหวาน พื้นกรวด กำแพงลายปูนปั้นแบบอังกฤษ ต้นไม้
 ลวดลายกนกแบบฝรั่งเศสพื้น และกำแพงต้นไม้ทรเกาหลี

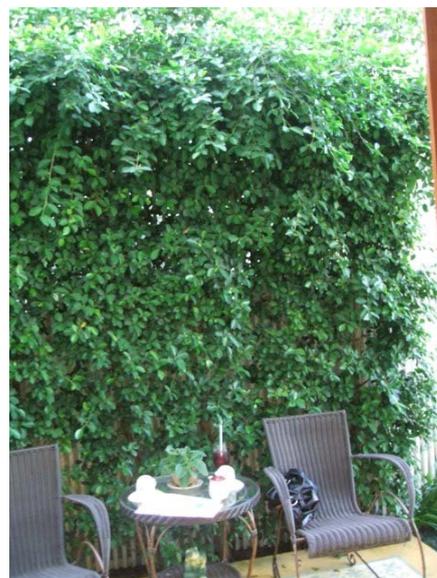

มุมนอนอังกฤษ
 หน้าบ้าน

พื้นที่สวนอีกส่วนหนึ่งคือพื้นที่ด้านข้างและหลังบ้านที่มีรั้วเหล็กสีขาวเป็นฉากหลัง ซึ่ง
 ประกอบด้วยต้นไม้ที่เรียงกันเป็นแนวยาวตามรั้ว จากนั้นจึงมีบ่อน้ำสีเหลี่ยมสีดำกั้นระหว่างแนว
 ต้นไม้กับพื้นที่นั่งเล่นในสวนที่มีฉากหลังเป็นต้นไม้ทรเกาหลี ซึ่งเป็นต้นไม้ที่เชื่อมโยงไปสู่ทางเดินกรวดเม็ด
 ละเอียดสีน้ำตาลอ่อนที่มีแนวต้นไม้สีเขียวและของแต่งสวนสไตล์อังกฤษอย่างเสาปูนขนานข้างไป
 ทั้งสองข้าง จนถึงกำแพงหลังบ้านที่มีต้นไม้ทรเกาหลีเป็นจุดหยุดสายตา และต้นไม้ปลูกเรียงกันเป็น
 แนวหลังบ้าน

แนวต้นไม้ข้างบ้านและบ่อน้ำ

มุมนั่งเล่นที่มีฉากหลังเป็นกำแพงทรเกาหลี

สวนข้างบ้าน

มุมต้นรัญจวนหลังบ้าน

จะเห็นได้ว่า ทุกๆมุมของสวนจะได้รับการออกแบบให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันและมีความเป็นสวนอังกฤษแทรกอยู่ทุกมุม สวนแห่งนี้จึงเป็นสวนอังกฤษอย่างเต็มตัวในสายตาของนักจัดสวนอย่างพี่พัฒน แต่สำหรับพี่นพแล้ว พี่นพก็เรียกสวนแห่งนี้ว่าสวนอังกฤษเช่นกัน แต่มีคำจำกัดความของสวนอังกฤษที่พี่นพพูดออกมาพร้อมกับรอยยิ้มว่า “สวนของพี่ออกไปทางน่ารักนะ พี่ว่าออกไปทางแห้วๆ”

“เค้าคิด(กับสวน)ยังไง พี่ก็คิดตามเค้า”

ด้วยความที่พี่นพ “แต่งบ้านไม่เป็น” หลังจากที่พี่นพซื้อบ้านหลังนี้ พี่นพจึงให้เพื่อนที่เปิดบริษัทรับจัดสวนที่ ‘อาสา’ แต่งบ้านให้เข้ามาแต่งบ้านและจัดสวนให้ทั้งหมด โดยที่เข้าใจตั้งแต่ต้นว่า สวนและบ้านที่ออกมาจะเป็นรูปแบบอังกฤษ เหมือนที่พี่นพเล่าว่า “เรากับพัฒนรู้จักกัน ไปบ้านพัฒนอยู่แล้ว ถ้าพัฒนจัด ก็ต้องเข้าใจสไตล์กันอยู่แล้วว่า พัฒนจะต้องมาสไตล์นี้อยู่แล้ว”

เมื่อพี่พัฒนเข้ามาช่วยแต่งบ้านและสวน พี่พัฒนจึงบอกพี่นพว่า “บ้านจะเป็นทรงวินเทจนะ แล้วสวนอังกฤษก็แล้วกัน” ซึ่งรูปแบบดังกล่าวก็ตรงกับความรู้สึกเล็กๆ เหมือนที่พี่นพเล่าถึงที่มาของความรู้สึกนั้นให้ฟังว่า “ตอนเด็กๆ(พี่)เกียจมากเลยการอยู่บ้านไม่ อยากได้บ้านปูน พอทุกวันนี้เราอายุมากขึ้น ก็หวนอยากกลับไปทีเก่าๆ (อยากได้)บ้านเป็นไม้สัก เฟอร์นิเจอร์เก่า ไม้เก่า ที่นี้พี่ก็มีอารมณ์นั้นเข้ามาด้วย แต่ว่า(บ้านกับสวน)เราจะไม่ได้เก่าจัด(แบบนั้น) แต่เป็นแบบผสม เป็นสไตล์วินเทจ เป็นบ้านปูนสมัย ร.5 สมัยที่เมืองปูนของฝรั่งเข้ามาแล้ว แต่ว่าความเก่าของคนไทยก็

ยังมีอยู่มันต้องผสมผสานกัน” พร้อมกับอธิบายว่าในความเข้าใจของเพื่อนบ้าน “มันน่าจะเป็นสไตล์อย่างพระราชวังสนามจันทร์” บ้านของเพื่อนจึงเป็น “บ้านใหม่แต่ทำให้เก่า”

เมื่อเพื่อนเข้ามาช่วยจัดบ้านที่ตรงกับความรู้สึกของเพื่อน เพื่อนจึงพยายามเรียนรู้รสนิยมดังกล่าวและ “คิดตาม” พี่พัฒนา ไม่ว่าจะ เป็นเรื่ององค์ประกอบของต้นไม้ที่อยู่ในสวนที่จำเป็นต้องมีต้นไม้หายากราคาแพงเป็นต้นไม้หลักในสวน อย่างเช่น ต้นรัญจวนที่เพื่อนพูดถึงว่า “มัน โอเค สะกดอยู่เลย มันลงตัวเลย ลง(ในสวน)ปุ๊บใช่เลย” และ “นี่คือจุดไฟก็สพอเข้ามาแล้วต้องสะกดกับต้นไม้ต้นนี้ แต่ถ้ามี 5 ต้น 10 ต้นมันก็ไม่เด่น” องค์ประกอบทางศิลปะของสวนที่เพื่อนอธิบายว่า “ก็เข้าใจนะ ก็เหมือนวาดรูปนะ มันต้องมี foreground , background มันต้องมีพระเอก พระรอง ถ้าทั้งบ้านมีแต่ดอกไม้มันก็ดูแต่หน้าอินเดียวเกินไป” และ “ถ้าเราเล่นง่ายก็เอาสีขาวเข้าไว้ก่อนแล้วเอาอย่างอื่นมาเติมเหมือนกับวาดรูป เรื่องโทนสี ถ้าเราเล่นง่ายก็เอาสีขาวเข้าไว้ก่อน แล้วเอาอย่างอื่นมาเติมเหมือนกับวาดรูป” เพื่อนจึงมองว่าเมื่อ “(สวน)มีแต่ไม้เขียว เรา(เพื่อน)ก็พยายามหาไม้ล้มลุกไม้ดอกมาแขวนเป็นกระเช้า เอาแพงพวยเอา เดปมาแขวน เป็นสีส้มมาแต่งชั่วคราวชั่วคราว” การออกแบบฮาร์ดสเคปที่ว่า “ถ้ารั้วสูงแล้ว ไม่มีเก้าอี้ตัวนี้ไม่มีวงกลมกับปูนปั้นอันนี้มันจะดูแบบ ก็คือรั้วสูง แต่พอเอาอันนี้มาใส่ความเป็นรั้วมันหายไป เหมือนกับจริงๆเราต้องการเอาตัวนี้มาโชว์มากกว่าเราเลยทำรั้วสูง”

กระถางแพงพวยสีส้มที่เข้ามาเติมในรูปวาดของสวน

ความเป็นรั้วหายไปด้วยเก้าอี้และลายปูนปั้น

รวมทั้งการสร้างมิติในสวนด้วยต้นไม้ที่พื้นพุ่มต่ำถึงสาเหตุของการตัดแต่งต้นพุดในแบบที่เป็นอยู่ว่า “อย่างกิ่งไม้กิ่งนี้ กิ่งต้นพุดต้นนี้ พัฒน์เขาบอกว่าอย่าไปตัดมันนะ ถ้าเป็นสไตล์เดิมของพี่ พี่ก็บอกว่ามันบังเดินแล้วเกะกะ แต่ความบังความเกะกะเนี่ยแหละ มันเหมือนกับที่เราเข้าไปในวังวน มันลึกลับ มันมีมิติ แต่ถ้าตัดกิ่งนี้ออกจะมองเห็นหน้าบ้านวังตรงไปหลังบ้านจะเหมือนว่าช่องตรงช่องเดียว พี่เลยได้แนวคิดอย่างหนึ่งว่า การปลูกต้นไม้อย่าปลูกตรงๆ มันไม่มีมิติต้องปลูกให้เอียง”

กิ่งพุดเอียงๆ ที่สร้างความมี
มิติและความลึกลับให้สวน

นอกจากการเรียนรู้แล้ว พี่พัฒน์ยังได้ใช้ความรู้เหล่านั้นมาใช้ตกแต่งพื้นที่สวนและต่อเติมบ้านของตนเอง เมื่อพี่พัฒน์เลือกกระเบื้องซีเมนต์พิมพ์ลายแบบเก่าๆ มาปูเป็นพื้นสวน พี่นพจึงออกแบบโรงจอดรถที่อยู่ข้างสวนด้วยซีเมนต์พิมพ์ลายที่เข้ากันโดยที่พี่นพ “กำลังเลือกลาย กำลังมองอยู่ว่าเอาสีเก่าๆ สีอย่างเนี่ย สีเหลือง เหลืองน้ำตาล” แทนที่จะเลือกการปูกระเบื้องตามแนวทางเดิมของตนเอง เมื่อต้นบัวดินที่พี่พัฒน์ปลูกเป็นไม้คลุมดินตามแนวทางเดินในสวนหายไปในช่วงหน้าหนาว พี่นพจึงจะไปหาต้นบัวดินมาปลูกแทนที่เดิมที่พี่นพเห็นว่าสวยงามดีอยู่แล้ว

ซีเมนต์พิมพ์ลาย : รสนิยม
แบบเก่าในสวนแนวใหม่

การเรียนรู้การตกแต่งสวนและบ้านให้เข้าสไตล์อังกฤษและวินเทจที่พี่นพพยายามทำ เนื่องจากเห็นว่า "พอจับเข้ากรอบ เข้าสไตล์แล้ว บ้านมันดูไฮโซจัง" นั่นไม่ได้มาจากการเรียนรู้จากพี่พัฒนเท่านั้น แต่พี่นพยังเรียนรู้จากการอ่านหนังสือเกี่ยวกับการจัดตกแต่งสวนอย่าง บ้านและสวนและ Home&décor ซึ่งเป็นหนังสือที่พี่นพเริ่มอ่านหลังจากการซื้อบ้านหลังใหม่ หรือหลังจากที่นพเลิกคิดแบบเดิมว่า "ไม่อ่านหรือก ซื่อทำไม เล่มก็แพง มีแต่ภาพ"

เมื่อบ้านหลังใหม่มีคนเข้ามาช่วยแนะนำการตกแต่งที่ไฮโซ พี่นพจึงเริ่มเปลี่ยนตนเองจากคนที่มีแนวคิดแบบเก่ามาเป็นคนที่มีแนวคิดแบบใหม่ที่คำนึงถึงสไตล์ที่เข้ากับของสวนอังกฤษที่กลมกลืนเข้ากับบ้านวินเทจ

บ้านและสวนที่มีรางวัลมารันตี

พี่นพมองว่า พี่นพไม่ได้จัดสวนและจัดบ้านให้ได้รับรางวัล แต่หากมองในแง่ของเจ้าของบ้านแล้ว "ได้ก็ดีกว่าไม่ได้" แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเมื่อพี่พัฒนได้ทำในสิ่งที่พี่นพชอบและ 'อยากได้' แล้ว พี่นพก็ต้องรักษาสวนและบ้านแห่งนี้ไว้ให้ดีที่สุด

การที่พี่นพรับรู้ถึงคุณค่าของสวนของพี่นพทำให้พี่นพ ดูแลเอาใจใส่สวนเป็นอย่างดี สวนของพี่นพจึงเป็นสวนที่ยังมีสภาพไม่เปลี่ยนไปจากวันที่พี่พัฒนเข้ามาจัดให้ นอกจากนี้พี่นพยังระมัดระวังกับการต่อเติมบ้านที่จะรบกวนความสวยงามของสวนอยู่เสมอ ยกตัวอย่างเช่น การเลือกที่จะไม่ติดตั้งกันสาดที่ผนังบ้านที่ติดกับสวนเพราะ "ถ้าใส่กันสาดไป ดูจากหน้าประตูเข้ามา มันจะดูแล้วทีบจะมองไม่เห็นต้นรัญจวน" การเลือกที่จะติดตั้งมุ้งลวดแบบม้วนเก็บได้ที่มีสีกลมกลืนกับธรรมชาติพี่นพเล่าอย่างติดตลกว่า "มุ้งลวดนี่กินะ ร้านทั่วไปทำไม่ได้ บานหนึ่ง ตั้งหมื่นกว่าบาท อะไรกันนักกันหนา" พร้อมกับอธิบายข้อดีของมุ้งลวดที่ทำให้พี่นพสามารถชมความงามของสวนจากในบ้านได้ว่า "กล่องมันก็จะเก็บมุ้งลวดหายหมดเลย มันจะไม่รบกวนเลย มุ้งลวดจะเป็นในลอน สีก็จะเป็นสีที่มองทะลุ เหมือนไม่มีมุ้งลวด (และ) ต้องทำหย่อนไว้เพื่อ เพราะถ้า(มุ้งลวด)ตึง มันจะมีเฟรม(กรอบมุ้งลวด)"

มุมมองของสวนที่หยุดที่ความโดดเด่น
ของต้นรัญจวนโดยไม่มีกั้นสาดมาบัง

มุ่งลดราคาหลักหมื่นที่ไม่มีกรอบ
มาบดบังความสวยงามของสวน

นอกจากความพิถีพิถันที่ทำให้สวนคงความสวยงามแล้ว สวนของพินยังมีความพิเศษอยู่ที่ต้นไม้อีกด้วย เพราะสวนของพินมีต้นไม้ที่หายากเข้ามาเป็นองค์ประกอบที่สวยงามในสวนอย่างต้นรัญจวน ราคา 15,000 บาท ที่พินค้นหาข้อมูลหลังจากที่ได้เป็นเจ้าของต้นรัญจวนต้นนี้ และพบว่าต้นไม้หายาก แตกต่างจากต้นลำเจียกและต้นจันทร์ผาที่มีอยู่ทั่วไป เหมือนที่พินชี้ให้ดูต้นรัญจวนและอธิบายว่า “ชาวบ้านเค้าสงสัยว่าต้นลำเจียก บางคนจะเข้าใจว่าเป็นต้นจันทร์ผา แต่ต้นนี้จะหายาก สิ่งที่ตั้งใจคือมันเป็นไม้โกงกาง เห็นมั๊ยครับรากมัน ต้นลำเจียก ต้นจันทร์ผาจะไม่มีรากโทรแบบเนี้ย”

นอกจากนี้ยังมีต้นสร้อยมุกดาที่พินพแล้วว่า “ต้นนี้ก็สวย ชื่อว่าสร้อยมุกดา เป็นไม้ป่าหายาก แล้วก็ขึ้นตามริมน้ำตก มายาก ต้นนี้ดีเดี๋ยวก็ราคาแพงแล้ว หายากก็ราคาแพง” รวมทั้งยังมีต้นมะลิที่พินพุดถึงความสวยงามเมื่อตอนที่มะลิออกดอกและพยายามอยากให้ผู้ศึกษาเห็นความสวยงามของต้นมะลิที่พินพใส่ปุ๋ยเร่งดอก แต่ต้นมะลิลับออกดอกไม่ทันวันที่ผู้ศึกษาไปสัมภาษณ์

ถึงแม้ว่าต้นมะลิจะออกดอกไม่ทัน แต่สิ่งหนึ่งที่ยังคงความสวยงามและมีความพิเศษที่ทำให้พินพสามารถชี้ชวนให้ผู้ศึกษาดูอย่างภูมิใจก็คือ ฉากหลังของสวนที่สามารถ “เปลี่ยนฉากได้” พินพชวนดูว่าจากฉากสวนลายอังกฤษสีเหลืองครีม สามารถเปลี่ยนบรรยากาศเป็นฉากหลังสีขาวเมื่อพินพเปิดประตูที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษที่สร้างขึ้นจากกรอบเหล็กและบานเกร็ดของวินเซอร์

ฉากสวนสีเหลืองลาย
อ่อนหวานกำลังจะหายไป

ฉากสวนสีขาวแบบใหม่ ให้บรรยากาศสวนที่เปลี่ยนไป

ด้วยความสวยงามของสวนอังกฤษที่สอดคล้องกับบ้าน บ้านของพี่นพจึงแขกเหรื่อมาเยี่ยม ชมอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็น เพื่อนๆ ญาติๆ ที่ "เป็นคนแต่งบ้านเหมือนกัน" เพื่อนบ้านที่กำลังจะ สร้างสวนของตนเอง และพี่นพก็ได้รับรู้ถึงความสวยงามของสวนจากการได้ยินคำถามที่แสดงถึง การชื่นชมอย่างเช่น "ต้นไม้สวยจัง ต้นโรหระ" "สวนคูนๆนะ เคยลงในหนังสืออะไรีเปล่า" รวมทั้ง คำชมที่ว่า "สวนสวย แต่งบ้านสวย"

เมื่อสวนของพี่นพสวยงามอย่างสะอาดตา แขกที่มาเยี่ยมเยือนจึงไม่ใช่แค่คนใกล้ชิดเท่านั้น แต่เป็นบรรณาธิการหนังสือ/นิตยสารที่แนะนำการจัดสวนและบ้าน ซึ่งพี่นพพัฒนาเข้ามาถ่ายรูป เพื่อนำเรื่องราวไปลงในนิตยสาร ซึ่งผลที่ตอบรับจากการมาเยี่ยมเยือนนั้นก็คือการได้รับรางวัลบ้าน ที่ได้รับการจัดและตกแต่งอย่างสวยงาม ซึ่งถือว่าเป็นรางวัลที่ยืนยันว่าบ้านและสวนของพี่นพมีความสวยงามที่พิเศษกว่าบ้านและสวนสวยงามหลังอื่นๆ

เรื่องราวของเจ้าของสวนและสวนของพวกเขาทำให้เรารู้จักเจ้าของสวนได้ดีมากขึ้นรวมทั้ง ยังทำให้เราสังเกตเห็นลักษณะร่วมและความแตกต่างท่ามกลางผู้คนที่มีความสวยงามในบ้าน เหมือนกัน ผู้ศึกษาสังเกตเห็นว่า เจ้าของสวนทุกคนที่มีสวนสวยงามจนได้รับการยอมรับ ต่างเห็นคุณค่าของสวนที่ตนเองครอบครองและพยายามดูแลรักษาสวนของตนเองให้สวยงามอยู่เสมอไม่แตกต่างกัน หากดูที่รูปแบบการใช้ชีวิตของเจ้าของสวน เราจะเห็นว่า เจ้าของสวนทุกคนต่างให้ความสำคัญกับการใช้เวลาว่างของตนเอง ไม่ใช่การให้ความสำคัญกับการทำงานเพียงอย่างเดียว สวนคือสถานที่สำหรับการใช้เวลาว่างนั้น แต่ก็ไม่ได้แปลว่าเจ้าของสวนทุกคนใช้เวลาว่างกับสวน พี่นพคือหนึ่งในเจ้าของสวนที่ให้ความสำคัญกับการใช้เวลาว่างนอกบ้านมากกว่าการอยู่ในสวน

ที่มาของสวนที่สวยงามเหล่านั้นก็แตกต่างกัน สวนของกรณีศึกษามีทั้งสวนที่เจ้าของบ้าน ตกแต่งด้วยตนเองทั้งหมดอย่างสวนบ้านพี่แจ้ค พี่นนท์ พี่กฤษณ์ และสวนที่ให้นักออกแบบช่วย ออกแบบให้บางส่วนอย่างสวนบ้านพี่อร พี่ชัย และสวนที่ให้นักออกแบบ/นักจัดสวนจัดให้ทั้งหมด อย่างสวนบ้านพี่เอื้อง พี่ปอ-พี่ออย พี่เมฆ พี่นัท และพี่นพ

ความรู้เกี่ยวกับเจ้าของสวนแต่ละคนก็อยู่ในระดับที่แตกต่างกันเช่นกัน ในขณะที่พี่แจ้คที่มี อาชีพเป็นสถาปนิกมีความรู้ทางด้านศิลปะความสวยงามของสวนอย่างที่เราเรียกซึมซับอยู่ในตัวเอง แต่พี่นพกำลังอยู่ในระหว่างการเริ่มเก็บสะสมความรู้เหล่านั้น ด้วยคำแนะนำจากนักจัดสวนและคำ วิพากษ์วิจารณ์ของคนที่มาเยี่ยมเยือน

ในบทต่อไป ผู้ศึกษาจะนำความคล้ายคลึงกันและความหลากหลายเหล่านี้ไปวิเคราะห์ เพื่อสะท้อนให้เห็นการให้ความหมายต่อสวนและการให้ความหมายต่อตนเองของเจ้าของสวน